

ÚJBUDAI DEKAMERON

Újbudai
Dekameron

ÚJBUDAI DEKAMERON

Szerkesztő:
Farkas Zsolt

Albertfalvi Községi Ház
Budapest, 2020

Előszó

*„... kik kemény és siralmas megpróbáltatások után
megnyerték boldogságukat.”*
(Giovanni Boccaccio: Dekameron)

©Farkas Zsolt
©Szerzők

Kiadja a KözPont Újbudai Kulturális Kft.
Felelős kiadó: Antal Nikolett ügyvezető igazgató

Olvasószerkesztő: Pataki Viktor
Borítóterv és tördelés: **KÖY**

Nyomtatás: Pátria Zrt.
Felelős vezető: Orgován Katalin vezérigazgató

ISBN 978 615 81041 2 8

A történetek mesélése közel egyidős az emberiséggel, amely a tudás átadása mellett mindig is a szórakoztatás egyik formája volt ősidőktől napjainkig – szóban, írásban és filmen egyaránt.

Giovanni Boccaccio Dekameronjának főhősei az 1348-as firenzei pestisjárvány elől vonultak el egy vidéki villába, ahol furfangos, vidám, pajzán és tanulságos történetekkel múltatták az időt.

A 2020-as koronavírus-járvány elől tavasszal szinte az egész világ visszavonult az otthonokba, ahol többnyire az online térben kerestünk magunknak unaloműzőt.

Önmagunk és mások szórakoztatására irodalmi pályázatot írt ki az Albertfalvi Közösségi Ház, amelyre Boccaccio remekművének szellemében vártunk tanulságos, elgondolkodtatóan humoros, szatirikus, pajzán és szerelmes novellákat, történeteket.

Ebben a kötetben a beérkezett pályaművekből válogatva nyújtunk át egy csokorra valót az olvasóknak.

Az összes pályamunka az ujbudaidekameron.blog.hu oldalon olvasható.

A történetek mesélése közel egyidős az emberiséggel, amely a tudás átadása mellett, mindig is a jövőre való felkészítés egyik formája volt.

A globális felmelegedés által okozott népvándorlások és járványok eddig csak a hírekben jelentek meg számunkra,

mintegy a harmadik világ virtuális leképzéseként. Azonban az elmúlt hónapok bebizonyították, hogy a globalizáció és a klímaváltozás már nemcsak az embereket, hanem a vírusokat is vándorlásra készíti. És ez a veszély már betörte Európa kapuit; tavasszal elnéptelenedtek az utcák és a terek, s most az év vége felé, a könyv megjelenésekor is szigorú járványügyi korlátozások vannak érvényben.

A veszély idején, a kényszerű karanténban egymást szórakoztattuk online a történetekkel, s ebben a kötetben ezt már offline tesszük, de kezdjünk el komolyan gondolkodni a továbblépésen is, hiszen a jövő ismét megváltozott, a koronavírus-járvány elmúltával egy új korszak köszönt majd az emberiségre!

Csatlakozzon Ön is az Újbudai Dekameron Facebook-csoporthoz, ahol együtt gondolkozhatunk irodalomról, azaz a múltról, a jelenről és a jövőről:

<https://www.facebook.com/groups/dekameron/>

András K. Zoltán Monogámiában poligámia

Szeretném bemutatni írásom két főszereplőjét, a 24 éves Katalint és férjét, a 27 éves Istvánt, akik a féléves lángoló szerelem megkoronázásaként, néhány hónapja házasodtak össze.

Katalin félárvaként nőtt fel, édesapját alig ismerte, mert az nagyon korán elhunyt egy hirtelen rosszullétben, és ettől kezdve édesanyja nevelte egyedül. Jelenleg női fodrászként dolgozik.

István tizenvalahány éves koráig apás-anyás családban élt húgával és bátyjával együtt. Tőlük az apa vált meg: először feleségétől, majd a családjától. Igaz, nem önként távozott, hanem csak azt követően, hogy felesége minden holmiját kidobta vele együtt. Igazi okát a gyerekek sosem tudták meg, csak valami homályos magyarázatot kaptak helyette. Jelenleg István üzletkötőként kopogtat, és nyer bebocsátást számtalan lakásba.

Katalin igen csinos lány volt, de már ekkor is megmutatkozott benne valami „anyás”, ami nem annyira vonzotta a férfiakat. István pedig nagyon szemrevaló legény volt, akit körülsongtak a lányok, de ő ezt nem vette komolyan, különösen mióta Katalint megismerte.

Az esküvő időpontjának kitűzése után először édesanyja kezdett el Katalinnak az egyszemélyes házasság keserveiről beszélni, a gyermeke miatti újraházasodás vagy nem-házasodás dilemmájáról. Mindezt azért, hogy leánya nagyon igyekezzen összetartani eljövendő házasságát.

Nemsokára jövendő anyósa is belekezdett egy hosszabb elbeszélésbe, melyből kiderült, hogy István apja is hasonlóan tetszetős ember volt, és őt is kedvelték a másik nemből, aminek nem nagyon tudott ellenállni. Többször hangoztatta, hogy újra be kellene vezetni a poligámiát, az mindenkinek milyen jó és szép lenne.

– Amikor pedig ezt elkezdte gyakorolni is, előbb a holmiját, majd őt is kidobtam ebből a házból. Nem tudom István örökölte-e apjától ezt a hajlamot, de hogy őiránta sem közömbösek a nők, azt tapasztalni lehet – mondta jövődő anyósa.

Katalinnak eddig eszébe sem jutottak ezek a kifejezések: poligámia, monogámia, de a két anyától hallottak hatására igyekezett ennek alaposan utánanézni a neten is, és idősebb barátnőitől is információt gyűjtött.

Miután alaposan áttanulmányozta e kérdéseket, és mindig szem előtt tartotta a két anyuka által elmondottakat, arra a következtetésre jutott, hogy ő sem tudja teljesen megszüntetni a férfiak poligám hajlamát, de úgy érezte, szerető, jó feleségként meg tudja oldani ezt a nem kis problémát.

Ahogy mondani szokás, „szüret után lesz az esküvő”. Ők is október végén házasodtak össze, és fogadták a sok jókívánságot, hallgatták az ajándékok mellé adott jó tanácsokat.

Az ifjú asszony aztán év végéig kidolgozta – állítom: egyedülálló – taktikáját, és miután úgyis unták a közmédia szilveszteri műsorát, inkább Katalin adta elő a saját műsorát. Férje ölébe ülve arról faggatta, hogy tervez-e valami újévi fogadalmat. A nemleges válasza tovább folytatta a kérdezősködést.

– Nem unalmas már a házasság?

Erre igen kedvező választ kapott öleléssel és forró csókkal jól alátámasztva. De a kérdezősködés még mindig nem maradt abba.

– Nem hiányzik más nők társasága néha-néha?

Erre igen komoly válasz érkezett.

– Katalinkám! Tudod, mennyire szeretlek, és milyen szívesen vagyok veled, de ez nem zárja ki, hogy más nők társaságát is elfogadjam, főleg, ha munkám eredménye ezen is múlik.

– És meddig kell elmenned, hogy eredményes legyen a munkád?

– Csak a kellemes beszélgetésig, ez pedig minden férfinak jólesik.

– Mert minden férfinban van egy kis poligám hajlam? – kérdezte egy kicsit élesebben Katalin.

– Azt sem tudom mi az, de ha a kellemes társalgást jelenti, akkor bennem biztosan akad. Ugye, ezek a kérdések nem valami féltékenységi jelenet bevezetői? Mert erre semmi okod nincs és nem is lesz.

– Az biztos, hogy nem is lesz, mert nekem viszont van egy újévi meglepetésem. Te nemcsak azért vagy igen szerencsés ember, mert én vagyok a feleséged, hanem azért is, mert azt hiszem, te leszel az egyetlen férfi, aki házasságában a monogámián belül lehetőséget kap poligámiás hajlama kielésére is. Hogy hogyan, azt majd megtudod újév napján, csak az a kérésem, ha szeretsz, akkor te is kapcsolódj be ebbe a játékba, és akkor egész évben sok-sok olyan nő lesz az életedben, akik mások, mint a többiek, és így kellően társaloghatsz más nőkkel is, sőt!

Mielőtt István megszólalhatott volna, olyan szeretetáradat, csók, ölelés, becézés zuhant rá, amit folytatni csak az ágyban lehetett, és a szeretkezés mámorában István el is felejtette, hogy mi vár majd rá, ő azt élvezte, ami most van.

Január elsején még csak annyi történt, hogy estére a két-személyes heverő fejtámlájára két felirat került: „Kata helye”, „István helye”. Mikor pedig István megkérdezte:

– Mi ez?

Máris jött a kedves mosollyal alátámasztott válasz.

– Ebben a hónapban én Kata leszek, a Te neved István. Ne félj, azt is lehet becézni, mondjuk Istvánka. Így jó? Ha ilyen csillogó szemekkel nézel rám, akkor nagyon jó!

Akkor most nézzük, milyen volt Kata januárban!

Hosszú barna haját úgy fésülte, hogy az szinte boglyának látszott a fején, hosszú fekete szempillákat viselt és mindig színes, fiatalos ruhavariációt állított össze. Hol volt már az „anyás kinézet”? Többet mentek vendéglőbe étkezni, és a vacsora szinte minden este különböző hidegtálás

salátaféleség volt. Szeretkezésük alatt pattogó zene szólt és inkább Kata volt a kezdeményező és főleg lovagló pózzal kedveskedett férjének. Az így befejezett napokat István nagyon élvezte és láthatóan örült „új” feleségének.

Február: Katika és Istvánka.

Katika frizurája két copfba befonva egész kislányossá tette szép arcát, amelyen hogy-hogy nem, de a hosszú szempillák helyett egy pici anyajegy lett látható a bal oldalon, az orr közelében. Ruhatárának összeállításában is ez a kislányosság volt az elsődleges szempont. Étkezésük pedig olyan változatos lett, hogy előre nem is lehetett kiszámítani, de az biztos, hogy minden nap volt valami édesség. Esténként Istvánka sportos zenéi hallatszottak, és Katika hagyta, hogy Istvánka a jól ismert misszionárius pózzal örvendeztesse meg őt. Ez az együttlét növelte István „mégiscsak én vagyok a férfi-érzetét”, és azt hitte, a szeretkezéseiket most teljesen ő irányítja.

Március: Katharina és István.

Katharina frizurája egyszerű lófarok volt, és körméről is lemaradt a körömlakk. Mivel az idő is engedett egy kicsit a tél szorításából, öltözködését elsősorban a nadrágkosztümkök jellemezték. Viszont szabadidejükben nagyon sokat mentek sétálni és hóvirágot szedni. Persze csak nagyon keveset, merthogy az tilos volt, de mindketten élvezték, hogy egy kicsit a tilosban jártak. Étkezéseiket elsősorban a házas jelző fejezi ki legjobban, de az biztos, hogy igen változatos volt. Katharina addig faggatta barátnőjét, amíg az ajánlott neki egy új pózt, a kinyílt virágot. „Hogy az milyen, azt nézd meg a Káma Szútrában” – tanácsolta. Ennek az újnak nagyon megörülve István a Siva-táncával tette nagyon boldoggá a megint új feleségét.

Április: Jekatyerina és István.

Ha nem barna lett volna Jekatyerina fonással díszített tarkókontya, nagyon hasonlított volna az ismert ukrán politikusnőre, Julia Tyimosenkóra. Viszont szinte egész hónapban

az volt vacsorára és hétvégeken ebédre is, amit István édesanyja főzött kedvenc kisfiának. Nem is tudott István hová lenni a meglepetéstől, na és az örömtől, hogy párja megtanulta az anyja ételeit főzni. El is határozta, hogy esténként ő tanítja meg Jekatyerinát a mély gyönyörre, ami egy igen csodálatos póz.

Május: Katóka és István.

Teljes pompájával köszöntött be az igazi májusi tavasz. Katóka frizurája a szakirodalom szerint ombre, azaz színátmenetes volt, és miniszoknyáihoz már szinte nyári blúzokat hordott. Műkörmein ragyogott a sok csillogó fényesség és az ízléses szín. Esténként hol kézen fogva, hol átölelve több óras sétákat tettek, a szombat pedig egy nagy motoros kirándulás napja volt. Így aztán a vacsora és a szombati ebéd hol ez, hol az volt, sok hideggel és zöldséggel. A mozgalmas napok után esténként főleg a legintimebbre, az ülő ölelésre került sor, amit azért kiegészítettek a már megismert mély gyönyörrel.

Június: Kató és István.

Tombolt a nyár, ehhez már csak a rövid pixie frizura lehetett igazi hajviselet. Kató karjain pedig nagyon sok színes karkötő forgott, csattogott minden kecses kézmozdulatára. Mivel a fodrászüzletben úgyis köpenyt kellett viselni, Kató szinte egész júniusban rövid sortokat hordott igen mély kivágású színes pólókkal és valami fura, saruszerű lábbelivel. Az étkezésekkor pedig roskadozott az asztal a gyümölcsöktől. Mondta is István:

– Te egészen gyümölcskúrára fogtál be bennünket.

– De hát a gyümölcs egészséges! – mentegetőzött Kató, és huncutul tette hozzá: – Némelyik még potencianövelő is.

– Látod, ezt érzem én, szinte minden vacsora után! – csábította István az asztaltól az ágy felé a megint új feleségét.

A kutyapóz mellett néha még a vadászpózt is gyakorolták, mindkettőjük igen nagy öröme.

Július: Katrin és István.

Ha július, akkor minden szabadidőt és szabadságnapot a víz mellett és a strandon kell tölteni, adta ki a jelszót Katrin. Persze Istvánt sem kellett nagyon noszogatni, mert imádott evezni, vagy amikor nem, akkor minél többet vízben lenni. Természetesen ekkorra már Katrinnak a rövid, apró haj volt a kedvenc viselete és a különböző színű, de mindig parányi bikinik. Örömmel mutatta meg a világnak és István-nak a bikiniben látható tökéletes, nem lányos, nem anyás, hanem igazi asszonyos alakját. Ez akkora sikerrel járt, hogy előfordult az is, hogy a kabinban meg kellett ismételni, igaz nagyon csendesen, a már ismert ülőölelést, mert István nem bírta kivárni az estéket, amikor Katrin a lótoszüléssel és a nyereggel szinte elveszejtette férje esztét, hogy azt csak a vágy irányítsa. Érthető, hogy az ilyen mozgalmas napokon az étkezésre lehetett a legkevesebb időt fordítani, és az esetleges kimaradt étkezést gyümölccsel pótolták. Este aztán fitytyet hánytak a szabályokra, és bizony alaposan bevacsoráztak az ilyen napok után.

Augusztus: Katyusa és István.

Katyusának elkezdett nőni a nyárra rövidre vágott haja, egy kis hullámot rakott bele, és máris készen is volt az úgynevezett hullámos frizura. Ezzel is nagyon szép volt, hiszen a még mindig viselt színes pólókban és rövid- vagy kertésznadrágjaiban jól érvényesült a víz mellett szerzett egyenletes barnasága. Nyakából pedig hosszú láncon vagy szíjon lógva színes figurák villogtak melle táján. Bár még mindig sok gyümölcs volt, de Katyusa gondoskodott minden napra valami könnyű ételről, hogy ellensúlyozzák a Katrin által főzött múlt havi igen nehéz vacsorákat.

Viszont észrevette, hogy István a vacsora után valami édesség után kutat, ezért minden este ott volt vagy egy kis csokoládé, vagy néhány szem cukorka az asztalon. István nem sokáig törte a fejét, hogy az édességet mivel viszonozza

az Édesnek. De végül is ő kapott újabb édességeket, amikor Katyusa bevezette a hintapóz újabb örömeibe, amit megint barátnője javaslatára tanult meg. Vagyis: újabb feleség, újabb póz.

Szeptember: Catherine és István.

Bár gyorsan nőtt Catherine haja, de még komoly frizurára nem volt alkalmas, ezért hosszú frufru-frizurát csinált magának. Körmei viszont ismét nagyon szépen és ízlésesen voltak lakkozva. Fülében színes klipszek, melyek jól illettek a világos nadrágokhoz felvett zártabb blúzokhoz. Ez volt az a hónap, amikor elhatározták, hogy vonattal, autóbusszal meglátogatják a máshol élő rokonokat és a távolra került barátokat. Egy nagyon szép, napsütéses, nyárutót idéző napon érkeztek meg egyik barátjuk szinte kastélynak beillő házához, ahol a háziak azzal dicsekedtek, hogy négy vendégszoba közül is választhatnak.

– Mindegy – mondták.

– Na, akkor a legtávolabbi kapjátok, hiszen még fiatal házasság vagytok – mondta hunyorítva a ház gazdája. Jól is tette, hogy azt adta, mert a gyertya és az ollópóz többszöri kipróbálása bizony hangokat hallatott ki a szobából mindhárom éjszaka, amíg ott voltak.

Október: Kate és István.

Talán ez az októberi banánkonty állt a legjobban, ez illett leginkább Kate szép arcához. Öltözködése szolidan követte a legújabb divatot, ugyanis az őszi ruhátára volt az, amit teljesen fel kellett újítani, mivel szinte egyetlen darabot sem hozott magával lánykorában ilyenkor használt ruháiból. Csúnya őszi idő volt, nem nagyon kívánczolt ki senki sem a szabadba, ezért is gondolta Kate, elevenítsék fel közösen irodalmi élményeiket, szenteljék e havi kevéske szabadidejüket az olvasásnak és az olvasottak megbeszélésének. Viszont amikor egy újabb póz kipróbálását kezdeményezte István, arra kérte, maradjanak a misszionáriusnál. Maradtak.

November: Linka és István.

Az előző havi konty után a hónap hajviseletére Linka a kiengedett frizurát találta ki, a zártabb után a lazábbat. Meg is jegyezte István, hogy milyen jól áll neki ez a haj. A lábon feszülő és nagyon csinos barna csizmába bújtatott nadrágos lábait pedig olyan sokáig nézte, hogy Linka megkérdezte:

– Mi van, nem láttál még női lábat csizmában?

– De igen, viszont azok nem voltak ilyen csinosak. Szédületesen jó ez a szerelésed ezzel bő poncsóval kiegészítve.

– Tudod, Kedves, ha észreveszik, akkor érdemes odafigyelni az öltözködésre is. Szerencsére az én Istvánom nemcsak észreveszi, de dicséri is.

– Az én Linkám pedig a legcsinosabb és legaranyosabb az eddigi feleségeim közül.

Az ilyen és hasonló csevegéseket követték a vacsorák. Ebben a hónapban Linka az édesanyjától tanult kedvenc ételeit tette esténként az asztalra. Nagyon hasonló lehetett anyjának és férjének a gasztronómiai ízlése, mert István is rögtön a kedvenc ételei közé sorolta anyósa kedvenc ételeit. Újabb újdonság is következett ezután, amikor Linka kezdeményezésére kipróbálták az emelő pózt is, igen nagy örömeikre.

December: Katalin és István.

Talán az új tarkókonty, a télies ruhák vagy a teljes összehátas érezte, hogy Katalin már több mint egy éve asszony, ő a mindig változó, de mindig állandó felesége is a változatos-ságot nagyon kedvelő férjének.

Bár karácsony csak a hónap vége felé köszönt be, de tulajdonképpen az egész hónapot az erre történő készülődés hatja át, mint szereplőinknél is.

Nem véletlenül hangsúlyoztam, hogy Katalin olyan asszonyos lett. Nemcsak a frizurája, öltözködése miatt, hanem egész lényéből sugárzott valami. Ő már hónap elején tudta, mi lesz István legkedvesebb karácsonyi ajándéka, hiszen

olyan sokszor beszélgettek már erről az ajándékról. Nehezen, de kibírta, és nem adta át ezt az ajándékot szentestéig.

Otthoni napjaik olyan téliesen teltek. Nem jártak el sokat, nem csináltak sok programot, és talán az évések is mérsékeltebbek lettek. Nem voltak nagyok, viszont rendszeressé váltak az azonos időben megkezdett és nyugodtan elfogyasztott vacsorák. Nem siettek annyira sem a tv elé, sem máshová. Az ágyban pedig több volt a simogatás, a becézés, és nem kerestek újabb pózokat.

Gondolom, a Kedves Olvasó már tudja, mit kapott István karácsonyi ajándékként.

Katalin az elkövetkezőkben is gyakran változó felesége volt Istvánnak: hol egy várandós nő, hol egy szenvedve is boldog kismama, majd a minden arcát megmutató anya, lassan pedig az anyaság mellett ismét feleség is. Amíg az anya megfontolt, óvatos és következetes volt, addig a feleség néha szertelen, néha játékos, gyakran kezdeményező és újabb jó dolgokat kipróbáló nő volt. István pedig igyekezett, hogy az anyának is hű társa és segítője legyen, de a feleségnek is megfelelően – mindenben!

Baumann Csilla

Kalandozásaim a sürgősségi osztályon

Szabadságom utolsó előtti napján, múlt hét szombaton történt, hogy elmentünk kirándulni a vadregényes Kamaraerdőre. Nem mondanám, hogy megerőltető séta volt, inkább a napszúrást megúszni vagy a szúnyogokkal az erdőben volt küzdelmes. Az egész nem volt több öt kilométernél. Hazafele jövet leöblítettük az erőfeszítéseket néhány sörrel, majd itt-hon lettem figyelmes rá, hogy a vádlimon kinőtt egy kemény, meleg, piros folt. Mondom, hát biztos megcsípett valami vagy allergia, majd holnapra elmúlik. Hát nem.

Másnap is ugyanúgy ott díszelgett, viszketett és fájt. Ekkor eszméltem rá, hogy hát baszki, nekem húsz éves korom óta visszeres a lábam, majd a Google segítségével diagnosztizáltam is magam – trombózissal. Gondolkoztam egy kicsit, hogy holnap akkor elmegyek a háziorvoshoz, jó, ha három hét múlva kiderül mi ez, addigra elhullok tüdőembóliában. Szó szót követett a fejemben, és rájöttem, hogy hétfőnként rendel az üzemorvos, talán az lesz a leggyorsabb, ha megmutatom neki, és akkor megnyugtat vagy azonnal mentőt hív.

Hétfőn reggel a főnimmel együtt vártuk a buszt, és nem felejtettem el megemlíteni neki, hogy kinőtt valami a lábamon, és meg kell mutassam az üzemorvosnak, mert be vagyok szarva. Nyugtázta. A délelőtt viszonylag hamar eltelt, mert két hét szabadság után viszonylag sok hangyát össze kellett szedni. Nem is foglalkoztam vele, hogy minden egyes felálláskor egyre jobban fájt a folt.

Az üzemorvos természetesen késett, de örültem is neki, mert ugye nálunk policy a hosszúnadrág, így szerencsére csak a kedves asszisztens néni előtt kellett letolnom a gatyát, aki azt mondta, hogy most azonnal „kéretőzzek el” és húzzak az ügyeletre, mert ez be van gyulladva és be is van keményedve és nem játék.

Érdemes tudni a körülményeimről, hogy én a tizenegyben lakom, a hatban van bejelentett lakcímem, Budaörsön dolgozom, és a házi orvosom egy privát szolgáltatónál van, ahol nincs ügyelet. Nem volt még késő, így felhívtam a házi orvosi szolgáltató céget, hogy van-e még orvos, mert ez és ez van. Természetesen délután kettőkor már nem volt, így megkért szépen a recepciós néni, hogy hívjam az ügyeletet. De melyiket? – ugye.

Mivel tudtam, hogy Budaörshez legközelebb a Szent Imrénben van sürgősségi osztály, így hívtam egy taxit, és odamentem. Odaértemkor kedvesen megmérték a lázamat, kérdezték, hogy látogatóba jövök-e, mondom, nem, valószínűleg trombózis van a lábamban, majd jobbulást kívántak.

Nem vettek túl komolyan a betegfelvételen, meg százszor is megkérdezték, miért pont ide jöttem a hatból, százegyszer elmondtam, hogy Budaörsről jövök, végül aztán sikerült feliratkozni a listára.

Végül is az, hogy pár órán belül nem fogok meghalni, hamar kiderült. Egy nagyon fiatal és nagyon kiégett gyakornok/ápoló/rezidens kábé ötpercenként oroszánhangon elordította valakinek a nevét. Körülbelül félórán keresztül remekül szóra-koztam azon, hogy valószínűleg az ágyban is ilyen hangokat ad ki, mígnem a saját nevemet is meghallottam a hangján. Hát, mikor elhúzta a függőnyt, én levetkőztem az összes önbizalmamat, meg kábé csak össze nem szartam magam már a kisugárzásától is, hogy „te mit keresel itt?”

– Mi is ez a csípés? – kérdezte.

– Nem csípés. Szerintem lehet, hogy trombózis – mondtam.

– Dohányzás? – kérdezte az oroszán hangján.

– Fogamzástápláló? – firtatta tovább.

De aztán nem baszta szét a vénámat vérvétel közben, szóval rendes volt. Elmondta, hogy ha valóban trombi, és kórház a vége, akkor tuti átszállítanak innen valahova, mert sem Budaörs, sem a hatodik kerület nem tartozik ide.

Mondjuk a vérnyomásmérés közben majdnem leestem a székről, úgy felpumpálta a karomat, pedig automata gép volt. De nyilván nem ezért mért százötvenegy per valamenynyit, hanem mert a lényével kiidegelt.

– Leül és türelmesen vár – búcsúzott.

A türelemre szükség is volt, mint kiderült. Az első két órában elég jól elvoltam azzal, hogy figyeltem az embereket. A legnagyobb meglepetésemre egyáltalán nem voltak gázos vagy megrázó sztorik vagy szituk, sőt csodálattal töltött el, hogy minden orvos nagyon lelkesen göngyölíti az ügyeket, beszél a betegekkel és a hozzátartozókkal. Tényleg nagyon kedves és türelmes volt mindenki.

Pont egy automata ajtóval szemben ültem, ami folyton nyitódott-csukódott. A benti folyosón egy padra ültettek egy nénit, aki érthetetlen módon egyedül volt és folyton meg akart szökni. Érdekes volt figyelni, milyen típusú emberek hogyan bánnak vele. Egy kedves, ázsiai dokinő hosszú ideig ücsörgött mellette, simogatta a vállát és beszélt hozzá, és a néni addig ülve maradt, holott láthatóan fogalma sem volt saját magáról, meg arról, hogy hol van. Ahogy a dokinő elment, a néni megint szökni próbált, és a maszkulin, tetovált ápolónő a karjánál fogva rángatta vissza és csúnyán beszélt vele. Meg kiabált is. A beteghordó srác kedvesen visszakísérte. A duci ápoló vállon fogta és visszavezette. De a dokinőn kívül mindenki csak otthagya szegényt a padon. Közben a váróterem közönsége tippelgette, hogy „biztos nem megy innen sehova az állapotát elnézve”, meg hogy „jól berúgott”. Én csak azt gondoltam, hogy ez a néni zavart, és azt se tudja, hol van, hol lehet a családja, és nem érzi jól magát.

Volt egy negyvenes nagyon ideges srác hátizsákkal, aki hol itt volt, hol ott, és kiderült, hogy az anyukáját behozták és meg is kellett műteni. Többször kijött hozzá a nagyon fiatal orvos, hogy megnyugtassa, minden rendben, de ez és ez van, viszont ő nem dönthet helyette, csak ha az anyukája megbízza vele,

akit nem sokkal később áttoltak az egész nézőközönségen, és láthatóan nem volt olyan állapotban, hogy magáról döntsön.

Aztán teltek az órák. Úgy hét körül úgy voltam vele, hogy én hazamegyek, ha harmincöt év alatt nem haltam bele semmibe, egy trombózis csak nem visz el, itt rám se néznek. Meg az is eszembe jutott, hogy basszus, ha kórházba kerülök, még egy nyamvadt telefontöltő sincs nálam, nemhogy vécépapír meg pizsama. Érdeemes tudni, hogy a sürgősségre a rutinosak utazótáskával érkeznek: hálóing, vécépapír, gyümölcsle, kenyv, két kiló banán. Én nem.

Nyolc óra körül egészen megfogyatkozott a nép, és elkezdtek egymással beszélgetni az idegen emberek. Én nem szálltam be, mert még ötnél többen voltunk, de kiderült, hogy mindenki vagy kismama, vagy az akar lenni, és valami nőgyógyászati nyűgje van. Onnan lehetett megkülönböztetni a terheseket a nem terhesektől, hogy tőlük több vért vettek, és ezért rózsaszínű kanült raktak a vénájukba. Mindenesetre vetélésekről, miómákról és egyéb női nyavalyákról ment a diskurzus. A nők férfi kísérői kezdték felmondani a szolgálatot, és vagy mászkáltak, vagy találtak maguknak egy kellemes falat, amit tisztes távolságban támaszthattak a nőiktől.

Fél kilenc körül aztán fellázadt a nőnép, és én a farvízen evickélve elmentem megkérdezni, hogy érdekel-e itt valakit a trombózisom rajtam kívül. Szerencsére mondták, hogy már egy dokinő elvitte a papíromat és mindjárt szólítanak. Szólított egy kedves rövid hajú nővér. Sajnos az oroszlanhanghoz voltam szokva, így beletelt fél percbe, mire megtaláltuk egymást a folyosó közepén, ami a két várót választja el egymástól. Lábon mentem oda.

– Maradjon itt, hozok egy széket – mondta.

Akkor még nem igazán derült ki számomra, mi lehetett a célja egy székkal a váró közepén, mert aztán megpróbált bejutni az automata ajtón, amin túl a szökös néni volt, de az nem jött össze, így aztán magával vitt egy vizsgálóba. Lábon.

Itt megint ájulásmentes vérnyomásmérés, meg életem legkényelmesebb EKG-ja következett, mert végre nem kellett levennem a melltartómat. Fel is cuppant az összes kis tappancs elsőre, kivéve a bal hájredőmnél, azzal rendesen meg kellett küzdeni, de némi síkosítóval sikerült.

Miután ismét kiderült, hogy nem fogok tizenkét órán belül meghalni, felállt a Pentium 4-et idéző számítógép-összeállítás mögül egy dokinő és végre megnézte a foltomat.

– Világos, hogy itt van egy vénás gyulladás, csak az a kérdés, hogy van-e trombózis vagy nincs. Mutassa csak a másik lábát – mondta.

– Az is visszeres – mutattam büszkén. Már bármit megmutattam volna, csak mondják meg végre, mi bajom van, azt mehessek haza, és ne kórházba.

– Rendben, akkor kérek egy ultrahangos vizsgálatot.

MVT (mélyvénás trombózis) valószínűsíthető, írta a papíromra, na fasza. Mondták, hogy kimehetek, majd szólítanak a beteghordók. Visszaültem a törzshelyemre, az automata ajtóval szembe, a zárhatatlan vécé mellé, mire a távolból hallottam a nevemet. Odasétáltam.

– Hozok egy széket – mondta a kedves beteghordó fiú.

Már megint egy rohadt széket akar hozni valaki! És akkor a srác kipakoltatott egy kerekesszéket egy nénivel, aki a várópadon ült, és a kerekesszékebe pakolta a holmiját. Én odasétáltam és beleültem. Megvilágosodtam.

– Hát ez a szék! – mondtam. Ha az ultrahangra így kell menni, akkor így kell menni. Tök gyorsan tolt, szinte süvített a szél. Még meg is kérdezte a kedves beteghordó fiú:

– Ugye nem zavar a sebesség?

Mondtam, dehogya, életemben ilyen jól még nem toltak kerekesszékekkel. A kanyarok meg minden után aztán lerakott az ultrahangos vizsgáló előtt, mire közöltem:

– Amúgy én egész jól tudok járni.

– Tényleg?

– Tényleg.
– Na, ha önjáró vagy, akkor te leszel az első! Visszatalálsz majd a vizsgálóhoz?

– Vissza.
– Tudod, itt mindig mi kapjuk a legnagyobb alázást. Mi vagyunk a legalja – mondta végül a kedves beteghordó srác.

Az ultrahangnál voltak a legkeményebb pillanataim a nyolc óra alatt, amit a sürgősségin töltöttem. Egy hordágyon ücsörgött egy nagyon idős néni. Hozzátartozója senki és nagyon rosszul volt. Otthonkában. Mintha csak elesett volna a konyhában. Ki hívta ki a mentőt? Hogy került ide? Ülnie kellett, mert nagyon fájt az oldala és hányingere volt. És a kedves beteghordó srác hozott neki egy zacskót, hogy abba hanyjon. És a néni nem tudott hányni, de kellett neki. És mondta neki a kedves beteghordó srác, hogy ez csak a sav, előfordul. És kérdezte tőle a kedves beteghordó srác, hogy hozzon-e még valamit. És a néni nem tudta, csak nagyon rosszul volt. És nem volt vele senki. Az égvilágon senki. Ücsörgött az ágyon, és húzogatta lefele az otthonkáját, mert még így is ügyelt arra, hogy ne látsszon ki a bugyija, mert az illetlenség. Borzalmasan el volt keseredve. És én is. Hát ez a vége? Asszem', akkor döntöttem el, hogy akarok családot, mégpedig jó családot akarok.

– Tóth Józsefné! – hívták be az ultrahangra háromnegyed óra után, és a kedves beteghordó srác betolta.

Hát van családja! Biztos meghalt a férje. Hol lehetnek a gyerekei? Külföldön? Vidéken? Nem törődnek vele?! Miért nem törődnek vele? Olyan egyedül van. Te jó ég, hogy lehet ez? Olyan nagyon kedves arcú néni volt. És asszem', ez volt a legfontosabb dolog, amit tanultam a sürgősségi osztályon. Empátiát.

Hogy velem mi lett? Trombózisom van, de szerencsére csak felületi vénás. Elég fájt, ha sokat állok, és hasba kell szúrnom magam tíz napig. Ráadásul olyan szurival, amit nem támogat a TB, mert azért azt üzeni az orvosok népe, ha nem muszáj, ne menj a sürgősségre.

Bogdán Noémi Száz éves fa

Alig volt már zöld terület a városban. Az egész dombot házakkal szabdalták szét, de nem ám kis otthonos kertes házakkal, hanem hatalmas, mindent elfedő négyemeletesekkel. A természet háttérbe szorult, s hiába tisztelte még az embert, már nem talált viszonzásra. A horizonton már nem érvényesültek a fák, a város látképébe nem volt beleszólásuk. Följük tornyosult a tégl- és panelóriások tömkelege. A fák nem adták fel, továbbra is az égre törtek, recsegve-ropogva, mindig csak felfelé nyújtóztatták elfáradt, öreg ágait, hogy lassan intessenek az embereknek: még itt vagyunk. Még vagyunk.

Kora délután volt. Kertjében álldogált a kissé görnyedt hátú idős ember, ásójának támaszkodott, s a szépen gondozott veteményest figyelte. Már nem olyan a termés, mint régen volt – gondolta, miközben megtörölte verejtékező homlokát.

Dús hajába kapott a szél, mely jóleső érzéssel töltötte el, azonban hiába próbálta, már nem látta honnan érkezik a fuvallat. A kertjén kívül nem látott zöld színt a környéken. S tudta, hogy nem a nap szívta ki hajából a színt – mint gyermekkorában annyiszor, mikor egész álló nap kint játszott a kertben a fivéreivel –, mert az már nem süt ide. A magas házak árnyéka áthatolhatatlan, s magjában elfojt minden melegséget, ami a régi szép időkre emlékeztethetné. Ezt a fakó árnyalatot, melyet csak hangsúlyosabbá tettek a szeme és a szája körüli barázdák, a múltó évek okozták. Felkapta az ásót és odasétált vele a legnagyobb fa törzséhez, majd nekitámasztotta. Ő pedig szép lassan beleereszkedett összecusukható kerti székébe, s a maradék tíz percben élvezte a nyugalmat, amíg újra nem éledt a városi zaj. Mindenki sietett haza a munkából, száz meg száz autó száguldott el a környéken, és egy része hangos dudaszó kíséretében le is parkolt. Jobbról hangzott egy „Megjöttem!” kiáltás, a ház mögül

pedig gyerekek rohantak sikongatva az utcán, és apjuk karjába vetették magukat.

– Szép, szép! Van, ami nem változik – mosolyodott el magában az idős ember, majd sajgó derekát fogva óvatosan felkelt a székből, s beballagott a házába.

Kivette a hűtőből a madártejet, amit még reggel készített el, és letette a virágos terítőre. Elővett négy porcelán tányért, meg egy Micimackós műanyagot kiskanállal. Egy nagy kancsóba igazi citromból készített limonádét, majd frissen vágott virágot tett egy vázába és elhelyezte az étkezőasztal közepén. Bement a szobájába, és átizzadt, sárral borított ruháját tisztára cserélte. Ránézett az órájára, és izgatottan kisietett a kapuhoz – már amennyire elkopott csontjai engedték. Mire odaért, egy autó fékezett le a ház előtt, és kettő gyerek ugrott ki az autóból, hogy versenyt fussanak szeretett nagyapjukhoz. Eközben egy férfi kiszedte a gyerekülésből a legkisebb unokát, aki visítva nyújtózkodott, hogy ő is elérhesse a nagyapát. A felesége pedig vidáman integetve köszönt édesapjának.

– Papi! Papi! Annyira hiányoztál! – ölelte meg hevesen az idős embert a kislány, aki a leghamarabb ért oda.

– Szervusztok, kedveskéim! – cirógatta meg unokája arcocskáját, majd mindenkit mosolyogva megölelt. A legkisebb gyerek pedig felkéredzkedett a karjaiba. Biztonságban érezte magát az erős kezek között, szeretete közlőre nézni az utánózatlan ráncokat a szeme körül, s boldogsággal töltötte el, hogy egy hős a nagyapja. Mert ő annak látta.

– Jól utaztatok?

– Samu egyszer rosszul lett az úton, le kellett húzódnunk, de a jól bevált mese mindent helyre hozott – kacsintott rá a nő, majd apjába karolva elindult a ház felé. Még suttogva hozzátette:

– Tudod, a száz éves fáról, melyet hiába vágnak ki, mindig visszanő.

– Amit édesanyáddal minden viharos estén el kellett mondanunk neked, hogy megnyugodj. Sosem felejttem el! – nevetett

lányára, majd mindenkit betessékelt a házba. Miután feltette az összes udvarias kérdést vejének, s válaszolt az általa feltett összes udvarias kérdésre, mindannyian leültek az étkezőasztalhoz. Csendben figyelte, ahogy jóízűen fogyasztják utolsó családtagjai a madártejet.

Mikor a gyerekekkel lefekvéshez készülődtek a szülők, a nagyapa kiment a kertbe meglocsolni a növényeket. Elmerült gondolataiban, miközben ágyásról ágyásra irányította a határozott vízsugarat.

– Szia, Nagyapa! – az idős ember összerezsent a hangra, nem számított társaságra. De gyorsan összeszedte magát, és hátramosolygott a válla felett.

– Sáríká! Hát te mit csinálsz itt kint? Nem kéne már ágyban lenned a többiekkel?

– Megkérdeztem anyut, hogy ma éjszaka mesélhetsz-e te nekünk, de azt mondta, hogy nem tudja, mikor jössz vissza a kertből, a fiúk pedig már nagyon álmosak. Így engedélyt kaptam arra, hogy kijöjjek ide, és megkérjelek, hogy mesélj nekem valami szépet! – nézett fel nagyapjára ragyogó szemekkel Sári.

– Ha közben segítesz nekem locsolni, akkor beleegyezek! – nézett tettetett komolysággal a lányra. Nagyon szeretett vele beszélgetni, mert jóval érettebb volt a koránál. Ráadásul rengeteg könyvet olvasott már, ezért mindig nagyon körülmenyesen fogalmazott meg mindent. Az idős embert a felelőségére emlékeztette.

– Rendben, Nagyapa! – szétnézett a kertben, és csodálat tükröződött a tekintetében. Az idős férfi felé nyújtotta a locsolókannát, majd elmondta, hogy melyik növénynek mennyi vizet kell adni. Sári nagyon koncentrált, és ügyesen megbirkózott a feladattal, sőt el is határozta, hogy beszerez majd néhány virágot az erkélyre otthon, annyira tetszett neki a locsolás utáni illat.

– Mit szeretnél hallani, Sáríká! Olyan mesét, amit már ismersz vagy valami teljesen újat? – miközben feltette

a kérdést az idős ember, elégedetten figyelte unokáját. Sári egyből ráérezte a természet gondozására.

– Ha már a kertedben vagyunk, és úgyis annyira szeretem azt a történetet, akkor elmesélnéd nekem a Száz éves fát?

Az idős férfi halkán felnevetett.

– Fogadni mertem volna rá, hogy ezt fogod kérni a jó öreg nagyapádtól. No sebj, miközben elmegyünk vízért, belekezek.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy város. Eleinte egy átlagos városnak tűnt, kis házakkal, kedves, nyugodt emberekkel, de ahogy az lenni szokott, szép lassan megváltozott. Új, nagyobb házakat építettek fel a régiek helyére, a lakosok szokásai átformálódtak. Azonban a város szívében még élt egy derék férfi szeretett feleségével. Vidékről származtak, és ők sosem mondtak búcsút a hagyományoknak, de az ottani életnek sem. A kert volt a mindenük. A szomszédban viszont szintén megkezdődött az átalakítás.

Az építkezésen már minden készen állt egy újabb emeletes ház felhúzásához. Csak egy kis terület kellett volna még, ami az egyik lakó kertjéhez tartozott. Néhány rózsán kívül nem volt ott semmi más, ám a férfi ragaszkodott hozzá, és semennyi pénzért nem volt hajlandó eladni. Mikor a szomszédok kérdezték, hogy miért makacsolta meg magát, azt felelte, hogy azokat a rózsákat még az édesanyja ültette, azóta pedig az ő felesége gondozza őket. Amíg él, vigyáz rájuk. És a kert többi részére is. Persze, a többiek ezt sem értették meg, akkoriban már nem volt szükség kertre, mindent meg lehetett venni a közértben, és nem kellett hónapokig vesződni a növények gondozásával. Valamint úgy gondolták, a nagy házak felépítésével még jobban elhatárolódnak majd a falusi élettől, ami nekik csak a szegénységet és az elmaradottságot jelentette. A városiaknak már nincs szüksége zöld területre, napfényre vagy csöndre. Az a lényeg, hogy mindenki városinak lássa őket.

A férfi hiába harcolt minden erejével, s védte foggal-körömmel a kertjét, végül az állam nyert. Megfenyegették, hogy nemcsak azt a kis földet veszik el tőle, ha nem fejezi be az ellenállást, hanem a házát is, minden vagyonával együtt. A felesége sírva könyörgött neki, hogy hagyja abba, mert mindent el fognak veszíteni. Mikor a férfi tehetetlenségében rábólintott, az asszony könnyek között próbálta átültetni a rózsákat, hogy megmentse őket. Azonban az új helyen egy sem maradt meg, így békén hagyta a maradékot. Nem volt szíve több rózsát megölteni, majd megcsinálják a munkások, gondolta, nekik úgysem jelentenek semmit.

Éjszaka a férfi hiába várta, nem jött álom a szemére. Miután megvizsgálgatta feleségét és megvárta, hogy elaludjon, kiment a kertbe. Csak állt a lekerített kis terület előtt, ami pár órával ezelőtt még a családja tulajdona volt, és azon törte a fejét, hogy mitévő legyen. Hirtelen feltámadt a szél, és egy magot fújt a lába elé. Felvette és tanulmányozta, de nem tudta megállapítani, hogy milyen fa termése lehet. Még sosem látott ilyet. Zöld volt a teteje, majd átment barnába. Fényes volt, és sérthetetlen. Egyszerre tűnt öregnek és halottnak, meg fiatalnak és étellel telinek. Nézte egy darabig, majd összeázta körülötte a tenyerét. Valami villant a szemében, és határozottan bólintott egyet. Felemelte a szalagot, és átbújt alatta.

Másnap reggel a felesége hangjára ébredt.

– Gyula! Gyula! Ébredj fel! – hevesen rázogatta férje vállát az asszony, akinek szeméből teljesen eltűnt a szomorúság. – Ezt látnod kell!

A férfi morogva fölkel. Valamikor hajnalban aludhatott el, és nem tervezett délnél hamarabb kimászni az ágyból. Nem akarta látni, ahogy az építkezés szép lassan maga alá temeti gyermekkorát és fiatalságát. De a felesége nem engedett, és kirángatta a férjét a kertbe.

Mikor felnézett, hirtelen lefagyott. Nem hitt a szemének, nem tudott mit kezdeni a látvánnyal. Egy óriási fa állt az elkerített részen.

Egész nap emberek vizsgálgatták, a munkások szitkozód-
tak, és újságírók keresték fel a férfit, hogy mit csinált, hogyan
ültette oda azt a több mint száz éves fát. Senkinek nem vála-
szolt, aznap végig csak csendben mosolygott.

A természetvédelem megvétőzta a fa kivágását, így visszaad-
ták a területet a férfinak, és egy kisebb házat építettek a terve-
zett helyett.

A fa törzsének azóta is neki van támasztva egy ásó, és a lomb-
korona árnyékában ott van egy összecsukható kerti szék. A férfi
sosem szakadt el a fától, teljes szívvel gondozta, és örökké hálás
volt neki.

– Vége! – csapta össze a tenyerét az idős ember. Sári összeréz-
zent a heves hangra, eddig teljesen belefeledkezett a mesébe.
– Hátraviszem a kannát, addig nyugodtan menj be, de meg
is várhatsz.

– Rendben, Nagyapa, szívesen megvárlak. – Annál tovább
nézelődhet a kertben, és érezheti a friss esőhöz hasonló
illatot, gondolta. – Nagyon élveztem a locsolást! És köszö-
nöm szépen a mesét! Anya nem tudja ugyanígy elmondani
nekünk. A te szádból viszont minden szó igaznak hat.

– Neked bármikor mesélek, kedveském – simogatta meg
Sári arcát, majd elindult hátra.

Időközben besötétedett, így Sárinak erőltetnie kellett a sze-
mét, hogy mindent lásson. A szépen kigazolt veteményest,
a félig elvirágzott tulipánokat és a bimbózó rózsákat. Mellet-
tük állt a kert legmagasabb fája, olyan vastag törzsszel, amit
három ember sem ér át. Sári nézte egy darabig, majd eltátotta
a száját. A fának volt támasztva egy ásó, és mellette pihent
egy összecsukható kerti szék.

Bojár Cassino Pajzán próbálkozás

I. tétel

– Szép Hölgy! Jöjjön most játszani vélem, én csak erre
kérem.

– De uram, hisz férjem van (s négy apró gyermekem)! Nem
tehetem.

– Ne értsen félre, hiszen *krikettezni* hívom! Csak azt remé-
lem cserébe: két gömbölyded labdáját is elhozza. Bízsa csak
reám őket, hulljanak markomba.

– Kikérem magamnak, micsoda ajánlat! Ha labdákra
vágynak, hát szerezzen magának! Vadállat!

– És a *golffhoz* mit szól, a sok apró lyukkal, mikbe ki-be bújni,
mint méh a virágba (ott mohó nyelvecskéikkel fűrgén matatva)...

– Javára nem válik, ez rossz metafora, azonnal kivágva.

– Hisz ezt csak úgy mondtam... hasonlatnak szántam. Nos,
nem baj, ha nem eszes, ki tanulni vágynak. Ha a golf nem tet-
szett, legyen inkább *torna*. Az ám a szép sport, már abból is
látszik: nincs annál szebb, ha a nő két forró combjával *köte-
lemre* mászik...

– Netán arra gondol (hogy mert nem vagyok doktor), bedő-
lök magának? Ne nézzen madárnak!

– Tiltakozhat nékem, én mégis úgy érzem (mert forrón
lüktet vérem), hogy míves szavaim szívébe találnak, s végső
célom mégiscsak elérem.

– Nyilván téved, kérem, és veszít e téren.

– És mit lép majd arra, mikor öntől balra, a *vízipóló* mec-
scsen, egy markos legény (mint harkály a fatörzsben), keres-
ve-kutatva, kíváncsi ujjával valamit akarna?

– Ne hozzon zavarba, hogy lehet ily bamba!

– No, de ez a fickó nem lenne ám durva! Épp ellenkezőleg,
olyan szelíd, sőt kedves, fürge ujjával módfelett figyelmes...

- Tudja, milyen alak maga? Megmondhatom: tetves!
- Nem tud megbántani! Már látom, hogy esélyem nem csekély, sőt növekszik e téren... csak várjuk ki, míg leszáll az éj, s mi ketten, eltévedvén egy sivatagi győztes *Dakaron*, Ön lesz a mitfárerem... járatlan utakon. Ezt már most megjósolom.
- Ez ám az ötlet, bízsa csak rám, a térképhez értek (mint tyúk az abc-hez), s az eltervezett úttól, majd szépen eltértem, mint tevét a kúttól.

II. tétel

- Szép Hölgy, bár lennék magányos vándor *lankáid* között, s a *barlangod* adna menedéket! Két *karodba* bújva, puha *ajkad* ajkamra tapadva, szikrázó fényörvénybe hullva égnénk el ott ketten (mint a főnix madár, mindig megújulva), s összeforrott testünk közé bé nem férközhetne az örök enyészet. Kár, hogy te nem akarod ezt az egészet.
- Nem csak „akarom” szüli a tolvajt, de nem bánom, tegyünk valami merészet, s legyen ez kánon.
- Na, végre, drága nyuszkóm! Örömmel hallgatlak!
- Engem illetsz ily elcsépett szóval? Ez lejárt lemez, nem az én dalom.
- El hát a szóval... ajkamon buzog egy forró óhaj... mondhatom?
- Halljam hát, bár ha eszem nem csal, sokszor hallottam már ily silány, üres fámát...
- Nos, kérdem én, *igádba* hajthatom-é végre vad csődöröm bozontos, büszke jármát?
- Valahogy sejtettem, e nemes tervedben jobb ketten szerepelni, mint egyen... Ha jól értem nem az a vágyad, hogy szakadt *szekered* rúdját (mint vad vihar a trópusi pálmát) ideoda te magad, egyedül rázzad?
- Így is mondhatnók, hisz – ha kétszer oly erős szél cibálja – nem nő-é teher alatt nagyobbra a pálma?

- Még hogy nő? Ezt mondtad? Félreértettelek volna? Vagy nő dolgoz úgy rázni a pálmát, hogy borzas koronájából két érett *dió* mohó *szájamba* pottyanjon róla?
- Ez fáj! De azért jól van! Most, hogy így beindult a bolt, s hangosan csattog a kassza, jöjjön, mi még nem volt: akarod-é, hogy egy szemfüles *horgász* hosszú pecabotját *szájad* lágyába némán beakassza?
- Jaj, miért jó az nekem, mi rossz a szegény hálnak? Jobb, hogy nem érezlek (viszont sajnós *hallak*).
- Öblös, mély *fülkagylód* engem arra ihlet, hogy mint fülbe-mászó, csúszós járatából kiaknázzam mindazt, ami megillet.
- Hú, az nem torta, az nagyon rossz volna! Még szerencse, hogy tágas *orrlikamról* nem ötlök eszedbe ily szokatlan móka...
- Lám, de merész ötlet! Így a hívogató bejáratnak se szeri, se száma, ha jól emlékszem: öt lett.
- Hat lett, ha mondom! Nem beszélve arról (mint végső eshetőség...) szóval a *farról*...
- Csak *farra* hányt borsó! Hisz minden alkalomnál, mint csordultig korsó, maradunk a szónál.
- Kedves barátom, tán, ha másnak szólnál... a tettek embere, lám csak, nem én leszek. Terád pedig magasról teszek.
- A francba! Hát eddig hiába papoltam? Pedig majd megveszek. Rakjunk hát a tűzre még egy lapát szenet.
- Nocsak! Újabb menet? S még mit raknál mibe? A szép szavak erejét ne vegyük semmibe!
- Mondanám én tovább, de jer velem, majd kint. Itt túl sok már a sunyi szem, mi pislogva ránk tekint.
- Ne remélj túl sokat, ha folytatod e prózát. Próbáld versbe szedni, küldj egy csokor rózsát, epekedj szelíden, talán célba érhetsz. Kettőn áll a vásár, hiába vitézkedsz...

Bozóky Balázs A halott néni nem fűt

Kertváros.

Közel a budai vérkeringés ütőéréhez, mégis oly távol a szirénázó autók és az emberek zajától.

Dunai szél fúj. Lössös a talaj.

Mikor a kertben járok, érzem a dunai kavicsok ropogó sutogását a talpam alatt a mélyből és a múltból.

Nincs szomszéd, csak egy, de az se közvetlenül a szomszédunk. Elválaszt minket egy tárolóhelyiség a sarokban. A tárolóhelyiségben kerti bútorok, szerszámok, dió és üvegek porosodnak. Sok a pók és a sündisznó.

A lakásom bejárata előtt méltóságteljesen áll a nagy diófa. Nagy a kert és nagy a ház is. Sárga. Sárgaház. L alakú villa. 13-as szám. A kertben három tűzrakóhely is van. Inkább kettő. Én csak egyet használok. Azt, ami a legtávolabb van. Találtam egy vasszéket egy bokorban valamelyik nap, amikor cseresznyét szedtem a fáról.

A születésnapomon pörköltet főztem a kertben. Pont belefért a bogrács a talált szék ülőkéje helyén tátongó lyukba. Emlékezetesen jóra sikerült az a pörkölt. Disznóból csináltam, paprikát és paradicsomot is adtam hozzá. Vörösbort is.

A kert egyik része gondozott. A másik is az, bár az egy kicsit vadregényesebb, mert nem vágják ott a fűvet. Sokat vagyok itt, ebben a hatalmas kertben. Szeretem. Esténként locsolok, gondosan figyelek arra, hogy mindenhová jusson a vízből.

Most is itt ülök ezen a júliusi péntek délutánon. Friss és hűsítő illatok szállnak mindenfelől. Szikrázón csillognak a fűszálakon a vízcseppek. Az alsó szintet bérlem, aminek van egy tornácszerű portája.

Fölöttünk is van egy lakás. Nem lakik ott senki. Tegnap este hangokat hallottam odafentről. Régebben állítólag egy idős néni lakott ott, aki már meghalt. Az ablakait fehér

lepedő takarja el belülről. Esténként látom, hogy ég nála a villany. Állítólag a lánya mindent meghagyott úgy, ahogy maradt a néni halála után. Állítólag néha idejár. A szomszéd azt is elmesélte, hogy húsvétkor fura kompánia jár hozzá ünneplőben.

Hideg a lakásom ősszel és télen. Nyáron is hűvös. Olyan a klímája, mint egy borospincéé. Tavasszal sem meleg. Azt hiszem, nemcsak azért, mert nincsenek rendesen felépítve a falak, hanem azért is, mert a felső lakás nincs befűtve. A halott néni nem fűt. A lánya sem. A szerelem is kihűlt már, amit akkor tápláltam. Minden szerelem kihűl. Az emlékek és az illatok megmaradnak.

Nem érdemes másik tűzhöz menekülni azért, hogy elfeledjük az előző melegét.

Bóhm Júlia **Mit mesél a szél**

Hajnalodott. A Nap sugarai vörösre festették a mélán gomolygó felhőket. A madarak trilláztak. Idilli reggel lenne – de nem itt a tanyán.

A madarakat túlkukorékolta a kakas, bőgött az éhes tehén, a kisebb állatok készen álltak kimenni a legelőre. Persze a Csa-hos körbeugatta a csapatot. Tóni, az idősebb legény jókor ért haza a faluból, a kukoricáson át bandukolt a tanyáig. Tegnap este bál volt a faluban a fiataloknak, éjfélig ropták. Suttyi is megérkezett a szomszédos tanyára. Két bátyjával szekérre rakták a frissen fejt tejjel megtöltött kannákat. Vitték eladásra.

Az öt tanya legényei, leányai nagy barátságban voltak. A fiúk csínytevései közé tartozott, amikor tánc közben megcsókolták a lányok nyakát – csak úgy véletlenül. Nem volt bűn, sőt! Kukoricatörésnél a piros fejkendők kikandikáltak a sorból, nem volt nehéz gazdájukat megtalálni. A fiúk ilyenkor is bátran közeledtek a lányokhoz. A kukoricas jó búvóhely, és a szoknyák meg-meglibbentek. No, nem a nagy szélről.

Julcsi gyöngyöző kacagása csengett, Piró zsörtölődése halatszott, amikor Gyuri derékon szorította.

– No, hagyj már békén!

Hamar csend lett, a fiúk nagy örömére. A déli harangszónál a Nap hét ágra süttött. Pihenő.

Erre már a csapat a fák hús árnyéka alatt kezdte fogyasztani az ebédet. Ilyenkor viccelődések sora kezdődött. Kikezdtek a lányokat.

– Panni, na, húzd már lejjebb a pruszlikodat!

– Bözse, hosszú a szoknyád! Mutasd csak, hol csípett meg a szúnyog? A combod környékén vakaróztál az előbb!

– Rozi! Ha ideülnél az ölembe szorosan, nem árválkodna a két kezem.

Ilyen csintalanságokra kukoricamorzsoláskor is sor került. A csövek adták az ötletet. Olyan eset is előfordult, hogy az egyik lány eltűnt. Keresték a tanyán, a bokrokban is, de nem volt sehol. Végül rátaláltak: az egyik eperfán ült, s ott kajánul eszegette a Julcsitól ellopott vastagkolbászt.

A fiatalemberek sorsa a katonaság. Tóni, Gyuri, Sutti, Béla is megkapták a behívót. Az anyák részéről jött a sírás-rívás, mintha örökre kellene búcsúzni. A lányok nem sírtak. Ígérték, hogy minden fiúra várni fog a kedvese.

Időnként egy-két nap szabadságot kaptak a fiúk. Ilyenkor hazautaztak. Első időben még álltak a fogadalmak.

Leszereléskor a fiúk büszkén mondták a bajtársaiknak, hogy őket nagyon várják otthon a bögyösek. Nagy volt a meglepetés, vagy inkább a csalódás. A lányok ímmel-ámmal viszonozták a puszikat, elhúzódtak az ölelés közben, amikor a fiúk végigtapogatták őket, hogy megvan-e minde-nük, esetleg nem lopta-e el valaki előlük.

Az érkezésükre nagy bált rendeztek a faluban. A bálban egy-két módosabb gazda fia – miután jól beivott – ígérekkel halmozta el a lányokat. Olyannyira, hogy egymás után tűntek el a bálteremből. Visszatérve nagyképpően újságolták sikerük titkát.

A lányok is már jobban vonzódtak a pökhendi, jólöltözött, jóképű fiúkhoz, mint a katonaságból visszatért régi udvarlókhoz. Hova lett már a „hűség” fogadása és megtartása?

Bözsi annyira beszédült az ígéreknek, hogy még a tanyát is otthagya. Ő amúgy is hajlamos volt a ledérségre. Panni ugyan otthon maradt, de egy idő után nagy pocakját kellett dédelgetni. Julcsi nem járt pórul, de minden héten be kellett menjen Géza urasághoz egy kis hempergésre. A szép ruháknak ára van.

Piró és Rózsi nagyot csalódott a szép fiúkban. Maradtak hát a megszokott tanyasi életben Béla és Gyuri párjaiként.

Ki lett szerencsésebb vagy boldogabb?

Ha kíváncsian és figyelmesen hallgatjuk a lágyan vonuló szél suhogását, e táj mindentudóját, ő tovább meséli.

Csukárdi Sándor Holtodiglan

Vannak az eleve elrendelt sorsok és vannak, akik egymásnak vannak előre kijelölve. Ilyen volt Lenke és Fülöp is, amikor a nagy tömegben összetalálkoztak. Megtévesztő hasonlóságuk, valamint félreérthetetlen különbözőségük volt az, ami megalapozta a végzet ilyesfajta beteljesedését. Valami megmagyarázhatatlan okból már az első pillanatban tisztában voltak azzal, hogy egymás nélkül hasznavehetetlenek és semmik. Az első pillanat szülte szimpátiát és vonzalmat ez a különleges szerelem követte: elválaszthatatlanság. Történetük mégsem hasonlítható a *Rómeó és Júliához*, sem pedig Héloise és Abélard tragikus románcához, mert elsőprő erejétől függetlenül ez mégiscsak egy hétköznapi história. Nem volt korkülönbség közöttük, és egyikük sem volt tapasztaltabb a másiknál, amikor összeköltöztek. Ennek már több mint egy éve.

Csodálatos hónapokat éltek meg együtt. Egy kívülálló számára talán monoton és unalmas napoknak tetszett, de Lenke és Fülöp a kivételes pillanatok folyamatosságában élte meg a közösen eltöltött időt. Nem volt perc, de még talán másodperc sem, mikor útjaik különváltak volna. Leszámítva egyetlen esetet, mikor Fülöp megsérült, és túl alá kellett feküdnie. Mint ahogy azt említettem, egy idegen számára egyhangúnak és eseménytelennek tűnhetett a szerelmesek élete, de ők nem voltak nagyravágók, az élet apró örömeit keresték, és ebben találták meg önmagukat és elsősorban egymást.

Legkevésbé sétálni szerettek. Ez talán meglepő, de egészen könnyen megmagyarázható, ha tudjuk róluk azt, hogy mindketten tisztaságmániában szenvedtek. Minden egyes kiruccanásuk végére piszkosnak, tisztátalannak érezték magukat, és ezt a nem éppen higiénikus szituációt egymás előtt szégyellték a leginkább. Hetente egyszer vagy még ritkábban

azért mégis útnak indultak, s ilyenkor szinte egész nap csám-borogtak. Magukra öltöttek valamit, hogy meg ne fázzanak, és bejárták a „világot”. Szorosan egymás mellett lépkedtek, s mindig figyelemmel kísérték a másikat.

A sok séta pedig minden alkalommal egy jó fürdővel ért véget. Nagy kedvüket lelték a medencében, ott még az a temérdek idegen sem zavarta őket, akikkel együtt lubickoltak, és keveregtek a habokban. Önfeledten kacagtak, ahogy ide-oda vetette őket a sodró élmény. Játék és megtisztulás volt egyszerre ez a mindig megismétlődő, de mindig szédületes esemény. Utána megszártkoztak. Imádták a napfényt, ahogy a forró napsugár szikkasztotta a testüket, ezeket a kellemes fáradtság utáni elpilledéseket, meditációkat. És szerették a hűs szellő csiklandozó tapogatását, miként az lassan felszippanthatta bőrükről a vízcseppeket. A dalos szellőt, ami sokszor énekelt nekik.

Ám sem a hullámok bizsergető játéka, sem a napsugarak simogató érintése, de még csak a szél nótája sem jelentett annyit számukra, mint azok a napok, amit otthonukban szerelmeskedéssel töltöttek, összeölelkezve a sötétben. Szorosan, ahogy a kígyók csavarodnak egymásba, mintha egy volna a két test. Némán fonódtak össze, néha szinte mozdulatlan szeretkezve, elválaszthatatlanul. Gondolataikból kizártak mindent: a fárasztó sétákat, a vidám csobbanásokat, a meditatív elnyújtózkodásokat. Csak a hosszú pillanat volt: egymásban, egymásnak. Ilyenkor tudták, mert igazán érezték, hogy élnek.

Aztán a tavalyi évben, egy forró augusztusi napon megint sétálni indultak. A kánikula közepén nem volt valami kicsattanó kedvük a túrázáshoz, de jól tudták, hogy a saját érdekükben néha azért ki kell mozdulni. Kibontották magukat egymás öleléséből, és kényelmes cipőbe bújtak. Olyanba, ami jól szellőzik. Az erdő mellett, poros ösvényeken gyalogoltak, végtelen kaptatókon emelkedtek, és lendületes lankákon

iramodtak. Keskeny patakokon szökkentek keresztül, s volt, hogy Lenke bele is talpalt az egyikbe. Teljesen elázott. Fülöp próbálta őt figyelmeztetni, de akkor már késő volt; nagy volt az elán. Mindenesetre csak nevettek rajta, Lenke pedig hamar megszáradt a tikkasztó forráságban.

Késő este érkeztek meg a fürdőhöz. Óriási tömeg várakozott előtte, és a zárt helyiségben eléggé áporodott illat terjengett. Fülöp jól tudta, hogy neki is része van ebben a szagban, de örült is, hogy nem terelődik konkrétan rá a gyanú. Öröm az örömben: jó volt elvegyülni a várakozók között. Természetesen Lenke sem volt makulátlan, ami a teremben kibontakozó, nyugtalanító aromát illeti, de a korábbi elázás az ő esetében leredukálta a kialakult helyzethez való hozzájárulást. Fülöp éppen ezért türelmetlenebb volt szíve választottjánál és kifejezetten szégyellte magát.

Másnap délelőtt nyitott csak az élménypark, és a felpaprikázott tömeg egyből meglódult a bejárat előtt. Lökdősték, taszigálták egymást, mindenki nagyobb jogot formált magának arra, hogy az uszodába lépjen. Lenke és Fülöp megpróbáltak egymáshoz bújni, de a gátlástalan csöcselék egyre messzebb és messzebb sodorta őket, mígnem teljesen eltűntek egymás látóköréből. Elkeseredésében az adott némi vigaszt Fülöpnek, hogy majd a fürdőben úgymint megtalálja kedvesét. Mivel csak turnusokban lehetett igénybe venni az objektumot, feltételezhető volt, hogy valamelyikük nem fog bejutni. Ismerve Lenke vehemenciáját, az elkeseredett Fülöp úgy gondolkodott, hogy mindenképpen ebben a fordulóban kell neki is bejutnia. Minden visszafogottságát félretéve ő is tülekedni kezdett a maradék helyekért. Nem mondható, hogy úriemberként verekedte ki magának az első turnust, ahogy aztán sikerült bejutnia.

Talpalatnyi hely sem volt, az intézmény zsúfoltságig megtelt. Az egykor oly békésen csiklandozó tajtékok most csípős ostorként hasítottak testébe. Szerteszét dobálták a kavargó

hullámok, mindeközben szerelmét kereste a megháborodott, ujjongó tömegben. Mintha Lenkét látta volna felbukni a kövér buborékok közül, aztán meg mégsem. Megint odaszúrt a boldog felismerés, miközben megpördítették a ficáncoló habok, aztán ismét csalódnia kellett; nem Lenke volt az, csak összekeverte valakivel. Napoknak tűntek a keserves órák, magányosan vergődött a megszedült csődületben. Megváltás volt, mikor végre kifeküdhett a napra, de ez az érzés sem tartott sokáig. Nem csiklandozták, hanem molesztálták a nap sugarai. A finom szellő sem dudorászott, hanem gúnyosan azt sugdosta, nézzen csak körül: mindenütt boldog párok, ő meg egymagában nyújtózkodott csak a placon.

Ugyanilyen magányosan tért vissza sötét vackába, az ölelkező szerelmespárok közé. Irigy volt, de inkább kedveszegett. Viszont lüktetett még benne a remény. A bizakodás, hogy megnyílik a szűk kis ajtó, és a lámpafény rajzolta sziluettben feltűnik majd Lenke. Néhány napig még felkapta a fejét, ahogy megnyílt a fénytelen hajlék, s remélte, visszakapja Lenkét. De aztán teljesen elnémult benne a bizakodás.

Egy új érzés kezdett fokozatosan elhatalmasodni gondolataiban: a feleslegesség. Semmirekellőnek, haszontalanak érezte magát párja nélkül, s nem tudta, hogyan érhet ez véget. Már Lenkét sem várta vissza. Valami másra várt, amit nem tudott megfogalmazni, egy olyan erős impulzusra, mint a szerelmével való első találkozás; valami végzetesre.

Nyolc nap telt el az iszonyú wellness óta, mikor a karma megnyitotta az ajtót. Fülöp hallotta a mondatokat, melyek végleg megpecsételték sorsát:

– *Te állandóan elkevered a párdját! Most megint dobhatom ki a kedvenc zoknimat!*

D. Nagy Ágnes Tán így volt

1.

Paja hirtelen ránézett Marcira, és tudta, veszve van a nyakék, ami a kisasszonykán olyan fényesen csillogott, hogy a szarkák riadóláncban csörrögtek egymásnak héthatárba. Már emelte is a gatyája szárát, így könnyítve meg az iszkolását, aztán otthagytá Marcit évszázadra.

Mindig sajnálta, hogy így abajgatják az erdő csendjét, mert rabolni is úgy szerettek ők, csendesen, tisztelve a természet szentségét. Csak az asszonyok olyan ijedős, sikítanak, mint a fajdkakas, hiába a megnyugtató patakcsobogás, madárcsicsergés meg a lány szellő. Most is úgy visított az öreg nagysága, mint a malacok a maconkai vásárban, amikor Paja a puskáját a ráncos nyakának szorította, hogy adja mán' az erszényét, ne értetlenkedjék.

Hanem aztán úgy elment az idő prédára várakozás közben, hogy a többiek már a barlang szájánál ültek körben, ki dohányt, ki meg csak egy fűszálat rágszált unalmában, mire Paja fölért a hegyre.

– Marci? – dörögte egykedvűen Pintér Pesta.

– Bolond a' – mondta Paja –, egyszer még a fehérszín okozza a vesztit!

Ennyiből értettek. Marci nem először maradt hátra, amikor formásabb asszonyt kellett volna durva módon kifosztania, de erős ember léte elgyöngült a látványtól. Meg aztán izentek neki alulról, ha értik, hogy Marciban erősen benne volt a férfiaság.

Nem is esett róla több szó, Paja előszedte a zsákmányt, a többiek elégedetten pöndörgették hozzá a bajsukat, tán csak a Pesta gondolkodott el rajta, mennyivel több lehetne ez is, ha Marcinak nem lenne ez a kis gyöngesége, amin nem bír fölülkerekedni. Ha azt gondolná maguk közül bárki is,

hogy a betyárok élére rakták a garast, hát nagyot tévedne! Még csak meg sem számlálták, amikor már azon veszekedtek, melyik kocsmába vigyék, mivel mindannyiuknak más volt a kedvére: Paja Verebélyben szerette a vörösbort, Pintér Pesta Tiribesen a fehérét, Lőrincz Pesta a tari csárda mangapörköltjét szerette, a Jani meg a kányási kocsmárosné kegyeit. Marcinak mindegy volt, neki a kedvére volt minden kocsmá, őt kedvére itatták mindahányban, minden faluban tartott szeretőt, minden csárdában neki húzta a cigány, minden fogadóban neki főztek. De most – tekintve, hogy itt se volt – annyit sem szólt, hogy papsajt. Mire a többiek megegyeztek, melyik ivó javára ereszkedjenek alá, a nap is lenyugodott, de így volt ez helyén, hisz éjszaka mulat a betyár, napvilágnál csak rabol.

2.

Mikor az öreg nagysága befejezte a visítozást, akkor elájult, a kocsis meg behúzta egy tölgyfa alá, ami öregebb lehetett még a nagyságánál is, mert a hátát teljes széltében megtámasztotta. Az a jó ember egy leveles tölgyággal még legyezni se volt rest.

Marci addigra a nézését annyira beleerisztette a kisasszonyka nefelejcskék szemébe, hogy annak bizony nemhogy visítozni, de sikkantani se jutott eszébe, csak nézett vissza Marci ibolyakék szemeibe, és a tekintetük úgy fonódott egymásba, mint ahogy a borostyán kúszik körül a fán, egyre jobban befonva, körbeölelve, hatalmába kerekítve azt. Csak hát ez az egész sokkal, de sokkal gyorsabban történt, nem volt most annyi ideje a természetnek. A szívükben kisördögök doboltak és angyalkák fogócskáztak, békültek meg egymással és keltek nászra, ám a lelkükbe csattanó maszlag mérgező magvai szóródtak pillantás alatt, észrevétlen.

Hogy ököztünk szakadéknyi távolság tátong, hát egyikőjük fejében meg nem fordult. Csak szédültek, hogy mi esik

meg velük, mi történt most ököztünk, hisz az egész olyan volt, mint a szentkúti csoda. Marci anélkül, hogy kibontakozott volna a nefelejcskék szempár öleléséből, kérges-markos paraszttenyérével végigsimította a kisasszony puha, fehér orcáját, amaz védekezőn nyúlt utána azzal a finom kis úri kacsójával, és csak a Jóisten a megmondhatója, hogy lett ebből a mozdulatból kézfogás és szorítás. Csak az Isten tudja, hogy az a kondásbothoz, bicskához-puskához, rabláshoz meg a vakrüh kereséshez szokott tenyér hogyan találkozott a hímzéshez, késhez-villához, selyemhez meg zongorához szokott puha ujjakkal, mert ez bizony az élet nagy rejtelmeihez tartozik, de megtörtént, tanú rá a jó öreg Mátra is, faggassák csak kitartóan, ha ráérnek egy-két évet. Marci érezte, hogy meg kéne szólalni, de milyen szavakkal törje meg azt a bűbajt, ami rajtuk esett, amikor az ő szavai esetlen-durvák a kisasszonyka szelíd szavaihoz képest? Mégsem markolhatja meg a farát, mint a parasztlányokét szokta, de akkor mit tegyen ebben a furcsa állapotában, amikor életében először érezte ilyen zavarodottan magát? A kisasszonykának azonban nagyon jó beleérző képessége lehetett, mert akkor elengedte Marci kezét, finom tenyerét rátette annak orcájára, rámosolyodott a betyárra, és szinte csak lehelte, nem pedig mondta:

– Mondja, maga mikor beretválkozott utoljára?

– Hát – suttogta vissza meghuncutulva Marci –, bocsássa má' meg nekem, a rablásho' nem szoktam.

A kisasszony ezen aztán édes-kedvesen kuncogott. Marci lassan lefejtette a puha kis kezeket magáról, mindkettő tenyérébe lágyan belecsókolt, olyan óvatosan, hogy a borosta meg ne sértse, majd felbátorkodva azt kérdezte:

– Hogy hívják magát, Angyalom?

Akkor az öreg nagysága épp magához tért, s ott folytatta a visítást, ahol abbahagyta, azt hasítva bele az erdő szent csendjébe:

– Rózsi, Rózsikám! Hol vagy, kisleányom?

3.

Mikor a verebélyi csárdába bezörgettek, a kocsmáros kidörögte az álommaradékot a szeméből, felverte az asszonyt meg a lányt, akik már rég háltak, ám a betyárok hírére úgy pattantak ki az ágyból, mint bolha a kutyából esővíz-kor. Csak akkor vettek visszább a nagy igyekezetből, mikor látták, hogy a Marci betyár hiányzik közülük, de ezt is úgy tették, nehogy az öreg észrevegye rajtuk a csalódást épp, amikor annyi sűrű garas gurul a házhoz. Miért, miért. Hát, mert egy kis bor után mindegyikük megtáncoltatta őket a bandából, de senki úgy, mint a Marci. Ha ittak még pár kupával, mindegyikőjük kacsingatott rájuk, de senki olyan huncutul, mint Marci. Ha meg már több volt kettőnél, mindegyik dugott a pruszlik alá egy kis piperére valót, de senki annyit, mint Marci.

A betyárok híre úgy futott végig a környéken, mintha éppenséggel jelenés lenne látható a kocsmában. Fogta-kapta magát mindenki, aki ép, jöttek a muzsikus cigányok, a mulatós férfiak, a kikapós menyecskék, az eladó lányok, hogy alig fértek a maroknyi ivóba. Hanem azért mindenki Marcit kérdezte, őt kereste.

Nem is bánta ezt különösképpen senki közülük, csak a Pintér Pestában kezdett alattomban gerjedezni a harag, hiába próbálta visszaszuszakolni magába.

Húzták a cigányok, ropták a táncoslábúak, kellett magát az asszonynép, fogyott a bor, a vadragu, Pesta gyomra mégis összerándult Marci említésére mindahányszor úgy, hogy már éhet se érzett. Ahogy a kedv egyre inkább kicsattant az emberek arcára, és ahogy a mulatságot egyre jobban felverték a cigányok, Pesta szíve úgy kezdett egyre vadabbul gilingálni. Minden korty borral borultabb lett, és egyre nagyobb erővel szorította a boroskupát, tán ha nem abból a kemény tölgyből faragták volna, össze is roppan a keze alatt. Nem tudhatta azt más, hogy nem a bortól vált olyan szederjessé

az orcája, hanem a düh ült ki rája, amikor az emberek rákezdték a nótára.

Éppen befejezték a danolást, amikor egy angyalarcú parasztlány lépett félénken az ivóba, akiről most már mindenki tudta, amit eddig csak sejtett, és abban a hirtelen beállt nagy áhítatban, amikor a férfiak az ámulattól, a nők valami irigységfélétől nem bírtak megszólalni, ő épp Pestához fordult, és lesütött szemmel azt kérdezte:

– Vidróczki nem gyött?

Pintér Pesta felállt akkor az asztaltól, veres volt a feje, akár a bor az asztalon és ordított, akár a szarvasok pározás idején:

– A betyár Ūristenit magoknak, hát magoknak a Vidróczki az Isten? Há' ki az a Vidróczki Márton, nem ugyanolyan földi ember, mint mi? Mi nem ugyanolyan becsületes betyáremberek vagyunk? Mit akarnak magok tüle? Sejdítem, hogy a fehérség azt akarja, nézze meg nekik, honnan nőtt ki a lábok! De magok – nézett a férfiakra –, magok mit?

Egy pillanatra úgy dermedt meg a levegő, mint a verekedések előtti minotomban szokott, de Pesta hirtelenjében nem is tudta, kinek menjen neki. Ennek a kis madonnaarcúnak-e? Valaki az emberek közül, akinek gyorsan járt az esze, és nem félt még Pintér Pestától se, közbekiáltotta:

– Példát!

– Úgy van! Úgy van! – kiabálták mindenünnen az emberek, és koccintással felszabadították ijedtségüket. Örvendeztek, mert az igazságot hallották: Marci a gazdag népségtől elvett, a szegény népségnek adott, s közben soha embert nem bántott sem szóval, sem tettel. Leszámítva a rablást, ugye, de azt is olyan tisztességgel művelte, hogy tanítani lehetett volna.

A mulatozás folytatódott, senki sem figyelt már Pestára, aki a magára maradt dühében teljes erejéből vágta neki kupáját a csárda meszelt falának.

Amikor hajnaltájt mindenki hazament, és a kocsmáros felfedezte a kárt, erősen elgondolkodott rajta,

hogyan tudott valaki ilyen szabályos baltát veres borból kirajzolni.

4.

– No, ezek a lovak nincsenek erdőhő’ szokva – gondolta Marci, s ez egyben azt is jelezte neki, hogy a kisasszony messziről jött vendég lesz valahol. Gyerekjáték volt ugrabugrálnia az utat szegélyező gyöngyvessző meg madárbirs közt, míg a kocsit követte, mert micsoda rajtacsapásokhoz és iszkolásokhoz szokott tagbaszakadt, bivalyerős ember volt ő ehhez képest. Kicsit tán méltatlannak is érezte magához, amit csinált, de tudják azt maguk is, van az úgy, hogy az embert a szíve vezérli, nem az esze.

– Csak nehogy pirkadatig így ugráltasson kend, mer’ nem mondom, hogy nem mennék el Bécsig a csókjaé’, de ha a többi előbb ér a szállásra, lekiabálja rólam az eleven húst is! Bár, ha addig menne, nem a Mátrán keresztül gyűtt vóna, igaz-e? – beszélt magában a nefelejcskék szemektől megkötyagosodva.

Nem sokáig kellett Marcinak így játszódni, a kocsi hamarost befordult a terenyei kastély kövezett útjára.

– Gondolhattam vóna – dörmögte, aztán megbújt egy nagy szilfa mögött. A vendégek elé egyenesen Gyürky uram jött ki, Marci meg csak lesett, hogyan fogadják úriasan-ájtatosan a kisasszonykát meg az anyját.

Három fertályóra is eltelhetett, mire az egyik saroktorony ablakában meglátta a gyertyafényt a kisasszony nád-szál árnyékával, amilyen a paraszlányoknak sose volt, meg nem is lesz. Marci most nemhogy magában nem beszélt, még lélegzetet is elfelejtett venni a nagy várakozásban. Meg is érte neki, mert az ablaktáblák egyszerre kinyíltak, a kisasszonyka derékig kihajolt, és nagyokat szippantgatott a fitos kis orrával. Szőke fürtjeit megborzosolta az esti szellő, ami olyan vas-kos-erős hegyi levegőt hozott a Mátrából, amilyenbe menten beleszédül, aki azt nem szokta. Marci meg már megint

olyan szégyenlősen toporgott, mint akinek csak most pelyhedzik a szakálla. Ám azt is felmérte, hogy nem azért ugrabugrált el idáig, hogy ilyes adódó alkalommal inába szálljon a férfiassága.

– Rózsika! – lépett elő a szilfa mögül nagy óvatossággal.

– Vidróczki? – nézett Rózsi a sötétségbe. – Honnét tudja a nevem?

– Én az édesanyjátú’. Elég hangosan kikiabáta. Hát maga az enyimet?

– Ó, én már hallottam hírét! Olvastam, hogy körözik. Láttam a fotográfiáját is a Vasárnapi Újságban. Egész úton azon imádkoztam, hogy raboljon ki!

– Angyalom, Rózsikám, habár ki nem raboltam, szívest elrablom magammal, gyűjjön le!

– Nem megyek én az első adandó alkalommal, nem olyan lány vagyok! Jöjjön el holnap este – évődött vele Rózsika –, most meg udvaroljon még egy kicsit, mondjon nekem kedvest-szépeket!

Marci erősen gondolkodott, mi szépet mondhatna, de mert nem volt a szavak embere, nem jutott semmire. Ám az esze mindig helyén volt, s így vágta ki magát:

– Há’ olyan szépet nem tudok mondani, mint amilyet el tudok danolni magának, Angyalom! Jó lesz-e úgy?

– Jó lesz, jó lesz, csak a hangját hadd halljam, azzal alhasak el! – kérlelte Rózsi.

Akkor Marci elkezdte a legszebbik dalt a sok százból, amit ismert, a kisasszonyka meg lúdbőrözni kezdett az ablakban, de nem a hússá vált mátrai szellőtől, hanem mert ehhez fogható csodálatos dallamot nem hallott ő még sohase.

5.

Minekutána Rózsi kisasszony végighallgatta azt a szívfájdítóan szép dallamot, végképpen megbizonyosodott róla, hogy menthetetlenül beleszeretett a betyárba. És a betyár, a Marci,

az ének után látta a kisasszonyka szemét a gyertyafényben könnyektől csillogni, s mivel ettől szebbet még sosem volt módja szemmel befogadni, kétsége nem maradt, hogy a szerelem teljesen-egészen birtokába kerítette.

Bizony, hogy a társai rég a szálláson voltak mire Marci odaért, és úgy is volt, hogy alszanak mind, ő mégis azt sejtítette, nem egészen így van. Elaludni azonban nem ezért nem tudott, hanem mert a boldogság úgy felverte a szívét, hogy rögvest elindult volna a hegy összes nyári virágát összegyűjteni Rózsikának. Miközben meg sajgott, hasított a lelke, mintha baltát vágta volna bele, vagy kikelte volna benne a csattanó maszlag mérgező magvai. Tudta ő azt, mi veri az érzésébe a csúfot, de tenni nem tudott ellene, ha elaludt volna se ébredt volna úrnak.

Reggel sült szalonna illata csalogatta elő a barlang rejtekéből, de egy árva madárfütyty nem sok, annyi sem üdvözölte.

– Honnan a szalonna? – próbálta megtörni a szótlanyságot.

– A tiribesi kocsmárosnétó’ – szólalt meg Jani nagy sokára, de mintha a semminek beszélne.

Marci fogta a bicskáját, hogy rászúrjon egy darabkát, de Pesta egy hirtelen-durva mozdulattal kiverte a kezéből.

– Ott vótá’? Velönk vótá’? Akkor ott egyé’, ahol vótá’!

– Mi bajod, Pesta? – kérdezte Marci nyugalommal.

– Tudod te azt! Lassan má’ rablás helyett is pitykézni jársz, a zsákmányt meg otthagysz a fehérség kedvéé’. Nem lesz ez így jó, Marci!

– Irigy vagy, Pesta! Az a te bajod! Az a te bajod, hogy a Szende bárónak a Jóvónai pusztán a Havónai mellett vót a földje – őrizte Marci a nyugalma tovább.

– Nekem egy skatulyám van, oszt’ megelégszek ennyivel – emelte meg a hangját Pesta –, te meg többet láttá’ má’ belőlük, mint oltárképbű. A kutya Úristenit! Egy bandába’ vagyunk, mindenki egyformán vegye ki a részit mindenből! A munkából’, a kocsmából’, a fehérségből’ is! Meg az ételből’!

– tette hozzá, amikor lenyelt egy kakastarélynai szalonnat egy karaj kenyérrel. – Ilyen úrinőkkel meg ránk hozod a pandúrokat, meglásd! – fröcsögte.

6.

Rózsai karja, mint a folyondár, Marci karja, mint az iszalag ölelte a másikat minden este, minden áldott este. Nem számított se félsz, se fenyegetés, se átok, mert hát tudják, hogy van az a szerelem állapotában: áldás van rajtuk, kegyelem és oltalom, ők azt gondolják. Marci nem hallgatott a betyárok szavára sem. Rablás helyett gyöngyvirágot, holdviolát, tárnicsot gyűjtött, gombát szedett, tölgyfából-bükkfából tükrös szívet faragott Rózsikának. Sosem telt be a lánnal, s annak illatával: édes tej, lilium, langy eső jutott eszébe róla mindenkor. És az a karcsú termet és a finom, fehér bőr! Az a sok szép, szelíd szó! Mintha nem is földi emberrel lett volna dolga, mintha angyal szállt volna le hozzá a mennyekből mindannyiszor!

Rózsai az úrfiak finomkodó-nyákos érintései után végre úgy érezte, hús-vér ember fogja, két lábbal a földön álló, védelmező óriás. Amikor őt ez a szőrös, cserzett bőrű martalóc karcosan megsimítja, akkor valóban felrepül a mennyekbe, és angyallá válik maga is!

Sárga-vörös színeket öltött már a Mátra, amikor a kisasszony megkérte az édesapját, adja áldását a házasságra. A válaszlevél után Gyürky uram udvariasan, de sietve kivette Rózsit a toronyszobából, betessékelte az anyja szobájába, kulcsot sem adott.

Attól fogva Marci minden este felmászott a Sulyom-hegy tetejére, onnan fújta trombitáján a terenyei kastély irányába azt a fájdalmas nótát, amibe mindkettejük szíve majd belehasadt.

Így múlt az ősz, csaknem a tél is, végtelen szomorúságban. Lassan teltek a barlangban a betyárok napjai, s mint minden nap, most is körbeülték a tüzet, beszélgettek, iddogáltak.

Hanem Marci gyanúsan krákogott egy ideje, simogatta közben a nagy harcsabajuszt.

– Megszöktetném a Rózsit. Idehoznám... – bökte ki végre, és bámulta a tüzet tovább.

Pintér Pesta ültében fellökte:

– Mit akarsz? Nem volt még elég a börtönbű'? He? Nem bírsz a véreddel? Csak ide akarod csalogatni a pandúrokat? A kutya Úristenedet, te! – hörögte, s a többieknek úgy kellett lefogni.

A két betyár eddig se sokat, eztán meg semmit se szólt egymáshoz. Amikor a havas-jeges Mátrából leiringáltak Verebélybe, a befagyott Zagyva medrében bújtak meg prédára várva. Nem fáztak ugyan a subájuk alatt, de jócskán elégük volt a várakozásból, télen egyébiránt is nehéz volt zsákmányhoz jutni. Egyszerre lovas szán csilingelését hallották, alighanem misére tartottak vele. A betyárok feszült figyelemmel álltak ugrásra készen, már épp majd rajtaütöttek, mikor Marci szét-feszítette előttük a karját, és azt suttogta könyörgő szemmel:

– Rózsika...

Sejtik maguk is, úgy-e, hogy hallgatott-e a többi éhes-szomjas, türelmét vesztett betyár Marci utolsó szavára?

Lőrincz Pesta kirúgta alóla a lábát, hogy csak úgy nyekkent a jégen, Piros Paja kikapta a kezéből a puskát, Galabács Jani jó lelkű volt, ő futtában odasúgta, hogy bocsásson meg nekik, de már oly mindegy volt, mert Pintér Pesta meg, tudják, a hirtelen haragú, hát ő, ő benne hagyta Marci fejében a baltát.

Elrabolták a sivító öreg nagysága perselybe szánt pénzét, letépték Rózsika nyakékét, és amilyen gyorsan megjelentek, úgy is tűntek el.

A kisasszonyka a Vasárnapi Újság következő számában olvasta Vidróczki Márton halálhírét, és lelkében akkor neki is kicsíráztak a csattanó maszlag mérgező magvai.

Faludi Zsolt Az ön cégének a neve

Simon boldog családapaként és boldogtalan férjként élte életét. Minden alkalommal, amikor cseperedő kamaszfiaira gondolt, elégedett vigyor jelent meg az arcán. A srácok kitűnő tanulók voltak, bizonyítványukban alig fért el a sok dicséret.

– Sebi hét tárgyból lett kiemelve. Egyedül Réka ért el jobb eredményt nála, ő nyolcat kapott – adta át a kis kék könyvecskét Szaláncziné, az osztályfőnök.

Simon nem tudta eldönteni, vajon a tanárnő hangjának finom remegése apró szemrehányást jelez-e, vagy csak arról van szó, hogy a pedagógus unta már az évszárót, és szeretett volna minél hamarabb lelépni a szüleitől örökölt balatoni nyaralójába.

– Értettem! Ezt nem ússza meg szárazon az a semmirekellő, bűdös kölök! Egész nyáron kukoricán fog térdepelni, és közben az *Éjjel vajat köpültemet* énekli. Jövőre minden tárgyból meglesz a dicséret! – Mindketten felnevettek.

Szívesen vett részt fiai évszáróján. Amíg iskolába járt, a saját-jait ki nem állhatta. Az ünnepélyes aktust a nyári szünet egy napjának elpazarlásaként, a kényelmetlen úttörő-egyenruha magára erőltetéseként élte meg.

Amikor felolvasták a kitűnő tanulók nevét, meghatottan nyugtatta tekintetét az igazgatóval parolázó fiain. Ilyenkor kárpótolva érezte magát az egész éves megpróbáltatásokért. A szundikálás helyett matekpéldákkal töltött vasárnap délutánokért. A hajnali kelésekért, hogy elvigye Gézut a reggeli gitárórára. A késői hazaérkezésekért, hogy el tudja hozni Sebit az esti fociedzésről.

A szombati meccseket nagyon szerette. Bár fia csak a helyi negyedosztályú kölyökcsapatban játszott, a mérkőzéseken – a többi szülőhöz hasonlóan – úgy tombolt, és szidta a bírót, mintha a BL főtáblájára jutás lenne a tét. Az intenzív

szurkolás a játékvezetőknek is feltűnt, gyakran figyelmeztették, hogy futballfaterként sem kéne elveszítenie emberi méltóságát.

Külről nézve a házassága is tökéletesnek látszott. Már húsz éve élt együtt Emesével, kisebb veszekedéseket leszámítva soha nem volt közöttük probléma. Az asszony rutinosan vezette a háztartást, így Simon minden idejét – amelyet nem a gyerekek menedzselésével töltött – a vállalkozás vezetésére fordíthatta. A napi rutinfeladatokkal, a mosással, a takarítással vagy a gázszerelő házhoz könyörgésével nem kellett foglalkoznia.

Anyagilag is jól álltak. A kétszintes családi ház, a prémium kategóriás autó és a hosszú tengerparti nyaralás régóta részét képezte életüknek.

Sok feleséggel ellentétben Emese sohasem rendezett jelenetet, ha férje a barátaival töltött egy-egy estét. A kötelező üzleti vacsorákra is szívesen elkíserte párját. Simon büszke volt rá, hogy neje a szülések után sem engedte el magát, megőrizte vékony, kislányos alkatát. Élvezte vacsorapartneri sóvár pillantásait.

Csak a szex, a szenvedélyes szex volt, ami nagyon hiányzott neki. Kapcsolatuk kezdetén az egész hétvégét az ágyban töltötték. Simon még nem indította el saját vállalkozását, területi képviselőként dolgozott egy multinál. Hétközben a cég vidéki kirendeltségeit járta, így csak szombat-vasárnap tudtak találkozni. Ezt az időt viszont alaposan kihasználták, a sarki drogéria pénztárosa elismerő pillantással nézett a férfire, amikor beütötte a gépbe a két doboz tizenkettes csomagolású óvszert.

– Nemcsak végigpróbáltuk, de ki is bővítettük a Kámaszútra pózkészletét! – gondolt vissza erre az időszakra.

Hamar összeházasodtak. Az esküvőt követően lanyhult az együttlétek intenzitása. Már csak heti egy dobozt vásárolt a drogériában, igaz, a pénztáros még mindig előre köszönt

neki. A visszaesésben az is közrejátszott, hogy Simont előléptették regionális igazgatónak, többé nem kellett vidékre járnia, így az egész hetet együtt töltötték.

Két év múlva megszületett Sebestyén. Amikor a férfi először rakta fel a nagy csomag pelenkát, popsitörlőt és babakrémet a szalagra, a pénztáros együttérző arccal nézett rá. Hónapokig minden pillanatukat a gyerek ellátása kötötte le. Folyamatosan pelenkáztak, etettek, altattak, a szexre egyikőjük sem gondolt. Boldogok voltak, ha nagy ritkán végig tudták aludni az éjszakát.

Ahogy telt-múlt az idő, lassan belejöttek a baba körüli teendőkbe. A pelenkázás egyre könnyebben ment, olyan is előfordult, hogy Emese fél perc alatt, a takarót a babakocsiról le sem véve cserélte ki a bébibugyit. Nemsokára megszületett Gézu is, akinél már rutinos szülők voltak.

Hiába lett volna több idejük egymásra, a szenvedély elilant. Hetente-kéthetente ugyan együtt voltak, de inkább csak Simon unszolására. Az asszony folyamatosan fáradtságra hivatkozott. Az akrobatikusabb pózok elmaradtak, nehogy a zajra felébredjenek a gyerekek. Lassacskán a házaseletük szánalmas maszatolássá silányult. Emese csak hosszas könyörgés vagy duzzogás után adta be a derekát, és csakis azt. Minden más undorító volt számára. Ha letudta a házastársi kötelességét, hetekig szó sem lehetett ismétlésről.

– Múltkor már megkaptad az adagodat! – rázta le a férjét.

A drogériában már csak a hármas csomagot emelte le a polcról, azt is egyre ritkábban. A kasszánál került a pénztáros szánakozó tekintetét.

Simon lassan beletörődött a helyzetbe. Pontosabban, nem látott belőle kiutat. Öregnek érezte már magát ahhoz, hogy mindent felrúgva új életet kezdjen. Még a gondolatot sem tudta elviselni, hogy esténként ne ő takarja be a gyerekeket. A vágy viszont erősen dolgozott benne. Ilyenkor az internet

segítségével felidézte „kamaszkorunk legszebb nyarát”, de az csak tűzoltásnak volt jó.

Egy időben szorgalmasan nézegette a testi szabadfoglalkozású vállalkozók egyre részletesebb promóciós anyagait, de félt, hogy összeszed valami betegséget. Amikor egyre általánosabbá vált, hogy – az éttermekhez, szállodákhoz hasonlóan – a szexmunkásokat is értékelni lehet, a hirdetéseknel található beszámolók hosszú sora végképp elvette a kedvét ettől a megoldástól.

Munkája révén sok helyen megfordult, sok nővel találkozott, volt alkalma ismerkedni. Időnként egy-egy csinosabb üzleti partnerét meghívta ebédelni. A hivatalos megbeszélőket gyorsan letudta, majd óvatos flörtölésbe kezdett. Hamar kiderült, hogy azok a hölgyek, akik hajlandók lettek volna túllépni az üzleti kapcsolat keretein, vagy reménytelenül beleszinglisedtek a karrierépítésbe, és az utolsó férjhez menési lehetőséget próbálták elcsípni, vagy elvált asszonyok voltak, akik elhasznált párjukat próbálták pótolni. Hozzá hasonló, a stabil, de szenvedélymentes házasságból kikacsintani vágyó alkalmi partnert nem talált.

Lassan feltűnt neki, hogy éjszakánként egyre gyakrabban kell meglátogatnia a kishelyiséget. Eleinte azt hitte, hogy csak felfázott, de a probléma nem múlt el magától, ezért felkeresett egy urológust. A doki közölte, hogy kezdődő prosztataproblémája van. Egyelőre műtét nem szükséges, de oda kell rá figyelni. Gyógyszereket is írt fel.

Simon hazaérve megnézte, mit írnak a neten a betegségről. Rémműlten látta, hogy a prosztatagondok idővel impotenciához vezetnek. Átfutott az agyán, hogy most már muszáj tennie valamit, ki tudja, meddig lesz még képes rá! Titokban beadatta az összes elérhető, nemi betegségek elleni védőoltást. Közben gyűjtötte a bátorságot, hogy felkeressen egy szolgáltatót. Ám egyre csak halogatta a hívást.

A szokásos heti sörözés alkalmával András, a társaság leg-
régebb óta házastagja érdekes történet adott elő.

– Képzeljétek, múltkor milyen bulin voltam! Egy panziótulajdonos szervezi, hogy szezonon kívül is legyen némi forgalma. Összejön egy csomó kiéhezett férj, illetve elhanyagolt feleség és szépen levezetik egymással a felgyülemlett fölös energiáikat. A dologban az a csavar, hogy érkezéskor mindenki kap egy vékony, testhezálló ruhát, amely csak a releváns helyeken van kivágva. Még egy szabály van, az együttlét alatt tilos beszélgetni! Aki megszólal, azt azonnal kidobják – mesélte lelkesen.

– Ettől nemcsak izgalmasabb az este, hanem – kacsintott a társaság nők tagjaira – gyakorlatilag lebukásmentes is. Igaz, egy-egy alkalom elég drága, de így valóban csak a célközönség megy oda. Harminc alatt a nőket sem engedik be. Nincs sehol meghirdetve, mindjárt körbeküldöm a telefonszámot, ahol be lehet jelentkezni.

Másnap felhívta a kapott számot. Kellemes hangú hölgy vette fel. Elmondta, hogy ez egy legális társkeresési lehetőség, amelyhez szállást is biztosítanak. Részletesen elmagyarázta a szabályokat. Simon bejelentkezett a következő alkalomra. A beszélgetés végétével olyan érzése támadt, mintha asztalt foglalt volna egy elegáns étterembe. Emese egy szót sem szólt, amikor bejelentette, hogy péntek este nem lesz ott-hon, András születésnapját fogják megünnepelni a fiúkkal.

Már kora reggel izgatott volt, alig tudott odafigyelni a munkájára. Csak bámulta a monitort, gondolati máshol jártak. Szerencsére, aznap nem volt fontos megbeszélése, csak egy reklámtárgyakat forgalmazó cég képviselője jelentkezett hozzá. Szórakozottan hallgatta, hogy a kristályos csecsebecsék mennyire népszerűek a hölgyek körében. Az ügynök kihangsúlyozta, hogy a kínált termékeken most apró, szívecske alakú kövek ölelik körbe a cégnév helyét. Nincs is ennél figyelemfelhívóbb promóciós ajándék!

Simon nem volt ebben annyira biztos, de udvariasan végighallgatta a kiselőadást. Amikor felálltak a tárgyalóasztaltól, automatikus mozdulattal zsebre vágta a mintaként otthagytott rózsaszín kulcstartót.

Munka után beugrott a drogériába. A tizenkettes csomagot túlzásnak érezte, de a hármából két dobozt is betett a kosárba. Új volt a pénztáros, a fizetés mindenféle nonverbális kommunikáció nélkül zajlott.

A helyszínen egy kedves hoszteszlány várta, aki bevezette az öltözőfülkéjébe. Lezuhanyozott, felvette a testhezállós ruhát. A kámszaszerű fejrész csak a szájrésznél volt kivágva, ezért kissé homályosan látta a hosszúkás, szűk helyiség berendezési tárgyait.

A fülke hátsó fala üvegből készült. A hosztesz elmagyarázta, hogy amikor a fény kigyullad, látni fogják egymást a túloldalon álló hölgyel. Ha tetszik a partner, akkor a zöld, ha nem, a piros gombot kell megnyomnia. Amennyiben a másik oldalon is a zöld fény gyullad fel, akkor a fal kinyílik, mindketten átmehetnek a két fülke közti szobába.

Felvillant a lámpa, a félhomályban egy vékony, kismellű nő alakja rajzolódott ki. Emesére emlékeztette, ezért habozás nélkül megnyomta a zöld gombot. Izgatottan várakozott. Néhány másodperc múlva a túloldalon is zöld jelzés jelent meg, az üveglapok lassan felemelkedtek. Mohón estek egymásnak. A ruha által szabadon hagyott testrészeikkel mélyrehatóan feltérképezték egymás szabadon hagyott testrészeit. Azt is, amit Simon a feleségének szóba sem mert hozni.

Gyorsan eltelt az este. A férfi elégedetten nyugtázta, hogy mindkét doboz kiürült. A szabályok ismertetésekor nyomatókosan felhívták rá a figyelmét, hogy tilos telefonszámot vagy más elérhetőséget cserélni, de szeretett volna adni valamit a nőnek, ami erre az éjszakára emlékezteti.

Eszébe jutott a kristályos kulcstartó. Visszament a fülkéjébe, majd a búcsúcsók közben partnere kezébe nyomta

a rózsaszín csecsebecsét. Miután a nők elmentek, a férfiaknak egy órát még maradniuk kellett, nehogy valaki a panzió kívül összetalálkozzon alkalmi partnerével. Hazafelé beült egy bárba, és lehajtott néhány pohár sört, hogy megőrizze a születésnap sztori hitelességét.

A házban a bejárati ajtó csak felül volt bezárva. A keresztpántban ott pihent Emese kulcscsomója. Nem akarta felébreszteni a családot, ezért nem oltotta fel a villanyt, sötétben fordította el a kulcsokat a zárban. Lezuhanyozott, és lefeküdt békésen alvó felesége mellé. Boldogan szenderült álomba, az idejét sem tudta, mikor érezte utoljára ilyen jól magát.

Végigaludta az éjszakát, reggel kipihenten ébredt. A többiek még nem keltek fel, ezért elhatározta, sétál egyet. Ahogy a keresztpántot nyitotta, a napfény megcsillant a kulcstartón. Érdeklődve vette ki a zárból. Rózsaszín, kristályokkal kirakott téglalapot tartott a kezében. A két szívecske alakú kő között ott virított a felirat: AZ ÖN CÉGÉNEK A NEVE.

Fazekas Tamás
A Seprűszárny Kávéházban történekekről

Egy olyan baráti kör tagjainak beszámolóiból idézek most egyet, akik már elég régóta egyetlen ember köré szerveződnek, és kísérik életét szinte mindenhova. Ez az ember én vagyok, és a barátaim a bennem sokat megélt, engem alkotó karakterek, akik örömmel mesélnek bármiről, ami megesett velük.

– Akkoriban még volt értéke a szeméremnek és a becsületnek. A kávéház- és étterem-tulajdonosok külön asztalokat és szeparékat biztosítottak mindazon igencsak nagy becsben tartott vendégek számára, akik – ahogy akkoriban mondták – az „egymás társaságában fellelhető, különleges meghittség” zászlóshajói alatt rótták az intimitás tengereit.

Az öreg itt megállt, beleszippantott finom illatpamacsokat eregető tajtékpipájába, majd a távolba meredve, nosztalgikus mosollyal ajkán így folytatta:

– Én is gyakran fordultam meg mindenféle ilyen nívós helyeken, ahol – mint bizonyára mindannyian tudjátok – a kor neves írói, színészei, művészei gyakorta felbukkantak pezsgően sziporkázó szellemi magaslatokban ragyogtatva a szellem szabad erejét, nem mellesleg kiváló lehetőséget teremtve számunkra, egyszerű földi halandók számára, hogy betekinthezzünk a kulisszák mögé. Néha-néha még egy társaságba is keveredhetett velük az ember.

Egy ilyen alkalommal történt, hogy éppen az egyikük születésnapját tartották a Seprűszárny Kávéházban, és jómagam a könyvtári teendőim végeztével ott ittam egy nyáresti, a tikasztó meleget elviselhetőbbé tevő hosszúlépést. Óriási hangzavar, röhögések közepette találtam magam egyedül egy sarokban álló kis asztal mellett ülve, ahogy bámulom a korszak szellemi óriásait, ahogyan vihognak mindenben. Tök részegen. Úgy nem nehéz, főleg, ha még az egyensúlyérzék

is megmarad. Szóval a várva várt csemegék, amik ilyenkor monológok vagy akár pengeváltáshoz méltó hevesességig eljutó viták voltak, elmaradni látszottak. Helyettük maradt a vékony civilizációs máz nagyon hamar alkohol hatására történő leolvadása; amiben egyre inkább állatkertben vagy dzsungel, szavanna közepén érezhettem magam; és a humorérzék bármire széleskörűen és azonnali elismerésben kirobbanó kakofóniája.

És akkor hozzám lépett Ő, aki valaha egy igen csinos, intelligens, megbecsült, nagyon tehetséges színésznő volt. Még két órával azelőtt is. Van, aki gyorsan vedlik, s még gyorsabban növeszt új bőrt.

„Bocsásson meg, drága Uram, de maga itt egyedül ül.” Kiváló észrevétel, meg kell hagyni.

„Igen, jól látja, Kisasszony!” Életem legsikeresebb és egyben leghumorosabb kijelentése lehetett, mert az ifjú hölgy percekig nevetett, kacagott, röhögött olyan módon véve levegőt, mint amikor a vályú egy ideig szerencsésebb oldalán elhelyezkedő kedves élőlény a környezete tudtára kíván hozni valamit. Horfögött. A horkolás és a röhögés házasításakor keletkező igen kifinomult derültségi mutató. Ha esetleg valaki nem tudná.

„Nem” – szólott ő, éreztetvén, hogy még korántsem fejezte be igen hosszúnak ígérkező mondandóját, és elfulladó görcsösen gurgulázó előrehajló röhögéshullámok közepette még a jobb keze mutatóujjával is jelezte, hogy itt egészen másról van szó. „Nem kisasszony!” – megint kacaj – „Már három éve férjnél vagyok.” Ez már túl hosszú mondatnak bizonyult, és a „vagyok” úgy hangzott, hogy vaa-hhaaa-hhaaa-ggyook.

„Így már világos, nagyon megtisztel, Asszonyom.” Válaszoltam udvariasan, amit egy két perces horfögéssel színezett nevetés-cunami követett. Közben átfutott az agyamon, hogy vajon milyen megfontolásból, indítatásból lépett oda hozzám, és szólított meg, így ezt bátorkodtam is megkérdezni tőle.

„Elnézést, Asszonyom, megkérdezhetem, hogy minek köszönhetem a szerencsét?” Helyesbíték. A fent említett kijelentésemet is felülmúló kacajsiker fogadta ezúttal, és amíg az ifjú hölgy kitombolta magát a kérdésem nyomán keletkező minden bizonnyal végtelenül magával ragadó derültségi hullámok közepette, nekem alkalmam nyílt tüzetesebben is szemügyre vennem őt is és a társaság többi tagját is. A részegséget leszámítva, bár sokat segített a valós lényük megtekintésében, az igazán nagyszerű az volt, hogy felnőtt emberi testbe bújt, elszabadult gyermekesereg mellett éreztem magam. Olyan lelkekkel, akikben a felszabadultság akarása nyilvánvaló és magával ragadó esszenciája lángol és világít tiszta tekinteteikben. Még ha az alkohol mámoros sodrásába került is az a bizonyos intimitás hajója. Mert hát az összekacsintások, a kéz-, kar-, fenék-, combsimítások, ölelgetések és még ki tudja, mi minden, ahová külső, avatatlan szem nem láthatott el, és legfőképpen be, nos, hordoztak magukkal egyfajta fülettebb, „kigombolósabb” hangulatot. Elvörösödött fülek, hártvásodó, kéjmámorban csillogó, egymás tekintetét és vonásait, domborulatait éhező szempárok, toalettről visszatérők ruhaigazgatási kudarcai nyomán kialakuló furcsa viseletbeli módosulások, „észrevétlen ide-oda simogatások”. Mindig hallottam ezekről a tivornyákról, tudattalan állapotokig elmenő, alkalmasint orgiákba csapó összejövetelekről, de valahogy hinni soha nem hittem bennük. Mindig azt gondoltam, hogy ez csak az ilyen társaságokon kívül eső, irigy emberek kitalált pletykái, hátha így jutnak némi figyelemmorzsákhoz. De akkor este minden korábbi hiedelmemet felül kellett írnom, és most is válogatnom kell a szavakat, kifejezéseket, amelyekkel egy-egy ilyen „ártatlan ünneplés” képét megfesthetem.

„Istenem, milyen, bájos!” Hatalmas mahagóni szemével úgy nézett rám, hogy bár tudtam, a szemeimet nézi, valójában valahova a homlokom alsó része felé sandított.

Mindenestre a túlaradó lelkesedés és öröm, hogy mindezt megélheti velem, a pajkosságon is túlmutató, már-már egyéb genitáliákat is invitáló, kíváncsalmakat lobbantó máglya perzselő lángnyelveihez váltak hasonlatossá. Én ekkor kezdtem el nagyon furcsán érezni magam, mintha jómagam is jóval többet fogyasztottam volna a finom szőlők levéből. A kezem felé nyújtotta kezét, és a társaságukhoz hívott.

„Igazán nem szeretnék alkalmatlankodni, és már távozni készültem.” Hangom nem volt sem túl meggyőző, sem elég magabiztos ahhoz, hogy elengedje a kezem.

„Maga nagyon kedves, de ma ünneplünk, így hacsak meg nem akarja bántani az ünnepeltet, csatlakozik hozzánk.” Ilyen hosszú, összefüggő és értelmes mondatot eddig még csak színházban hallottam tőle. Ma este még nem. És az az igazság, hogy megdobbant tőle a szívem. Ez a nyílt, kedves szépség, ahogy meghív a társaságukba, minden óvatlanságomat és tisztességemet latba kell vetnem, hogy senkit ne hozzak kellemetlen helyzetbe. De itt máshogy mentek a szabályok. Ahogy haladt előre az éjszaka, megismerkedtem a színésznő férjével, barátaikkal, az egész társasággal, mígnem ott találtam magam a kávéház szeparéjában többedmagammal. Közöttük a színésznővel és a férjével.

„Mi itt egy nagyon bensőséges társaság vagyunk” – mondta egyikük. „Ilyenkor is, és mindenkor is, ha kapcsolódunk egymáshoz, nagyon erős közösség él bennünk, rajtunk keresztül. Barátok vagyunk. Testvérek. Évődünk, simogatjuk, ölelgetjük egymást, merítünk egymás felénk nyújtott odaadó figyelméből. Nekünk ez nagyon fontos és felettébb intim dolog, már amennyire ezt kívülről érdemes, és meg lehet ítélni. Tudjuk, miket tartanak rólunk az emberek, halljuk a szóbeszédet. Nos, vannak olyan esetek, amikor egy-egy ember túlmegy a baráti kapcsolódáson, közös megegyezéssel, bántalmakat, fájdalmakat legkevésbé sem okozva egymásnak. Igen, helyén kezelik ezeket a vágyakat, helyzeteket. Ezek mehetnek úgy

kifelé, hogy itt tivornyák, orgiák vannak. Néha lehet, hogy jó lenne... Benne vagytok egy nagy orgiában?” A többiek széles vigyorral az ajkukon egybehangzóan hangos, huncut igennel feleltek. Miközben hallgattam és figyeltem őket az éjszaka hátralévő részében, inkább valahogy a falka kifejezés mocorgott bennem. Szabad, testvéries alapokon pulzáló közösség, ahová lehet és érdemes is tartozni. Életem egyik legcsodálatosabb élménye volt, utána még sokat jártam velük ide-oda.

– És mi lett a színésznővel, öreg? A megmoccant szívdobbanás nem hiszem, hogy csak úgy abba maradt...

A hallgatóságból érkező kérdés egy ideig ott lógott a sűrű levegőben, mire az öreg válaszolt.

– Az egyik legismertebb és leginkább foglalkoztatott színésznő lett az országban. Ha tehettem, elmentem az előadásaira.

Itt megállt, és kissé megbicsaklott a hangja, a pipa most hosszabban füstölgött a markában, mint eddig.

– Párszor még elkísértem őket ide-oda, ha összejöttek barátkozni, ünnepelni. Aztán elmaradtam, és éveken keresztül csak a híradásokból értesültem róla. Szerelmes voltam. Igen, nagyon szerelmes. És azt hiszem, még mindig így vagyok ezzel.

A csönd kellemes paplannal burkolta be a hallgatóságot és az öreget. Megszólalt egy kuvik, és enyhe, langymeleg széllelés nyitotta finoman tágabbra az ablakot a nyári est minden illatát magával hozva.

Fedina Lidia A lázadó

– Ugye, nem így akarsz fogadni a vendéget, drágám?

John lépett be a konyhába. Csak úgy illatozott, üde volt és elegáns, a legjobb öltönyében, méregdrága ingben, mint egy parfümreklám. És Mary kócosan, munkaruhában, idegesen, smink nélkül, izzadtan gyűlölte ezért. Kezdték már eleget lenni abból, hogy John ötpercenként beszalad és közli vele, milyen rettenetesen fontos ember ez a Mr. Kim, és mennyi minden múlik ezen a találkozón. Azért hívta ide az otthonukba, hogy a reménybeli fontos üzletfél érezze a családi légkört, az otthon melegét és a többi, és a többi.

John utasításaiban szerepelt, hogy Mary legyen engedelmes feleség, de vonzó, csinos nő és jó háziasszony is egyben – ezért kell saját kezűleg elkészítenie a főfogást. És az istenért, nehogy fáradtnak mutassa magát!

Amikor John végre kilibegett a konyhából, Mary dühösen csapta be az evőeszközös fiókot. Mit érdekli John, hogy Mary ma hétre ment a munkahelyére, délután pedig, amióta négykor – dacolva a kolléganők rosszalló pillantásával – elszabadult, ezen a találkozón dolgozik! Már két napja megrendelte a Mayburynél a virágokat és a dekorációt. Úristen, hol lehetnek?! Félhatra ígérték! A hidegtálat és a süteményeket fél hétre hozzák, de a felszolgálónőnek már itt kellene lennie! A Johnsson és Fia ügynökségnél esküdöztek, hogy a legmegbízhatóbb emberük. Hogy ez mibe kerül, arra még gondolni is rossz, de az biztos, hogy Mary nem csak a kis nyári kosztümről mondhat le.

A grillsütő váratlanul sípolni kezdett. Mary érezte, hogy felszökik a vérnyomása. Nem romolhat el éppen most, hiszen éppen csak betette a kacsát! Az igaz, hogy hónapok óta vacakol, de hogy éppen most! Szemügyre vette a sütőt, és a diagnózis egészen lehangoló volt. Percek óta csak imitálta a működést a nyavalyás. És hogy sípol! Ki kell húzni,

csak akkor hagyja abba. Az az egy biztos: a fütyülője jó. De azt ugyan várhatja, hogy működni kezdjen.

Atyavilág, negyed hét! Beletörölte a kezét a kötényébe. Nyolckor megérkezik az átkozott Mr. Kim!

„Váratlan meglepetésként” John lépett be a konyhába, és némi nyugalansággal tekintett körbe:

– Minden rendben, szívem? Tudod, hogy Mr. Kim...

Hála az égnek megszólalt a csengő, különben Mary-nek megint végig kellett volna hallgatnia, milyen fontos ez az este, és John – Isten a megmondhatója, hányadszor – elismételte volna az utasításait mindenre kiterjedő részletességgel. John elvárta, hogy Mary érdeklődéssel figyeljen a mondandójára, természetesen mozdulatlanul, mert nem illik tevékenykedni, miközben beszél – nem törődve azzal, hogy közben fogynak az értékes percek, és még semmi sincs készen. De ezt most megúsza. Akárki is csöngetett, Mary imádta azért a kis mozdulatért, amivel megnyomta a gombot. Vagy a dekoratőr, vagy a felszolgálónő, vagy a hidegtálak és a sütemény... más variáció nincs. Mary legbübbajosabb mosolyával nézett Johnra:

– Kinyitnád az ajtót, drágám?

– Én? – kérdezte John megütközve. – Azt sem tudom, kit rendeltél ide! És még föl kell tennem a mandzsettagombjaimat!

Mary uralkodott magán. Szó nélkül kisietett. „Szegény” John! Direkt erre az alkalomra vett magának egy olyan inget, amit mandzsettagombokkal lehet viselni, és most föl kell vennie ezeket. Marynek, ugye, meg nincs más dolga, csak valahogy megsütni a kacsát (időre!), elrendezni a terítést, eligazítani a felszolgálólányt, fogadni a hidegtálakat és a süteményt. Semmiség az egész. Ja, és valahogy ki is kell néznie, mire az átkozott vendég megérkezik. Igazán semmiség.

Kinyitotta az ajtót, és úgy érezte, elájul. Mrs. Pankwell nem tartozott azok közé az emberek közé, akinek a társaságára

vágyott. Most mégis ott állt a folyosón egy elképesztően koszos, munkásruhás fickóval, és ellenségesen nézett rá. Mary egyszerűen nem kapott levegőt.

– Drága Mrs. Champ – csicseregte az öregasszony elfojtott haraggal –, sajnos az a helyzet, hogy csőtörés van valahol a maguk vécéje és az enyém közt, és ázom!

Úgy mondta ezt az „ázomot”, mint egy iszonyatos bünt. Ugyanekkor John jelent meg Mary háta mögött.

– Hol vannak a mandzsettagombjaim, drágám? Három párat vettem, és csak egy van a fiókban... Ah, látom, megjöttek a takarítók! Nem vagy egy kicsit megkésve, drágám?

– A takarítás még odébb van, uram...

Mrs. Pankwell hangja élesen csattant, de Mary rákacsintott, és ujját a szája elé téve csöndre intette. Az öregasszony ezen annyira meglepődött, hogy elhallgatott.

– Jöjjenek már be! Mit állnak ott?! – szólt rájuk John türelmetlenül.

– Drágám, a...

– Tudom, a mandzsettagombok. Mindjárt adom. De, John!

– Mary rémületet tettetve felkiáltott. – Csak nem akarod ezt a cipőt viselni?!

John döbbenten meredt a lábára, de Mary már tuszkolta is a gardrób felé.

– Vedd fel a fekete lakkot, az a legelegánsabb, és egy ilyen fontos eseményre...

Maryból ömlött a szó. Visszazúdította Johnra összes eddigi prédikációját, aztán becsukta mögötte a szobaajtót, és elszántan ránézett Mrs. Pankwellre.

– Ott a vécé. Menjen csak a szerelője és csinálja meg. A költségeken természetesen megosztozunk. Ön pedig, kérem, fogadjon el egy csésze teát!

Mrs. Pankwell csodálkozva nézett a fiatalasszonyra.

– Mi történt magával, kedvesem?

Mary elmosolyodott. Hát ennyire látszik? Egyszerű, ami történt. Rabszolgalázadás van. Szolgálja ki John a vendégét, ha annyira fontos neki, mert Marynek egyáltalán nem az. Neki most az a dolga, hogy megcsináltatja a csőtörést, elteázik a szomszédasszonnyal, esetleg megtesz annyit Johnnak, hogy átveszi a megérkező élelmiszereket, és kész.

– Éppen a minap gondoltam arra, hogy tulajdonképpen nem is ismerem a szomszédaimat, önt sem, Mrs. Pankwell... – mondta Mary könnyedén.

Az öregasszony bólintott, de ekkor megszólalt a csengő. Várakozva nézett Maryre, de az kedvesen rámosolygott, és föltette a teavizet. Ismét megszólalt a csengő, most hosszabban, türelmetlenül.

– Csöngetnek... – jegyezte meg Mrs. Pankwell.

Mary bólintott:

– Hallom.

– És nem kellene kinyitni?

John hangja harsogott át az előszobán:

– Mary, csöngettek!

Mary kivette a teásdobozt a szekrényből, és a tartalmát odakínálta a szomszédasszonynak:

– Melyiket parancsolja?

– Mary! Csöngettek!

Újra megszólalt a csengő, de Mary el volt foglalva a teáskészlettel. Mrs. Pankwell szolgálatkészzen felállt.

– Kinyissam?

– Isten ments! – szólt rá Mary határozottan. – Majd John kinyitja, elvégre ő vár vendéget. Egyébként sincs már dolga. Mi meg el vagyunk foglalva, miért dobáljuk el kezünket-lábunkat, hogy kiszolgáljuk, nem igaz?

Mrs. Pankwellnek egy pillanatra tátva maradt a szája a csodálkozástól, aztán hevesen rábólintott.

– Milyen igaza van! El se hiszi, kedvesem, mennyivel jobb sorom van most, hogy szegény Alfrédom...

– a zsebkendőjéért nyúlt, hogy előadja a szokásos elérzékenyülés-jelenetet, de hirtelen ráébredt, hogy ez nem igazán egyeztethető össze a mondókájával. Így csak megigazította a szoknyáját, és rendületlenül folytatta. – Szóval, amióta egyedül vagyok, csak azóta látom, milyen komisz rabszolgahajcsár volt az én sze... („szegény Alfrédom, Isten nyugtassa, áldott jó ember volt”-ból csak ennyi maradt:) férjem.

Mary együttérzően bólintott.

– Én nem fogom kivárni, amíg meghal, és mi van, ha túlél? Nem kockáztatok! Változtatok, mégpedig most! Nincs több rabszolgaság!

Még egy erős csöngetés. A küldönc, úgy látszik, nekitámaszkodott a csengőgombnak. Ugyanakkor jelent meg John a konyhaajtóban.

– Mi van?! Miért nem nyitod ki?

– Én nem várok senkit, és egyébként is, vendégem van.

Mary angyalian, de rettentő elszántan mosolygott, amiktől John egészen megzavarodott. Topogott egy kicsit, de az a valaki odakint már nagyon türelmetlen lehetett, mert ütni kezdte az ajtót. John ekkor nekilódult, és beengedte a jövevényt. A küldönc szemrehányóan pislogott rá.

– Már azt hittem, nincsenek itthon.

– De, izé... itthon vagyunk...csak a...

– Meghoztam a hidegtálat meg a süteményeket – két terjedelmes papírdobozra mutatott a lába mellett a földön. John felé nyújtott egy papírlapot. – Itt a szállítólevél, ami egyben a számla. Bankkártyás fizetés lesz, ugye?

Ugyanakkor egy fekete kosztümös nő jelent meg a lépcsőházban.

– A Johnsson és Fia ügynökség küldött. Maguk rendelték felszolgálót?

John a konyha felé pislogott, de Marynek nem akaródzott kidugnia onnan az orrát.

– Mary, izé...

– Tessék a számla.

A küldönc sürgetően nézett Johnra, láthatóan el volt szánva arra, hogy ha kell, kiveri ebből az értetlenkedő pasasból a szállítási díjat. John kezdett összezavarodni.

– Ezt a feleségem szokta... Jönnél, drágám?!

Mary összerezsent a konyhában, és ösztönösen az ajtó felé mozdult, de Mrs. Pankwell megragadta a karját.

– Máris visszatér a láncaihoz, Mrs. Champ?

Mary gyorsan leült az egyik székre, és kínosan elvigyorodott.

– Csak a megszokás...

– Jó helyen járok, kérem? Maguk kértek felszolgálót?

Johnnak végre be kellett látnia, hogy ezúttal nem számíthat Maryre.

– I...izé, igen. Mi, hát! Megtenné, hogy... szóval átvenné ezeket a... micsodákat az úrtól...? – kérte a felszolgálónőt.

– Természetesen, uram.

– Na, akkor rendezhetjük a számlát is végre? – kérdezte a küldönc türelmetlenül.

– Ho...hogyne... i... itt a kártyám...

– Írja be a kódját! ... Rendben is van. Viszlát!

A hangokból ítélve a szállító elvonult, amivel egy időben felharsant John kiáltása:

– Mary, Mary!

Mary az öregasszonyra vigyorgott:

– Úgy látszik, kezd visszatérni a hangja.

– Mary!

– Hová vigyem az élelmiszereket, uram? – kérdezte a felszolgálónő.

– Mit, a mi... mit tudom én... a feleségem... vagyis be a szobába!

Megint felharsant a csengő. A két asszony a konyhában cinatosan összenézett. Ugyanakkor a szerelő is működni kezdett a mellékhelyiségben. Csak úgy döngött a fal a kalapácsütései

alatt. John ledermedt, aztán feltépte a vécé ajtót, és ingerülten nézett a munkásra.

– Ki a csuda maga, és mi a fenét csinál a mellékhelyiségben?!

A szerelő azonban rá se hederített. Nagyot csapott a falra, hogy csak úgy porzott a vakolat, aztán odabökte:

– Csőtörés, de mindjárt elkapom.

John döbbsen állt, de megint felharsant a csengő udvarias, kicsi csöngetéssel, de határozottan. John beugrott a konyhába. Mary éppen leöntötte a teavizet.

– Mary! Mi folyik itt?! Kinyitnád végre az ajtót? Még át kell cserélnem a cipőmet...

Újabb csöngetés, talán a türelmetlenség árnyalatával. A vécében pedig újult erővel kezdett döngni a fal. John Maryre bámult, aki odakészítette a csészét Mrs. Pankwell keze ügyébe, és rezzenéstelenül állta férje tekintetét.

– Valami baj van?

De odakint, a közreműködésük nélkül is feltárult az ajtó, és a falbontás szünetében jól hallották a felszolgálónő hangját:

– Isten hozta, uram. Kérem a kabátját. Egy pillanat, és szólok az úrnak.

– Mr. Kim!

John úgy érezte, rádől a ház. Az órájára pillantott.

– Még csak fél hét!

Mary vállat vont.

– Az idő már csak ilyen.

– De... de... hétről volt szó...!

– Uram, megérkezett az első vendég.

A felszolgálónő kifogástalan szobalányi stílusban jelentett. Mary egy kicsit sajnálta, hogy ezt a segítséget éppen ő szervezte meg Johnnak. Izgalmasabb lett volna, ha John egyedül marad, de nem sikerülhet minden tökéletesre. Ugyanakkor a vendég is megjelent a felszolgálónő nyomában. Kerek fejű, apró koreai úr. Szélesen vigyorgott, és a kezét nyújtotta Johnnak.

– Mr. Champ! Más vendég is jön? Nem is említette.

– Nem, dehogyis...

– És a hölgyek?

Maryn győzött a jólneveltség, de ugyanakkor előbújt belőle a kisördög is.

– Jó napot. Velünk ne is törődjön. Mi a társbérlet vagyunk.

– Ah, szóval... – Mr. Kim emésztette a hallottakat –, akkor nem az öné az egész lakás, Mr. Champ?

– Dehogynem... vagyis... szóval a hölgy...

– Nem számít, igazán – kacintott Mr. Kim Johnra, mert bár az egyik nő igazán éltesnek látszott, és a másik elég zilálnak (bár talán éppen ebből), úgy gondolta, érti a helyzetet.

– Az én hibám. Korábban jöttem. Ne zavarjuk a hölgyeket. Melyik az ön lakrésze?

– Itt... ott... az... Arra tessék! Ho... hozzon egy kis frissítőt, kérem! – fordult John a felszolgálónőhöz, aki most jött először zavarba.

– Honnan, uram?

Mary megszánta.

– Van a hűtőben sör.

Ugyanakkor John is megszólalt:

– Whisky...

Mr. Kimnek tetszett az ajánlat.

– Kiváló, jó sör és kísérőnek whisky! Pompás.

Felharsant a csengő.

– Mary... – mondta John automatikusan, de elakadt a szava, mert ráébredt, hogy az előbbi bemutatkozás után a feleségére már nem számíthat. A felszolgálónő éppen a sört halászta ki a hűtőből, így jobb híján rohant ajtót nyitni.

Mary elégedetten hallgatta a teája mellől, hogy a férje ezt a dolgot a dekorátorral, aki rendesen elkésett, milyen simán le tudja rendezni. Könnyedén és udvariasan elküldte, aztán leültette a vendégét a szobában. Mary büszkén fordult a szomszédasszonyához:

– Igazán tehetséges fiú a férjem. Nem is gondoltam volna, hogy ilyen tanulékony!

Mrs. Pankwell rábólintott.

– Csak most fog rájönni, mennyi rejtett jó tulajdonsága van. A húgom járt éppen így! De nála betegség volt az ok, persze szerintem rá is játszott egy kicsit, már köztünk maradjon. De a férje egy hónap alatt megtanult minden házimunkát. Később meg, ahogy a húgom jobban lett, megosztottak az otthoni teendőkön.

Mary elábrándozott. Milyen szép is volna... De hát... Na, mindegy, most az egyszer jól érzi magát, ha később meg is lesz ennek a bötjtje. Beszélgettek, teázgattak a szomszédasszonnyal, a felszolgálónő sürgött-forgott. Azután, ahogy a szerelő végzett, átvonultak Mrs. Pankwellhez, mert a férfiak kezdek zavaróan hangoskodni. Sör mellé kísérőnek a whisky nem sokáig marad hatástalan. Amikor az első nótát elordították, a két asszony szépen fölkerelkedett. Vitték a kacsát is, megsütötték, aztán jóízűen megettek belőle annyit, amennyit bírtak. Nem sokkal később a felszolgálónő is távozott, de még sok whisky lefolyt utána a férfiak torkán, mire elcsöndesedett a színtér.

Mary Mrs. Pankwellnél aludt a kanapén – akiről megtudta, hogy Alice, és össze is tegeződtek. Másnap kissé félénken osont haza. Direkt felvállalt egy túlórárt. Sejtette, hogy John tartogat a számára egy hosszú és ledorongoló szónoklatot. Persze, csodálkozik majd, hogy három év hallgatás után Marynek is lesz mit hozzáfűznie a dolgokhoz – mert az asszony elhatározta, hogy nem tűr tovább, és John csak ezen fog igazán meglepődni...

Óvatosan kinyitotta az ajtót, belesett, csak aztán mert belépni a csendes előszobába. De azonnal el is szégyellte magát. Miféle nyúltermészet szorult őbelé, hogy nem meri vállalni a tetteiért a felelősséget! Mary kihúzta magát, vett egy mély lélegzetet, majd energikusan felakasztotta

a kabátját a fogasra, levette a kalapját, leellenőrizte a frizuráját és határozottan benyitott a szobába. John, ahogy számított rá, az újságot olvasó foteljében ült, de nem a házi ruhájában, hanem öltönyben, kicsípve. Az asztalon, előtte, hatalmas csokor vörös rózsza trónolt és egy csillogó papírba csomagolt, méretes doboz. Ahogy meglátta Maryt, felpattant.

– Drágám! Elmondhatatlanul hálás vagyok neked! Csodálatosan sikerült a tegnap este Mr. Kimmel! Honnan tudtad, hogy jobb, ha távol maradsz, és ránk hagyod a dolgot? Egyszerűen fantasztikus voltál!

Mary a meglepetéstől nyikkanni sem tudott. John a kezébe nyomta az ajándékát. Hát, ennyit a rabszolgalázadásról...

G. H. Sára Olcsó kamillás sampon

– Meg fogok halni? – kérdezi rekedten Jenő, miközben a sztetoszkópomat a hátára szorítva figyelem a légzését.

– Nem uram, ez csak egy kis nátha – bátorításnak szánva megpaskolom a vállát.

– Kár – válaszolja, és köhint egyet.

Jenő hatvankét éves, az idő görnyedtté tette a hátát, és pöttyössé a felkarját. Harminc éve dolgozik itt az autóalkatrész-gyártó cégnél, ahol én üzemorvosként szolgállok. Ugyanabból az erdélyi városból származunk, ő is a jobb megélhetés miatt vándorolt Budapestre.

Feltápászkodik a papírlapedővel borított vizsgálóágyról, és visszagombolja olajfoltos ingét.

– Valójában nem ezért jöttem – mondja. – Szívességet kérnék öntől.

A kezemmel intek, hogy folytassa.

– Hazautazik, igaz? – tekintetével az enyémet keresi.

– Csak a hétvégére – válaszolom, és a gondolatra átjár az izgatott türelmetlenség. – Már egy éve nem jártam Marosvásárhelyen.

– Én sem – sóhajtja. – Megtenné, hogy elmegy a temetőbe, és levágja a vadszőlő indákat a feleségem sírjáról? Mindig beszövi a sírkövet és eltakarja a feliratot. Aranka biztos még alulról is ezen bosszankodik.

– Természetesen. – Megszorítom érdes, munkaszagú kezét.

Leakasztja a fogasról a mellényét, az ajtóból még hátrapillant, és azt mondja:

– Maga egy jó ember, doktor úr.

Jó ember? Mit jelent ez egyáltalán? Mondanám, hogy szerintem meg az a jó ember, aki az életét kockáztatva harcol a hazájáért. Én csupán bepólyálok néhány vágást, kipiszkálok egy-két szálkát, és lefertőtlenítek pár sebet a kis steril,

biztonságos szobámban. A munkám majdhogynem jelentéktelen, bár az igaz, hogy a tőlem telhető legnagyobb alapos-sággal végzem.

Kilépek a kis rendelőm előtti még kisebb váróterembe. Pár srác ül a kanapén és annak karfáján, beszélgetnek és röhögnek, már mindnyájukat elláttam. A munkaidő lejárt, mára nincs több kötelezettségük, ezért tengetik itt az életüket, na meg Íriszért.

Írisz a sarokban ül, hullámos, melírozott haja a napcsókolta vállára omlik, épp a dohányzóasztalon heverő almák csendé-letét skicceli a füzetébe. Rajzolás közben édesen oldalra dönti a fejét, és minél erősebben satíroz a grafitjával, annál jobban elnyílik az ajka.

Írisz, a tiltott gyümölcs. Egyetemista, grafikát tanul, vagyis körülbelül húsz évvel fiatalabb nálam. Ő az üzemigazgató lánya, így a gyárpételeken belül oda teszi be a lábát, ahova csak akarja, neki bármit szabad. Bár leginkább itt időzik nálam, és átszellemülten rajzolgat.

Látom, hogy a fiúk megállás nélkül őt stírolik. Érthető, hiszen Írisz az egyetlen nő, akit a gyárban látunk. Úgy értem, Írisz az egyetlen vérbeli nő a pár ötvenes ápoló, hajhálós konyhas néni és egy férfias bicepszű női kamionsofőr mellett.

– Hé, Írisz! Ha kijössz a furgonomba, szívesen állok neked aktmodellt – kiáltja oda az egyik újonc.

– Álmodban – veti oda a lány, fel sem pillantva a füzetéből.

Felmegy bennem a pumpa. Ezek a srácok Íriszből csak az átkötős ruhája alól kivillanó combokat látják, mintha csak egy olcsó magazin lenne, amit szégyentelenül bámulhatnak.

– A rendelő bezárt – szólok rájuk. – Nincs jobb dolgok?

A fiúk lassan, nevetve felállnak, az egyikük jó utat kíván nekem, és kimasíroznak az ajtón. Kettesben maradok az én tiltott gyümölcsömmel.

– Végleg hazautazik? – feláll, egy lépést közelebb jön. A füzetet az asztalra ejti, a ceruza a földre gurul, de rá sem

hederít, csak engem néz. Képzeld, vagy tényleg aggodalom ül a szemében?

– Csak a hétvégére. Aztán még egy évre visszajövök.

Elmosolyodva bólint, lesüti a szemét, és a ruhája kötőjével kezd babrálni. Imádnivaló, ahogy zavarban van.

– Hajlandó lenne engem is megvizsgálni? – hangja elcsuklik, miközben kérdezi.

Nagyot nyelek, hirtelen nem tudom, mit szóljak. Fantáziaképek ezrei árasztják el az elmém, hogy mit csinálnék vele legszívesebben a vizsgálóágyon. Nem szabad – suttogja bennem egy vékonyka hang, de elég halkan ahhoz, hogy elhessegessem.

Betessékelem a rendelőbe, és becsukom magunk mögött az ajtót. A kulcsomat, amin egy gyöngyből fűzött egérke fityeg, a zárba teszem és ráfordítom. Írisz felül velem szemben az ágyra, és kiköti a ruhája övét. A fekete anyag szét-nyílik, és kitarulkozik előttem a teste. Ott ül velem szemben, anyaszült meztelenül.

Reflexből elfordítom a fejem, de aztán nem bírom elviselni, hogy ne nézzek vissza rá. Végigkalandozik a tekintetem a vékony bokájától fel a kerek térdéig, elidőzők a feszes combokon, majd feljebb és feljebb lopakodik a szemem. Megkö-szörülöm a torkomat és közelebb lépek.

– Nos, mi a panasza?

Megragadja a nyakamban lógó sztetoszkóp végét, és a mellkasára helyezi.

– Hallja?

Beteszem a másik végét a fülembe, és hallgatom a szívverését. Düdümm-düdümm-düdümm, nem tudom, hogy az övét hallom-e, vagy a sajátomat, de majd kiugrik a helyéről.

– Kontrollálhatatlan – mondja nevetve.

Megbabonázva vizslatom a vörös ajkát, amit mintha borral rúzsozott volna. Korábban gyakran tűnődtem azon, miért kockáztatta Ádám és Éva a jövőjüket egy harapásnyi almáért.

Már értem, van olyan piros gyümölcs, ami annyira kíváncsú és édes, hogy magam is sokat feláldoznék érte.

Rávetem magam a rúzsos szájra, és csókolom, ahol érem. A francba is, de rég voltak ilyen finom ajkak a fogaim között! Bőrének rumba áztatott mazsola illata van, minden józanságot elsöpri. Most akarom őt, gyorsan, azonnal a magaménak, egy percet sem bírok várni! A combja alá nyúlok, felemelem, és ő körém kulcsolja a lábát. A vállamba kapaszkodva a nyakamat kezdi csókolgatni, amitől mintha egy másik világba kerültem volna: csak Írisz létezik. Régóta tartó epekedésem végre beteljesül!

Végigfuttatom az ujjamat a hátán, megborzong a hideg érintéstől, és fogait satuként a bőrömre csapva a nyakamba harap.

– Áhh – felszisszenek. A hirtelen fájdalom sugár kijózanít, megrázom a fejem. Mi a francot művelek a főnököm húsz évvel fiatalabb lányával? Az ő családja elég nagy rizikófaktor. Na és ott az enyém is...

Leteszem Íriszt az ágyra, és elhúzódom. Ijedten pislog rám. Hátat fordítok neki, és homlokommal a falnak dőlök.

– Adj egy kis időt – nyögöm. – A hétvégén elrendezem a dolgaikat.

Egy darabig nem szól, majd elkapja a csuklóm, és visszahúzza magához.

– Tudod a számomat, ugye? Ígérd meg, hogy írsz, amikor eszedbe jutok! – Könyörgőn néz, és én már megint nem tudok neki nemet mondani.

– Megígérem – mondom, és csókot lehelek a kézfejére.

Egy percig farkasszemmel nézünk, majd némán összeköti a ruháját, feláll, kikulcsolja az ajtót, és kísétál rajta. Hangosan csattan mögötte, még az egeres kulcs is kiesik a zárból. Csatt, álmaim nőjének! Csatt, most szalasztottam el, amiről hónapok óta ábrándozom.

A kézfejembe törlöm a számát, árulkodó vörös rúzs szennyezi be.

A vonaton behunyom a szemem, hátamat a párnázott ülésnek döntöm, és hallgatom a monoton zakatolást. Mintha mozivásznat bámulnék, csukott szemhéjamon végigpörögnek az előző este lopott percei, és hogy mi alakulhatott volna belőle. Ujjammal kitapogatom a nyakamon a harapása nyomát, még jó, hogy az ingem gallérja pont eltakarja.

Hogyha viszonyt kezdek Íriszszel, az nem történhet csupán felajzottságból. Annak alaposan átgondolt döntésnek kell lennie, és viselnem kell a következményeit. Hogy megéri? Nem tudom. És ezt a késésekkel és lerobbanásokkal színesített huszonhárom órás vonatút végére sem sikerül eldöntennem.

– Apa, Apa! – előbb ismerem fel a hangját, minthogy észrevenném, ahogy felém szalad a peronon. A harmadik osztályos kislányom belecsimpaszkodik a derekamba, és boldogan visít. A karomba kapom, és szorítom, szorítom magamhoz. A copfja kócos, a kardigánját már rég kinőtte, de teli szájjal vigyorog. Jó ég, de hiányzott ez a tündér!

Mögötte ballag a feleségem az óvodás fiam kezét fogva.

– Köszönj Apának – nógatja Róza a kicsit, de a fiú az asszony háta mögé bújik, onnan les rám. Kis szeplős arcán zavart látok, ami megrémiszt. Tudom, hogy kevés emléke van rólam, de azért ugye, felismer?

– Vele szoktunk beszélni telefonon – súgja a feleségem, de a fiú nem mozdul az anyja szoknyája mögül.

– Hagyd csak – mondom, és megölelem Rózát. Nyújtja a száját, hogy csókoljam meg, de inkább a homlokára adok egy puszit. A hajának olcsó kamillás sampon illata van, ismerős, sosem változó illat.

Itthon semmi sem változik, mintha Marosvásárhelyen megállna az idő. Örülök, hogy Róza végre lecserélte az ősrégi tűzhelyet a hazaküldött pénzből, de ezen kívül a ház ugyanolyan, mint egy éve.

A nap hátralevő részében a lányom végigmutogatja a gyöngyálatkáit, amit az elmúlt évben készített, én pedig

egyenként ajnározom őket. Nem szakad le rólam, még akkor is kézen fogva jön velem, mikor kihordom az udvar végébe a szemetet. De nem bánom, annyi bepótolnivalónk van! Egészen estig játszunk, a végén már a fiam is az ölemben ül, és hárman együtt sütünk játékból emeletes tortát. Megígérem neki, hogy a következő születésnapjára valódi emeletes tortát hozok a cukrászdából. A feleségem csendben fürkészkedik minket, mosolyog, néha elmorzsol egy könnyecseppet, remélem, örömeiben.

Róza megengedi nekik, hogy kivételesen kilencig fennmaradjanak, aztán irány a lavór, fürdeni. Mikor már pizsamában fekszenek a szobájuk padlójára terített matracokon, betakarítom őket.

– Mikor fogsz végleg itt maradni? – kérdezi a lányom két ásitás között.

– Egy év, Kincsem! Mire negyedik osztályos leszel, addigra kifizetjük a hitelt és hazajövök.

– Örökre?

– Örökre.

Kimegyek a konyhába, ahol Róza mosogat. Figyelem, hogyan dörzsöli az olajos serpenyőt a szivaccsal, és feltűnik, mennyire megizmosodott a karja. Marosvásárhelyen semmi sem változott, kivéve Rózát. A bőre fakóbb, a szeme szürkébb, a hajában megszorodtak az ősz hajsálak és a homlokán kettővel több a ránc.

– Felsértetted a nyakad – jelenti ki. Mintha csak a holnapi időjárásról beszélne, fel sem tekint a mosogatásból.

– Bárkivel előfordul – válaszolom, és otthagynom. Bevonulok a hálószobába, lefekszem az ágyra. Felemelem az újságot az éjjeliszekrényről, és az arcomra terítem, mintha az elmenekíthetne a valóságból. Szégyen, zavartság és öröm kavarg bennem: túl sok érzélem ez egy férfi agyának.

Íriszre gondolok, és a zamatos, rúzsos ajkára. Ha Írisz friss hús, akkor Róza egy régi, lerágott csont, bármennyire is fáj beismerni.

Fél órával később Róza is bejön, elhúzza a függönyt és vetkőzni kezd. Úgy teszek mintha olvasnék, de az újság mögül őt figyelem. Felemeli a pólóját, áthúzza a nyakán, alatta igazi „anyukamelltartót” visel: semmi bélés, semmi csipke. Van egy kis domború pocakja, és a csípője is széles. Nem hízott meg, hiszen nem eszik sokat, de a negyven év az negyven év, és a két császármetszés is heget hagyott a köldöke alatt.

Méregtetem őt, akit egyszer feleségemnek fogadtam. Könnyű azon a napon igent mondani, amikor a nő életében a legszebb. Mikor csillogó szemekkel pislant rád az oltárnál, és tudod, hogy a menyasszonyi ruha alatt finom fehérneműt visel a hamvas combján, amit este végre neked ad. Könnyű életünk legboldogabb napján megígérni, hogy a nehézségekben is együtt maradunk. Vajon örök hűséget fogadtam volna akkor is, ha tudom, hogy a feleségem egy fáradt asszony lesz, miközben egy fiatalabbért epekedek?

Kigombolja a szoknyáját, lehajol, lehúzza a harisnyazokniját, ami piros csíkot hagy a lábszárán. Van egy kis narancsbőr a fenekén, stria a combján.

Aztán újra feltűnik, milyen izmos a karja. Egyedül viszi a háztartást, villanykörtét cserél, füvet nyír, neveli a gyerekeket, ő lett a férfi és a nő is a háznál. Jövedelemkiegészítésnek vasalást is vállal a szomszédoknak, nem csoda, hogy megizmosodott. A mi családunkért, amit ketten álmodtunk meg, és hoztunk létre.

– Bújj ide – szólítom meg, és felülök az ágyon, a karomat felé nyújtom.

Rám tekint azzal a borús szemével, és megrázza a fejét.

– Ne most – suttogja, és kisiet a fürdőszobába.

Dühömben az ágyra csapok. Miért néz így rám? Miért nem tud örülni, hogy itthon vagyok? Egy éve várom, hogy együtt lehessünk. Ha most is elutasít, senki sem várhatja el, hogy hűséges maradjak.

Talán Írisszel új életet kezdhethünk Magyarországon, persze továbbra is küldenék haza pénzt, de szabad ember lennék és... és...

Aztán újra eszembe jutnak az izmos karok, ahogy megfeszülnek mosogatás közben. Felállok és Róza után indulok. A fürdőszobaajtónak dőlve hallom, ahogy odabent sír, úgy-hogy lenyomom a kilincset. A fonott szennyes kosár tetején ül, az ajtónyitástól összerezzen, és karjába törli a szemét. Odalépek, letérdelek elé.

– Be akartam festeni a hajam, mire hazajössz – szipogja –, de nem maradt rá pénz, mert a gyerekeknek cipő kellett, kabát, meg tankönyv.

Az arcát a két tenyerem közé fogom, és a homlokomat az övének támasztom.

– Nekem így is gyönyörű vagy.

Először azzal a „na, ne nevetess” nézéssel pillant rám, aztán újra elsírja magát. Nem fogja vissza, hagyja, hogy ömljenek a könnyek, én pedig egyik tenyeremmel az arcát törlöm, másikkal a rázkódó hátát simogatom. Nem tudom, mit mondhatnék, úgyhogy szavak nélkül vigasztalom.

Miután kisírja magát, a karomban hozom be a hálószobába. Jóval nehezebb most, mint mikor az esküvőnkkor hoztam át a küszöbön, de azt hiszem, ez így van rendjén.

Lefektetem az ágyra, az ágyneműnek friss levendulaillata van, biztos, hogy Róza az érkezésemre húzott tisztát.

– Oltsd el a villanyt – kéri.

– Látni akarlak – sűgom a fülébe, és a válaszcsokjából tudom, hogy egyezsége jutottunk. Lenyúlok a kezéért, megszorítom és a számhoz emelem, egyenként csókolom végig az ujjait: azt, amelyikkel mosogat, amelyikkel nadrágot foltoz, polcot szerel és kiszedi a kullancsot a gyerekekből. A bőrkeményedés az ujjá begyén azt mutatja, milyen odaadóan dolgozik értünk.

Felkőnyöklök a lepedőn és megsimogatom a hasát. Végigfutatom a mutatóujjamat a császármetszés nyomán, rózsaszín

varrásvonal a fehér bőrön. Gyönyörűnek látom még a heget is, hiszen az én gyermekeimnek adott életet. A legnagyobb ajándék, amit egy férfi kaphat.

– Ne nézd már a hasamat – nyögi nevetve. Először látok ma derűt a borús szemében.

– Nincs miért szégyenkezned – mondom, és remélem megérti, hogy komolyan gondolom.

Kezembe fogom a dús, nehéz melleit, csak arra tudok gondolni, hogy ezek táplálták életem értelmeit, és túlcseréltem bennem a szeretet. Úgy csókolom az ajkát, mintha ő lenne a reggelim, ebédem, vacsorám és desszertem. A vállamba karolva magára húz. Jó, hogy a teljes súlyommal ránehezethetek, és tudom, hogy nem törik össze alattam. Legszívesebben azonnal magamévá tenném, de vele lassan szeretem, az ő öröme fontosabb az enyémnél.

Egy óra múlva mindketten megkönnyebbülten pihegünk. Mámorosan pásztázom a feleségemet, a szürke szemében csillogó jóllakottságot, amit már annyira megérdemelt. Homlokomat a vállára hajtom, és hallgatom, ahogy egy ütemet dübög a szívünk, míg a levegőben ott kavarog a testünk illata.

– Szeretlek – mondja, hüvelykujjával megsimítja a harapást, és úgy néz rám, mint aki mindent tud, és megbocsát.

– Én is szeretlek.

Lefekszem mellé és betakargatom. Fejét a bal karomra fekteti, és csendesesen szuszogva alszik el.

Róza rég szundít, de én nem bírok aludni. Zakatol az agyam, Íriszre gondolok. Az éjjeliszekrényen heverő telefonomért nyúlok, és kikeresem a számát. Álmaim nője – így írtam be a névjegyzékbe, de az álom sosem lehet valóság. Pötyögni kezdek, fél kézzel, így kétszer annyi időbe telik.

„Drága Írisz!

Megígértem, hogy írok, mikor eszembe jutsz, és most rád gondolok. A legjobbakat kívánom neked, hogy ne csak futó kaland legyél valaki életében, hanem megtapasztalhasd

az évtizedeken átívelő, állhatatos szeretetet. Mert ezt érdemled.”

Az ágyban fekve azt is eldöntöm, hogy másnap a temetőbe menet majd két szál liliomot fogok venni, barackszínűt, széles szirmút. Egyet Jenő feleségének a sírjára, amiért ő már nincs, és egyet Rózának, mert ő van nekem.

Már a karom minden sejtje elzsibbadt a kedvesem feje alatt, de a világért sem húznám ki alóla, nehogy felébredszem. Inkább megcsókolom az őszes homlokát, és még egyszer beszívom a legmennyeibb, olcsó kamillás samponillatot. Ez elég erőt ad, hogy kitartsak még egy évig.

Gellért Andor Tamás **A gyönyörűséges Harka esete** **a megtestesült Ördöggel**

Egyszer volt, hol nem volt, Szársomlyón innen, Nagyharsányon túl, arrafelé élt a rút Boszorkány és gyönyörűséges leánya, Harka.

– Szerinted hol lakik a boldogság? – E kérdéssel fordult anyjához csillogó gyémántként ragyogó szemével, dúsan leomló selymes barna hajával, bontakozó rózsabimbó ajkával.

– A boldogság forrása az isteni megvilágosodás – mondotta Augustinus (vagy Szent Ágoston) nyomán a Boszorkány, de rögtön hozzátette –, azután óvakodj a megtestesült Ördögtől! – Mindeközben kütyözött gondtalanul.

A hegy belsejében bújt meg az Ördög, ki egyre csak megkívánta a gyönyörűséges Harkát. Annaira gyönyörűnek látta Őt, hogy egyenesen a Boszorkányhoz sietett, hogy megkérje Harka kezét, elvégre is Jean-Jacques Rousseau óta már önnönmaga is citoyennek érezheti magát. Kérését elő is terjesztette, mire a Boszorkány egy különös feladatot szabott számára, nevezetesen:

– Szánts fel a Harsányi-hegy szikláit reggelre!

Udvariasan kérte, mivel Max Weber nyomán szükségét érezte a morálnak. Több se kellett az Ördögnek, s rögvest Adam Smith-re gondolt: léteznie kell egy láthatatlan kéznek, amely megajándékozza őt e gyönyörűséges leányszóval. Fogta hát kedvenc vasekét, s rögvest eszébe jutott, hogy segítségül hívja a közeli Macskát és Kecskét, visszaemlékezett Arisztotelész tanítására: valamennyien társas lények vagyunk. Bekukkantott rögvest odújukba.

Mindhárman összefogtak a kiadott feladat elvégzésében, s az éjszaka leple alatt meglehetősen gyorsan haladtak.

A Boszorkány, látva mindezt, kénytelen volt egy ötletes cselhez folyamodni. Megszólította a Kakast:

– Könyörgöm, segíts rajtam, kivételesen kezdjél el kukorékolni most éjfélkor, hátha becsapjuk az Ördögöt. A közismert

hangodra kénytelen lesz szabadon hagyni gyönyörűséges leá-nyomat, Harkát.

Ijedtében a Kakas hirtelen rá is zendített:

– Kukurikú!

Meghallotta az éles kukorékolást az Ördög és nagyon meg-rettent. Ezzel a Boszorkány cselszövése beteljesedett, hiszen azt hitte, hogy már megvirradt. Szinte azonnal nyoma veszett a Föld belsejében.

De láttak-e már ilyen csodát? Nyomában gyógyvíz tört a fel-színre. A környéken élő Borsó Orsi, Dinnye Feri, Lencse Eszti, Uborka Panni, Tönköly Ödön, Paprika Karcsi és Muhar Jakab mindannyian úgy tartják, hogy valóságos feeling ez a hegység. Milyen jó meglátása volt ennek az átkozott Boszorkánynak! Hiszen az Ördöghöz semmiképpen sem való a gyönyörűséges Harka.

Mi történt azóta? Történetünk szereplői azóta is sokszor közösen ücsörögnek és izogatnak és mondogatják:

– Milyen szép vagyok! – állítja a Boszorkány.

– Milyen okos vagyok! – replikáz erre az Ördög.

– Bevallom nektek, nekem is szimpatikus a gyönyörű Harka – tesz vallomást a többiek szeme láttára a Kecse.

– Tudjátok, minden tisztességes leány élete azzal telik, hogy másokban szimpátiát keltsen – látják és hallják Harka ars poe-ticáját az összeszokott társaság tagjai.

Száz szónak is egy a vége, mindannyian teljesen beették magukat a Fekete-hegy belsejébe, ennek ellenére belső hallá-suk és látásuk mind a mai napig kitűnő állapotnak örvend. Ki tudja, talán mégsem nyelte el őket nyomtalanul a Föld.

Csitt! Éppen kórusban térnek nyugovóra:

– Én még ugyan nem alszom, de olyan isteni itt Nagyhar-sány alatt, hogy már mindjárt elalszom, merthogy leragadtak a szemeim.

Valahogy így dőlnek ki a sorból az egykori jövevények egymás után az Ördög szántotta hegy kiváló szőlőit rejtő lankái alatt.

Horváth Adrienne Titkok és tangák

Vannak dolgok, amikről egy nő még a legjobb barátnőjének sem számol be. Legalábbis nem egyből. De Klára semmi bűn-tudatot nem érzett. Ráklikelt a „küldés” gombra és várt.

Odakint Laci a híradót nézte, minden olyan volt, mint más esteiken. Mint minden áldott este. Lement a vacsora, Kriszti telefonált és beszámolt a családról: Áron továbbra is udva-rol az óvónéninek, Mili dicséretet kapott az őszi levelekből készített kompozícióra, az apjuk pár napra Berlinbe utazik. Kintről Laci hangját hallotta, amint a sporthíreken dühöng: már megint egy méregdrága átigazolás, eredmény meg semmi. Másik lányuk, Timi nem szokott magától telefonálni, őt esténként hívni kell: evett-e rendesen, ízlett-e a töltött paprika. És hozza már vissza a dobozokat, mert nincs mibe pakolni a többit. Ezután már csak a lefekvés jön: Laci még olvasni szokott, Klára átgondolja a másnapi irodai feladato-kat, de ma a legutolsó gondolata mégis a regisztráció volt.

Pár nap telt el, mire néhány finom, de igen unalmas úr jelentkezett. Volt egy özvegy tudományos kutató, fél életét Kanadában élte le, még nyolcvanévesen is visszajárt előa-dásokat tartani; na persze, a mai világ pont nyolcvanéves aggastyánok bölcsességeire kíváncsi... Meg aztán van képe egy ilyen vénembernek ötvenötéves nőre ácsingózni? Hát mit képzelnek ezek? Aztán itt van ez a hetvenes agglegény: „Ha kegyed is úgy gondolja, akár még egy tartalmas barátság is kialakulhat kettőnk között.” Akár! Jaj, ne, tartalmas barát-ságom most is van, sőt jó harmincöt éve tart, Lacinak hívják!

Aztán sokszor, mikor az ember minden reményt felad, akkor jön a fordulat. Már az első levélben így írt: „A fiatal nőkkel nincs szerencsém, azt a szenvedélyes és ígéretes érzékisé-get, amit a magamfajta macsó keres, bennük nem találtam meg.” Klára szorosan becsukta a szemét, kezét forró mellére

szorította, hogy szíve ki ne ugorjon a helyéről – mondd, hogy nem igaz! De igen: a fényképen harminc körüli, barnahajú férfi valami olyan merész és öntudatos tekintettel, hogy szinte érthetetlennek tűnt, hogyan landolt ilyen ember éppen az ő profilján. Automatikus mozdulattal a füle mögé igazított egy kiszabadult hajtincset, kihúzta magát, és nagy levegőt vett: fordulóponthoz érkezett, ha most folytatja, egy új világ nyílhat meg előtte, de az út veszélyes vizekre is viheti. A tudóst meg a többi vén majmot parkolópályára küldte; ki keresgélne tovább, ha kezében az igazgyöngy?

Klára szerette a munkakörét, változatos volt, és valamiféle központi szerepet töltött be a cég életében, hiszen az irodavezetővel előbb-utóbb mindenkinek akad dolga. Jól ismerte az olyan fiatalokat, mint Kristóf, bár körülötte informatikusok dolgoztak: csupa szépreményű, tanult ifjú titán, évről évre újabb és nagyobb autókkal és persze egyre dögösebb nőkkel, akikkel büszkén feszítettek a karácsonyi rendezvényeken. Kristóf más volt: művezetőként dolgozott egy üzemben, többre nem vitte, mert gyerekként nevelőotthonban élt, ahonnan kevés diplomás kerül ki. De volt benne valami született intelligencia, és szívós udvarlással olyan színeket és tónusokat fedezett fel az asszony palettáján, amiket már maga is elfelejtett. Ehhez persze jól jött egy-két további fénykép is: elegáns Klára kalapban egy esküvőn, vagány Klára az egyiptomi sivatagban lenvászón göngyölegben, sportos Klára balatoni biciklitúrán baseball sapkában. És végül: vadozatúj frizurával, üde sminkben, magabiztosan egy új kaland kezdetén. Többször megnézte szemüveggel: ez a fotó még saját magát is meglepte.

Fegyelmezett nő volt, az irodában tette a dolgát, hazafelé vásárolt, sokszor beugrott a mamához is, napi szinten segített Krisztinek a gyerekek körül, intézte, amit kellett. Aztán otthon vacsora, a szokásos telefonok, Nők Lapja vagy egy film, ha a férje focizni ment, és ennyi... volt eddig! Mert most

elindult valami más. Valami, ami akkora bizsergést hozott a szívébe – és ki tudja, még hova –, hogy lassan már napközben is egyre többet gondolt az esti e-mailekre. Ez a Kristóf olyan volt, mint Laci harminc-harmincöt éve. És leveleiből olyan fojtott erotika áradt, hogy Klára szíve már akkor összeszorult, amikor megnyitotta őket. Mert amikor egy férfi a virágok szerelmes üzeneteit taglalja, vagy azt kérdezi, mi a kedvenc parfümjé, milyenek a fehérneműi, szereti-e a csupa csipke tangát, hálóingben vagy meztelenül alszik-e... Ahogy Klára olvasta a leveleket, egyre mélyebbre gombolta a blúzát, forró nyakán zsebkendővel szárította fel a kérlelhetetlen izzadságcseppeket, és pár pillanatra behunyta a szemét...

„Hol találok még szemeteszákot?” – hallotta váratlanul a konyhából, és jaj, ez a drága Laci végre mégis megtanulta, hogy magától kivigye a szemetet. Hát ezt már tényleg értékelni kell, csak miért mindig ez a földhözragadt univerzum, szemeteszákokkal és napi rutinfeladatokkal? Közben meg Kristóf vehemens szexualitással átfűtött levelei, mint egy trambulín repítették estéről estére a kozmosz eddig ismeretlen vagy már elfelejtett magaslataiba, ahol a végtelen horizontot ezernyi szív festette pirosra, a piros szíveket forró érzelmek töltötték meg élettel, az élet pedig megtelt szerelemmel. Hiszen ebben az újra felfedezett világban valaki számára ő volt a Nő, legártatlanabb szavaiban is hívogatva és csábítva a Férfit; kettejük virágnyelve pedig egyre határozottabban kezdett szírmot bontani, és burjánzó indáival mindent körülfonni. Bizony lassan már napközben is, mert Klára úgy érezte, valami gyökeresen megváltozott. Már minden más unalmas lett, minden csak az estéről és erről a titokról szólt, minden csak ezt vezette fel, az élet csak két e-mail között zajlott. És több hét is eltelt, de Kristóf még mindig nem kért találkozót, miközben Klarában a türelmetlenség egyre követelőzőbb lett. Már semmi más nem érdekelt. Mikor este az ágyban Laci álmosan kérdezte, hogyhogy nincs rajta

pizsama, ő nem válaszolt, csak behunyta a szemét, hogy valahol máshol lehessen, ha csak gondolatban is. Nem emlékezett, mit mesélt Kriszti a gyerekekről, és mit is mondott Timi, hova mennek a hétvégén? Nem számított. Valahol máshol kéne lenni, még mindent lehetne pótolni, ami az elmúlt évekből hiányzott. Hiányzik. Hiányzol. Ugye, hiányzom?

A semmiből csapott a valóságba a fiú hívása: betegen fekszik otthon, van-e kedve meglátogatni. Rögtön szólt, hogy be kell mennie a bankba, vett pár friss kakaós csigát a péknél, és már ott is volt. Egyből látta, hogy az ő házuk a Villányi úton, ahol huszonhat éve laknak elegánsabb, de valaki, aki nevelőotthonban kezdte, nyilván máshogy boldogul. És nem is számít semmi, csak hogy itt van, végre láthatja. És nem baj, hogy beteg, majd ő gyógyítja. Hát nem ezt tette az elmúlt annyi éven át, folyton csak lázcsillapító és forró tea... Nála a legjobb kezekben lesz, akár valaha Kriszti meg Timi.

Persze Kristóf ezer mást is akart a betegen fekvő lányokhoz képest, ilyen szenvedélyes csak Laci volt hajdan; nem vitás, még akkor is, ha nem volt épp egészséges. Lám, ilyen a szerelmes férfi, hogy is felejtette el. „De most nem szabad, először gyógyulj meg, és aztán mindent lehet, minden előttünk áll, mindent kitalálunk, és végre miénk lesz a világ, te drága, te csoda. Jaj, ne szoríts annyira. Te buta, nem félek, hogy elkapom. Csak megfulladok, te édes!”

Klára nem tudhatta, hogy Timi aznap a Villányi úton járt, és valamit keresve pár percre az ő gépéhez is odaült. Hogy miért nem védte jelszóval a maileket, pláne mióta ebbe az örült kalandba bonyolódott, ki érti... Egy darabig Timi se értett semmit, lassan jött rá, mire hasonlít ez az egész, de tényleg csak hasonlított, mert annyira szürreális volt, hogy a negyedik levélnél gyorsan ki is kapcsolta a gépet. Nem akarta látni a többit. Három napig küszködött a kételyeivel, mire úgy döntött, felhívja a nővérét. A döbbenetet megosztani általában segít. Bár kérdés, mit oldott meg, hogy Kriszti

valósággal sikított a telefonban: „Az nem lehet, a Mami sose tenne ilyet, és vajon Apu tudja?!” Mivel végül az egész nem hitték el, úgy döntöttek, kicsit várnak és figyelnek, az apjuknak pedig semmiképp se szólnak. Ha valakinek, inkább majd Anyunak. És mi legyen a többi e-maillal? Nem, nem kutakodnak, nem kémkednek, csak várnak, figyelnek. Igazából az anyjukon semmi szokatlant nem vettek észre, ott-hon minden rendben ment, Apu se panaszkodott, hogy nem lenne kenyér vagy meleg vacsora. Akkor pedig ez az egész egy vicc, semmi más.

Újabb napok teltek el. Jött Klára születésnapja, amit minden évben a Feneketlen-tónál szoktak megünnepelni. Hogy aznap ne kelljen főzni, sőt kifejezetten elegáns étterembe menjen az egész család, amit már mindenki alig vár; így volt ez most is. Timi először hozta el a párját vőlegényi minőségben. Krisztiék ünneplőben és nem is csak külsőségekben, hiszen most már tényleg ideje volt elmondani mindenkinek, hogy a gyerekek hamarosan kistestvért kapnak. Sorra jöttek a családtagok, máris vidám beszélgetésbe merülve foglaltak helyet a szépen terített asztal körül. De azt mégis mind észrevették, mikor megérkezett az ünnepelt a férjével, és Klára ahelyett, hogy egyből csatlakozott volna hozzájuk, megállt egy asztalnál, aminél fiatal férfi ült egy láthatóan jól szituált nővel, aki mintha az anyja lett volna. De mégse: hiszen a férfi a nő kezét fogta, és egészen közel hajolva suttogott valamit a fülébe, amire a nő kacéran hátravetette a fejét és felnevetett. Klára döbbenetben nézte a jelenetet, alig bírt továbbmenni.

Nem telt jó hangulatban az ebéd, az ünnepelt keveset beszélt, annál többet nézegetett az idegen pár felé, majd, amikor a fiatal férfi felállt, egyből kiment ő is a mosdóba. Persze, jött a magyarázat, hogy mire is jó mindez, hogy csak őt szereti, de mit csináljon, ha ő sose ér rá hétvégén, és hogy most már nyilván minden világos, hiszen itt ez a nagy család, férj meg unokák, de akkor miért mondta, hogy majd ketten

elutaznak, és itt hagynak mindent? Ebből elég; kitepte magát a férfi öleléséből, és szinte futva ment vissza a családhoz. A haja összekócolódott, nyakán a gyöngysor alatt az ideges-ség jól ismert vörös rózsái virítottak. „Anyu, ki ez és mi történt?” – súgta ijedten Timi, de ő csak töltött magának egy pohár bort, és egyből felhajtotta, mire Timi fejében egyből összeállt a kép, amiről mostanáig nem akart tudomást venni. És persze, Kriszti se véletlenül kereste szipogva a zsebken-dőjét a táskájában. Még látták, hogy az idegen férfi sietve elrángigálja az asztaltól partnerét, de már ők is mentek, vége volt az ebédnek, ilyen felemásan még sose sikerült a családi születésnap.

Laci nem sokat értett az egészszből, a két fiatal férfi még annyit se, velük ellentétben a nők elég sokat, még Klára idős anyja is valami különös „láttam én már karón varjút” bölcsességgel csóválta a fejét. Az elsuttogott kérdéseknek persze se vége, se hossza, de magyarázatot senki se kapott. Otthon Klára egyszerűen közölte: „Ma nem én főztem, estig semmi dolgom a háztartással.” És bevonult a hálósobába. Nem zárta magára az ajtót, de senki se merte zavarni. Különös ünnep volt.

Nehezen teltek az ezt követő napok. A józan ész nagy patá-liát csapott: „Mit képzeltél, éppen ideje volt, hogy valami észre térítsen, látod már, mibe keveredtél?!” És mellette egyre reményvesztettebben, szipogva követelte jogait a cseppet se józan szív... Kétségek között vergődve, Klára nem vette fel a telefont, nem olvasott e-maileket, csak dolgozott, vásárolt, főzött, és esténként jött a szokásos „mi volt a munkában” és „hogyan vannak a kicsik”. Valami mégis történt, Laci mintha többet beszélt volna telefonon a lányokkal, mint máskor, aztán egyik este tulipáncsokorral állított be, és ez október végén önmagában is figyelemre méltó volt, sőt még hozzá-tette, hogy a virágárus szerint a tulipán jelentése „tökéletes szerető” meg „lángoló szív”. Ez lenne? Aztán ahogy átadta,

Klára fülébe súgta, hogy reméli, kidobta azt a vastag pamut pizsamát, mert születésnap ajándéku egy alig-pántos finom hálóinget vett neki. Hát persze. Sőt már hetekkel ezelőtt. Csak az volt a kérdés, mi lesz helyette.

De még pár egyéb kérdés is valahol ott volt a levegőben. Nem sokáig. Legjobb barátnője, Sári szállította a választ. Olyan gyerekkori kapcsolat volt közöttük, amit ennyi éven át inkább csak férfiak tudnak megőrizni, s talán nekik se sikerült volna, ha Klára biztos családi hátterével nem áll mindig Sári mellett annak zavaros és kiegyensúlyozatlan magánéletében. Mert az ő sikerterülete inkább a munka volt: a közeli kórház egyik osztályvezető főorvosaként elismerték ugyan, de rengeteget dolgozott. Az elmúlt hetekben se sokat jelentkezett, ezért különösen meglepő volt, mikor váratla-nul kávézni hívta Klárát; sürgősen el akart mesélni valami nagyon fontosat. De habot a kávéra végül egyikük se kért: a hab maga egy fénykép volt Sári telefonján. Józsinak, annak a nemrég felvett fiatal ápolónak a fotója, aki hetek óta szerel-mes belé. Sári izgalomtól kipirulva mesélte el, amit már évek óta nem érzett: hogy egy férfi meglesi a folyosón, elkapja, forrón átöleli, aztán a fülébe suttogva kérdezi, hogy szereti-e a csupa csipke tangát, és hálóingben vagy meztelenül alszik. Hát mikor hallott ilyet Klára utoljára?

Józsa Ferencné Trófeák

A hervadozó orchideák és koszorúk eltakarták a frissen lebökött fejfa feliratát.

Markó János erdész.

Élt 82 évet.

Kilehelte a lelkét. Igaz lehet? Senki sem tudja, csak ők. Szállni, repülni a fény felé csodálatos érzés. Ám mielőtt elszédülne a lélek, feléje nyúl egy kéz, és lerántja maga mellé. Ő a Segítő. Minden lélek mellé jár egy kirendelt személy, az emberek angyaloknak hívják őket.

A frissen érkezett utazó enyhe hányingerrel küszködve, kapálózó karokkal nyerte vissza egyensúlyát. Végignézett magán, és önelégülten elmosolyodott. Újra a negyvenes éveiben járó, ereje teljében lévő férfi volt.

– Ne bízd el magad! – szólalt meg mögötte egy kellemes hang. A férfi villámgyorsan hátrafordult, és szembetalálta magát egy szőke, fiatal teremtéssel.

– Jé, egy angyal! – ámuldozott.

– Nem, nem vagyok angyal – jött a válasz –, de ha neked jólesik, hívj nyugodtan annak – mosolyodott el a nő, és lehuppan egy gomolygó masszára.

– Nem szakad le alattunk, ha melléd ülök? – kérdezte aggódva a lélek.

– Leszakadni? – kacagott nagyot a kérdező. – Hisz csak egy sóhaj vagy. Egy árnyék. Ti, okos emberek ott lent, kiszámoltátok a lélek súlyát. Egy értelmesnek hitt elme lemért egy szerencsétlen haldoklót vaságyastól, aztán a halál beállta után újra. És roppant okosnak érezte magát az eredménytől. Badarság! – legyintett. – A Kisfőnök napokig röhögött rajta.

– Kisfőnök? – akadt fenn a lélek szeme. – Ki a te főnököd? És tulajdonképpen, hol a fenében vagyok én most?

– azzal lehuppan az angyal mellé. Valóban meg sem billent az a maszatos ízé, viszont roppant kényelmesnek bizonyult.

– Mint már említettem, nem vagyok angyal – ismételte nyomatékosan a kérdező. – Segítő vagyok. Minden friss lélek mellé kiutalnak egyet, hogy biztosra menjen a Tanács, hova kerül az utazó. Nálatok ezt úgy hívják, hogy mennyország, pokol, tisztító tűz. No meg angyalszárnyak, patás ördögök, kondérban visító lelkek. Röhejes. A lényeg megvan, de a körítéssel gondok vannak. Mi is haladunk a korrallal. Példának okáért elmondanám, hogy roppant jóképű, kigyúrt ördögeink vannak. Tehát – folytatta tudálékosan – van egy Tanács, akinek a góréját ti Jézusnak hívjátok, mi Kisfőnöknek. Az ő apja alapított itt mindent. Tanácsadóit az idők folyamán választotta ki, tizenketten vannak. Ők hallgatják meg a mi beszámolóinkat, hogy hova kerüljétek. Nekünk az a feladatunk, hogy betekintsünk életetek legfőbb állomásaiba. Ez olyasmi, mint amit Dickens már megírt a Karácsonyi énekben – fitogtatta tudását az angyal. – Csak én nem vagyok szellem, te meg nem ébredsz fel a történet végén – vont a vállát.

– Akkor mi lesz a végén? – érdeklődött a lélek.

– Ha nagyon jó voltál, amit kételek – mérte végig tetőtől talpig a férfit –, akkor prima helyed lesz. Kedvenc időtöltésednek hódolhatsz, a megszokott ruháidban járhatsz, találkozatsz számodra kedves ismerősökkel. Természetesen azokkal, akik már ideát vannak. Igazából egy hatalmas szórakoztató központ az egész, tele elégedett kuncaftokkal. De a lényeg az – folytatta mutatóujját jelentősegteljesen felemelve –, hogy akkor születhetsz újjá, amikor csak kedved tartja. A terem végében jól látható helyet foglal el egy üvegfalal lezárt alagút, felette piros lámpa. Amikor zöldre vált, kinyílik az ajtó, és beszippant egy önként jelentkezőt. Akinek elég volt a jóból, és úgy gondolja, itt az idő, újjászülethet. A zöld lámpa azt jelzi, hogy valahol világra készülődik egy csöppség, lélekre van szüksége. De tudnod kell, hogy abban a pillanatban elfelejtetted a régi életedet. Ha enyhe bűnöket követtél el – folytatta az angyal –, és azokat

tiszta szívedből megbántad, felmehetsz a felső szintre. Ám ha kamuzol, leküldenek az alsóra. – Az angyal rá sem hederítve elkerekedett szemű hallgatójára, rendületlenül folytatta. – Ott kapsz egy sorszámot, és egy váróterembe kerülsz. A falra szerelt hangosbemondó bemondja, mikor kerül rád a sor, mikor indulhatsz új életedbe. Van, akinek csak pár hónapot kell várnia, de akad olyan lélek is, akinek évtizedek óta nem mondták be a számát. – Az angyal szinte levegőt sem véve folytatta. – Ha eszedben sincs megbánni a bűneidet, akkor kiutalnak egy friss lélek mellé, akit rá kell vened a bűnbánatra. Ha a feladatod sikerrel jár, indulhatsz felfelé.

Az angyal kis hatásszünetet tartott az elmondott információk megértése érdekében. Mivel a lélek felfogóképessége ugyanolyan gyors maradt, mint életében, rögtön rátapintott a lényegre.

– Nem bántad meg, mi? – majd vigyorogva folytatta. – Mit tettél, hogy megkaptál engem? – kérdezte, majd jobb kezének mutatóujját gyengéden végighúzta segítője karján.

– Az nem fontos! – csattant fel a nő hangja. – Nekem kell a te életedet megismerni, nem fordítva – mérte végig rosszálló tekintettel a férfit. Majd megköszöri a torkát és folytatta. – A kemény bűnözők azonnal az alsó szintre kerülnek. Vannak polcokkal teli szobáink, ahol a gyilkosok és gonosztevők lelkei tízszer tíz centis üvegburákban vannak elraktározva. Sorakoznak egymás mellett egymaguk a végtelenségig. Soha nem felejthetik el a múltjukat, örök kárhozatra ítéltettek. Borzasztó lehet – gondolkodott el az angyal. – És tudod, mi a legszörnyűbb? – emelte tekintetét a lélekre. – Hogy egyre több ilyen szoba telik meg. Mit műveltek ti ott lenn? – kérdezte halkán.

A két alak mozdulatlanul ült egymás mellett egy felhő közepében.

– Tudod, megkedveltelek – rázta le válláról a férfi odátévedt kezét a nő. – Pedig nem szabadna elfogulnak lennem

– folytatta. – Már csak egyetlen helyre kell, hogy elvigyelek, az igazságelosztóba. Ott dől el a végleges sorsod.

És mielőtt a lélek bármit kérdezhetett volna, újra a levegőben kalimpált. A férfi nem kis meglepetésére egy mozi előtt landoltak. Leültek az első sor közepére, és elkezdődött a vetítés. A lélek filmje.

A férfi megdermedt a meglepetéstől. Izgatottan markolta meg a mellette ülő karját és felkiáltott:

– Odanézz, ott az édesanyám! Hű, de fiatal volt! – lelkenedett.

A nő barna haját kendővel kötötte be, úgy vágta a tűzfát egy alföldi falucska házának udvarán. Jobban is vigyázhatott volna magára, mivel pocakja erősen domborodott kopott köténye alatt. Kis idő múlva elejtette a fejszét, a hasához kapott, és kétrét görnyedt a fájdalomtól.

– Odanézz, angyal, mindjárt megszületnek! – suttogta könnybe lábadt szemmel a lélek.

Sok filmet végignézték, idejük a végtelenségig nyúlt. A lélek gyermekkorában teljesen átlagos kisfiú volt, kisebb-nagyobb csínytevésekkel. A Segítő titokban el is nyomott egy két ásítást. De ahogy idősödött a gyermek, úgy lettek egyre izgalmasabbak a filmek. A fiú sötét szemeinek tüzes tekintete gyakran megdobogtatta nemcsak a lányok, hanem a fiatalasszonyok szívét is. Jó kiállású, izmos emberke volt, többnek nézett ki a koránál. A tizenhat éves fiú minden áldott nap megtette ugyanazt az utat a faluban. Az utolsó házban tűzről pattant menyecske lakott férjével, aki hajnalokig mulatott a kocsmában. Ezen a téli napon megveszekedett hideg volt. A fiú rövidke kabátját fázósan húzta össze, ujjai elgémberedtek a fagytól. A fiatalasszony vízzel teli vödrével igyekezett befelé a házba, mikor meglátta a hazafelé baktató fiút. Kedves mosollyal invitálta be egy csésze forró teára az átfagyott legényt. Vendége hamar feloldódott a kályha melege mellett. A fiatalasszony vele szemben ült le, egymáson átvetett combjai csábítóan villantak elő

a pöttyös otthonka alól. A fiú nagyot nyelt, csillogó szemeit nem bírta levenni az eléje táruló látványról.

– Tetszik? – kérdezte bűgő hangon a nő, és előrehajolt. Dús keblei pazar látványt nyújtottak a mély dekoltázsban. Tenyerével végigsimított a fiú sima arcán, nyakán. Ujjai lassú mozdulatokkal jutottak el vendége kezéhez. Csuklóját átfogta, majd komótosan forró arcához emelte. Belecsókolt a remegő tenyérbe, majd nyakán végigcsúsztatva dobogó szívéhez szorította. A fiú nagyot nyelt, vére ágyékába tolult. Tétován a nő felé lépett, reszketve térdelt le elé. A szétvetett lábak betekintést engedtek a legbujább látványba, amit eddigi élete során valaha látott. A nő határozott mozdulattal nyomta újdonsült partnere fejét a vágytól izzó testrészhöz, hogy a következő percekben átélje a gyönyört, amit férje már nem tudott megadni neki.

A középkorú férfi délceg testtartással, vállán vadászpuskával lépdelt az erdő zizegő avarán. Vadetetőket ellenőrzött. Munkája végeztével gondolt egyet, és a közeli patak felé indult. Arcán mosoly futott végig, sejtése beigazolódott. A patak vizéből teli vödreit emelte ki egy csinos menyecske. Ringó csípője ütemesen mozgott, arca kipirult a cipekedéstől. A férfi közeledtére homlokából kitörölte csapzott fürtjeit, gömbölyű arcán pajzán mosoly futott végig.

– Azt hittem sosem jössz! – kiáltott a közelgő alak felé, és terhét lerakta a harmatos fűbe. Meztelen karjával boldogan ölelte át a vadász nyakát, erektől duzzadó mellei szorosan préselődtek a frissen vasalt inghez. A férfi könnyedén ölbe kapta kíváncsi terhét, és szapora léptekkel cipelte a bokrok közé. Az erdőből kikandikáló őzek megkönnyebbültek. Mehetnek a közeli almásba, ma sem háborgatja őket senki.

Peregtek a filmkockák, egyre csak peregtek. Leírhatatlan öröm, bánat, csalódás, szeretet sugárzott belőlük. Főszereplője tudta, hogy majd egyszer számot kell adnia tetteiről. Nem volt ő rossz ember, csak imádta a nőket. A maga módján

szerette a feleségét, arról meg nem tehetett, hogy a jóasszony nem tudta kielégíteni gyakori igényeit.

Gyermekeit tisztességgel felnevelte, szakmát adott a kezükbe. Öregkorára országosan elismert vadász lett, közismert személyiségek, vezető politikusok kószolhatták páratlan vadpörköltjét. Szerette a családját, a nőket, az életet.

A túlvilágon sem hazudtolta meg önmagát. Egyre sűrűbben nézegette a formás „angyali” idomokat. Újra feltámadt benne a vadászösztön. Az utolsó film végén a Segítő mélyen sóhajtott, és furcsa fény villant meg kék szemében.

– Végignéztük életed fontosabb állomásait, jócselekedeteidet, bűneidet – kezdte dallamos hangon a jól betanult szöveget. – Meg kell, hogy kérdezzem, megbántad-e őket? De vigyázz, emlékezz rá, ki vagy! – emelte fel mutatóujját. – Nincs egyebed, csak a lelked. Ha megbánod összes bűnödöt, és mindezt tiszta szívedből teszed, feljuthatsz a felső szintre. Ellenkező esetben vezekelned kell mindaddig, amíg a Tanács másképp nem rendelkezik – fejezte be mondandóját a nő. A lélek ránézett segítőjére, barna szemében cinkos fény bujkált.

– Tudod, angyalom – kezdte elgondolkodva –, tiszta szívemből, őszintén bánom minden bűnödöt. Bánom, ha valakit bármi módon megbántottam. De! – hajolt egész közel a nőhöz, hogy orruk majdnem összeért. – Azt, hogy Isten színe előtt örök hűséget fogadott asszonyomtól nem tudtam megkapni a testi örömet, ezért azt máshonnan szereztem be, sosem fogom megbánni – majd szikrázó szemeit lesütve tovább folytatta. – Nem bántottam meg vele senkit. Tudomásom szerint boldogan élt az én szeretett nőm. Neki jó volt, nekem még jobb, a menyecskéknek meg talán a legjobb. Egy sem panaszkodott – vont fel a vállát nagyképpén.

Majd hirtelen társához hajolt és keményen szájon csókolta. Segítőjének a szava is elakadt a vadász pimasz viselkedésétől, ám hátul a gerincén végigfutott valami régen érzett, kellemes bizsergés. Erőt vett magán és gyors hadarásba kezdett.

– Ha hiszed, ha nem, a Kisfőnök felvilágosult elveket vall. Most eredj a Tanács elé, várnak – törölte meg tenyerével izzadt homlokát, és mint egy szétpukkant szappanbuborék eltűnt a lélek szeme elől.

– Kár érte, szemrevaló fehérnép volt – morgott maga elé a férfi.

A következő pillanatban a lélek elveszítette lába alól a talajt, és átláthatatlan ködfelhő örült körforgásába került. Mikor végre kitisztult a levegő, és újra függőleges testhelyzetbe került, azt hitte, rosszul lát. Da Vinci utolsó vacsorájának ecsetvonásai közelében sem voltak a látottaknak. Csak a hosszú asztal stimmelt meg a székek száma. Minden tele volt étellel és itallal. A lélek nem hitt a szemének. Pizza, hamburger, sör és kóla. A háttérben Freddie Mercury épp a *Bohém rapszodiát* énekelte. A székeken a lehető legkülönbözőbb fajtájú alakok ültek. A szőke hajú skandináv típusú nő mellett barna bőrű férfi rágcsálta unott képpel sós mogyoróját. A kávéját kortyolgató kínai érdeklődve nézte göndör hajú spanyol szomszédját, aki ököllel csapkodta az asztalt. Éppen Barcelona meccset nézett a mobiltelefonján.

– Őklennének az apostolok? – ámult el a lélek. – És hol lehet a Kisfőnök? – suttogta maga elé. A keresett személy a sarokban állt. Sötétbarna szemeit érdeklődve emelte a lélekre, aki a döbbenettől moccanni sem bírt. A Földön Jézusként ismert személy rövid ujjú inget viselt farmernadrággal. Barna haját lófarokban fogta össze, nyakában vastag aranylánc csillogott. Harminchárom éves lehetett.

– Krisztusi kor – dünnyögte maga elé a lélek.

A Kisfőnök elővillantotta hófehér, hibátlan fogsorát, és a férfi mellé lépve megveregette a vállát.

– Muszáj haladni a korrallal – szólt mosolyogva. – Segítőd beszámolt mindenről veled kapcsolatban – nézett jelentőségteljesen a férfira, majd kis gondolkodás után ítéletet mondott.

– Szó, ami szó, nagy nőcsábász voltál, és az is maradtál, ahogy hallottam – csillantak fel a sötét szemek. – A Tanács úgy döntött – emelte fel a hangját –, hogy az engedélyt megkapod, indulhatsz a felső szintre. Én a helyedben nem ácsorognék itt tovább – tette hozzá mosolyogva, és bekapott egy szem szőlőt a gyümölcsöstálról.

Mielőtt a férfi reklamálhatott volna a rövid vendéglátás miatt, újra felkapta a ködfelhő, és alaposan megforgatta. Földet érve kezeit széttárta, gerincét tompa fájdalom járta át. Végignézve magán a döbbenettől elámult. Testén régi vadászruhája feszült, jobb kezében puskáját szorongatta. A lábánál pedig ott ült hűsleges szemekkel rég elenyészett kutyája. Barna haja fényesen csillogott a napfényben, markáns arcáról eltűntek a keserűség ráncai. Délceg alakját boldogan húzta ki, izmos karjaival nagyot nyújtózkodott. Félve indult el az aranyló búzatáblák melletti ösvényen, attól tartva, hogy eltűnik szeme elől ez a csodálatos látvány. Kutyája boldogan ugrált körülötte, egy percre sem tévesztve szem elől szeretett gazdáját. A búzatáblát zöldellő erdő váltotta fel. A harmatos, puha pázsit engedelmesen hajolt meg az erős, bőrből készült vadászcizmák alatt. Ismerős, bódító illat csapta meg a férfi orrát. Az ébredező erdő illata. Amerre a szem ellátott, mindent beborított a pompázatos, ezer színben tündöklő természet. Egy tisztás közepén takaros vadászház állt, körülötte nagy volt a nyüzsgés. Egy babos kendős menyecske tehenet fejt, ütemes mozdulataitól a válláról lecsúszó fehér selyeming betekintést engedett formás melleire. A férfi kezében megremegett a puska, a kék szemű nőben segítőtjét vélte felfedezni. A kemence előtt sütőlapátos fiatalasszony sürgölődött, friss kenyér illata töltötte be a levegőt. A vadász szíve megtelt gyönyörűséggel. Tekintetét az ég felé emelve, karjait széttárva teli tüdőből elbődült.

– Ez tényleg a mennyország! Nagy vagy, Főnök! – majd halkán fütyöntett kutyájának, vállára kapta puskáját, és elindult vadat löni az ebédhez.

Kartali Zsuzsanna Hal, ló

– A szürke borítékot bontsam fel először, vagy a fehérét? – vívódott Virág. Előbbi az állatkertből, utóbbi az egyetemről érkezett.

A szürkéből megtudta, hogy elnyerte az állatgondozói állást, a fehér pedig azt közölte, hogy lemaradt az egyetemi felvételtől. Jövőre újból nekifuthat az emelt szintű biológia érettséginek, amihez további sikereket kívánnak neki.

– Figyelem odafönt! A túl kevés tanulásért szarpucolással vezeklek! – lengette meg a két papírt a plafon felé, de természetesen az eget célozta a mozdulattal.

– Ha valóban biológus akarsz lenni, jó helyre kerültél – biztatta másnap az állatkerti akvárium részlegvezetője, aki a közvetlen főnöke lett.

Virág örült volna a megerősítésnek, ha azt nem fahangon, merev arccal mormogta volna el neki Kelemen, azaz Kele. A golya kinézetű fő akvarista ugyanazokért a hús-vér halakért áldozta fel tudományos karrierjét, melyeknek ivadékai talán azért nem részesülnek szakszerűbb bánásmódban, mert ő nem tett nyelvvizsgát, így diplomát sem szerezhetett. Legálábbis rosszabb napjain így ostorozta magát.

Első munkanapja végén Virág a közös öltözőben lerúgta a leltári gumicsizmát, és kibújt kertésznadrágjából. A szűkös helyiségnek volt egy pirinyó tejüveg ablaka, ezért Kele az onnan nyíló ablaktalan főnöki odú ajtaját állandóan nyitva tartotta. Virág nem merte rácsukni főnökére az ajtót, de nem is érezte úgy, mintha a férfi észrevette volna szöszmötölését.

– Szia, Kele, reggel jövök! – búcsúzott erőltetett könnyedséggel.

A másik akkorát ugrott, amekkorát legfeljebb egy ágyúlövés indokolt volna.

– Oké, persze! – krákgotta köszönés helyett, és tüntetőleg újra az online járványhíradóba temetkezett.

Virág elhatározta, hogy másnaptól a vécében öltözik át. Sortban, kockás ingben indult el, hogy életében először bennfentes szemmel is körülnézzon az állatkert ösvé-nyein. A hétmérföldes csizma munka közben a talpa alá gyűrte a zokniját, amitől mindkét sarka felhólyagzott. Hiába tett rájuk ragtapaszt, a vászoncipő nyomta a kifa-kadt hólyagokat, így hát közben lóbált cipőkkel, mezítláb bandukolt.

Az ázsiai vadlovak kifutójánál megtorpant. A karámban négy kefesőrényű, cipófarú izomtorpedó száguldozott, porral tompítva el a nyári naplemente ferde sugarait. Virág egy szentimentálisnak indult sóhaj után felköhögött. A por kaparta a torkát.

– Nesze, te bamba! Miért nem csukod be a szádát? – kun-cogott és hátizsákjából egy apró kulacsot kotort elő. Csak két kortyintásra való vizet talált benne.

Ivókutát kereső, szomjas tekintetét váratlanul egy másik tekintet ejtette foglyul. Másfajta, zavarba ejtő szomjúsággal hatolt a szemébe, hogy egy pillanattal később csupasz comb-ját és lábszárát vizslassa végig. Virág, ha tehetne, májustól októberig rövidnadrágban járt, és ezt a viseletet eddig soha-sem tartotta különösebben kihívónak. Most azonban egészen meztelennek érezte magát. Hogy kiszolgáltatottságát csök-kentse, sebes lábfejét beleerőltette a vászoncipőbe, és gyere-kes toppantással sarkon fordult.

– Hahó! Ugye, te vagy az új halas lány? – állította meg egy kedvesen csúfondáros női hang. – Gyere, nálam megtölthe-ted a palackodat!

Ha egy férfi szólt volna utána, bizonyosan kereket old, de így visszabicegett a korláthoz. A karám végében álló, nyi-tott oldalú istálló szénapadlásáról jött a hang, onnan, ahol a szomjas tekintet gazdáját is sejtette. Mivel úgy tűnt, a hang tudja, hogy ki ő, elhessegette aggodalmát.

Sörtehajú, hegyes orrú fiú ugrott le a szénából.

– Szia, Peti vagyok! Enyémekek itt a lófélék. Hidd el, jófélék!
– közölte vigyorogva.

Gyerekesen vékony hangja volt. Kéznyújtás helyett kurta integetésre emelte szutykos tenyerét, majd Virág bemutatko-zását meg sem várva az istálló falikútjához ballagott.

– Itt a fürdőszobám – bökött a vízcsapra –, és amott alszom
– intett a szénapadlás felé. – Nagyon örülök neked. Tudod, kevesen vagyunk, csak a legcsóróbbak és a legörültebbek maradtak itt gondozónak. Én mindkét halmazba beletartozom, akárcsak a főnököd, Kele. Gondolom, nem dicsekedett el neked azzal, hogy már ő sem tudja fizetni az albérletét. Az irodájában lakik. Keresetünk jó része arra megy el, hogy kiegészítsük belőle az állataink ellátmányát.

Miközben Virág ivott, Peti újra végigmérte.

– Van hova menned? Úgy értem, laksz valahol? – kérdezte meg kertelés nélkül azt, ami leginkább érdekelte. Maszatos homloka alól tiszta tekintettel nézett Virágra, aki emiatt kép-telen volt tolakodásnak venni a kérdést. Olyan választ akart adni rá, amivel meg is védhette magát, ha a sörtehajú túlságo-san gyors közeledésre próbálná felhasználni infantilis álcáját.

– A nagyszüleimnél lakom a belvárosban. Kicsi a nyug-díjuk, dolgoznom kell, amíg föl nem vesznek az egyetemre, remélhetőleg egy év múlva.

– Értem – fonta össze karjait a mellén Peti csalódottan.
– Azért, ha valamikor úgy adódik, szívesen látlak panorá-más erkélyemen! – tette hozzá, hogy faragatlan reakcióján csiszoljon valamennyit. – Ha leállna a tömegközlekedés és itt ragadnál, Petra a lovacskaival mégiscsak szórakoztatóbb, mint a hallgatag Kele apó!

– Petra?

– Az én vagyok, nem mondtam? Oda se neki, én se tudom elsőre megjegyezni a neveket! A tiédet persze mindenki tudja a kertben, hiszen hetek óta te voltál az egyetlen olyan jelent-kező, aki valóban fel is vette a munkát.

– Jól van, ezt... mindenesetre jó tudni. Kösz! – hátrált el Virág pánikszerűen. Esze ágában sem volt pontosabban kifejteni, hogy a tudomására jutott új információk mely részére gondolt.

– Imádom ám a lovakat! – kiabált engesztelésül az istálló felé, ahol a faképnél hagyott lovász egy kissé leforrázva ácsorgott.

A következő héten, megelégtelve a haltartályok mögötti kiszolgálófolyosó félhomályát, Virág újra ellátogatott a lovakhoz. Peti a szomszéd kifutóban éppen egy nagy rekesz salátát borított bele egy alacsony jászolba, ami körül vagy húsz hordóhasú kecske tülekedett. Ledobta a rekeszt, majd a karám túlsó oldalánál várakozó utánfutós teherbiciklihez kocogott. Egyszerre négy sárgarépával megpúpozott vödört akart leemelni róla, de képtelen volt egy kézzel két vödör-fület összemarkolni, és a répák potyogni kezdtek. Erre két vödört lezöttyentett, a két másikat pedig futólépésben a zeb-rákhoz vitte. Virág magától értetődően odaszaladt, és össze-szedte a szétgurult takarmányt.

– Jó, hogy itt vagy! – üdvözölte a lovászlány. – Átvinnéd a fele répát a szarvasokhoz? Mától azokért is én felelek. Ettől előbb-utóbb ki fogok purcanni! – tette hozzá szinte dicsekedve.

Virág megkönnyebbülten cipelte a répás vödröket. Peti nem haragszik rá, amiért faképnél hagyta, sőt, még segíthet is neki! Mindennél jobban vágyott rá, hogy végre száraz munkát végezhesen. A nyirkos munkakörnyezet lassacskán éppúgy kezdett az idegeire menni, mint Kelemen, a rigorózus vízi istenség.

– Szaladj el ablaktisztítóért! – parancsolta, amikor a lány a látogatótér egyik padján pár percre kitergette tételsorait. – Úgy csillogjanak a frontüvegek, mintha bármikor jöhetnének a látogatók!

– A halaknak is ki kell ám látniuk az akváriumból!

– Szivárog a vízinövényes medence!

– Szökni próbál a muréna!

Virág fogadalma, miszerint a jövő évi újabb vizsgáig egy napja sem telik majd el tanulás nélkül, kútba esni látszott, hiszen a munkahelyi tanulást Kele tagadhatatlanul elszabotálta. Tankönyvei újraolvasására és a tételek kiegészítésére csak a hétvégék maradtak. A szombat-vasárnapi ügyeletet szerencsére Kele vállalta. Mindenki tudta, hogy nem lenne hová mennie.

A szénahordás és istállóganézés remekül bevált a vízmérgezés ellenszereként, és Virág nemhogy hetek, de hónapok múltán sem elégtelte meg a gályarabságot Noé bárkáján. A karámok között egészségesen bepiszkolódhatott minden munkanap végén, hiszen a tömegközlekedési eszközökön alig volt utas, odahaza pedig úgylis fertőtlenítő zuhany várta.

Peti/Petra egy idő után méricskélgni kezdte, hogy a kemény fizikai munka eredményeként mennyit gyarapodott Virág izomzata. Egy idő után Kelének is feltűnt, hogy beosztottja azokat a vizesvödröket, halas ládákat is elbírja, amelyek korábban őrá maradtak. Egyszer-egyszer megesett, hogy tekintetét a lány ovális karján, gömbölyű lábikráján felejtette. Olyankor majdnem mosolygott, de egészen addig, míg szeptemberben nem történt valami, ezek a mosoly-kezdmények még csírájukban elhaltak.

Virág egy reggelen a tenyérnyi öltöző padját felborítva, az öltözőszekrényeket az övé kivételével kirámolva, Kelét pedig irodája egyetlen „civil” bútordarabján, a heverőn összegömbölyödve találta. Karjai között egy üres vodkás üveget dajkált. A lány hiába szolongatta, rázogatta, nem moccant.

Kele ez idáig sosem ivott. Fintorba kövült arca éppolyan zöld volt, mint a heverő és a számítógépasztal között terpeszkedő hányástócsa.

A rémült lányban felötlött, hogy erősítésként áthívja a sokat tapasztalt Petit, aki talán tudja, mi a teendő alkoholmérgezés esetén. Mivel azonban Kele halkan, egyenletesen horkolt, Virág meggyőzte magát arról, hogy főnöke nincs életveszélyben, és vélhetően nem díjazná, ha mások is tudomást szereznének arról, hogy milyen állapotba került. Legnagyobb meglepetésére Virág ahelyett, hogy undorodott volna tőle, megsajnálta a férfit.

A takarmányfeldolgozó helyiségben, amit egyszerűen konyhának neveztek, talált egy tekercs háztartási papírtörölt. Az egyik felével feltakarította a tócsát, a másikkal pedig borogatást készített Kele homlokára. Ő hálásan felsóhajtott, de nem nyitotta ki a szemét.

– Rettenetesen hasogat a fejem, de még rettenetesebben szégyellem magam! – nyögte alig hallhatóan.

– Mindkettőt elhiszem. Miért csináltad ezt? Valami baj van?

– Igen. Nyelvvizsga nélkül is megkapom a diplomámat.

„Miért? Hiszen ez szuper!” – tört volna ki Virágból a lelkesedés, de inkább bölcsen hallgatott.

– Nem dolgoztam meg azért a papírért – magyarázta Kele, amint fokozatosan erőre kapott. – Évek óta pótcselekvéssel töltöttem az időt ahelyett, hogy rendesen megtanultam volna angolul. Csalónak érzem magam. Szerinted azért megérdemlek egy pohár vizet?

Az utolsó mondatban egy szikrányi huncutság csillant, ami végképp megolvasztotta Virág szívét. A munka tökéletes hőséről kiderült, hogy esendő, és még humora is van. Legszívesebben homlokon csókolta volna, de az a homlok most olyan volt, mint egy vízi hulláé, így csak a karját érintette meg, majd kisietett, hogy vizet hozzon neki.

A vodkás afférral megtört a jég. Kele tudta, hogy Virág beszámol róla Petinek, de azt is, hogy a két lány nem fogja elárulni senki másnak, kérnie sem kell.

Az angol szótárak, nyelvkönyvek és munkafüzetek, amiket Kele első felindulásában azért rámolt ki az öltözőszekrények

polcairól, hogy a papírgyűjtő konténerbe dobálja, az irodába vándoroltak. Virág rádöbentette Kelét, hogy diploma ide vagy oda, akármikor megpróbálkozhat a nyelvvizsgával, Kele pedig becsületbeli ügynek tartotta, hogy ezek után valóban neki is fusson. A lány már tizenegyedikben túlesett a dolgon, és a Kele gyűjteményében levőknél frissebb feladatsorokkal tudta meg támogatni a nemes elhatározást.

Virág akváriumai munkaidejének leteltével szárazra törölték a rozsdamentes takarmány-előkészítő asztalt, és tanultak egy órácskát. Peti nem tette szóvá, hogy Virág a szokottnál egy órával később jelenik meg az istállónál. Igaz, egy órával tovább is maradt, viszont emiatt csak estére ért haza a nagyszüleihez.

– Mi lenne, ha hétköznaponként nálam aludnál? – vetette fel a kérdést október végén Peti. – Képzeld, venni akartam magamnak egy termo hegymászó hálósáskot, és éppen „egyet fizet, kettőt kap” akció volt! Rábeszéltek egy dobósátorra is, ami pont elfér a szénapadlás sarkában. Azt hiszem, úgy belehelnénk ketten, hogy még meg is izzadnánk benne!

Egy éjjel kipróbálták. Valóban melegük volt, ami jól is esett Virágnak, mert a lefekvés előtti locsolócsöves zuhanyzás végén rendesen vacogni kezdett a foga.

– A nagyszüleid helyében én nem örülnék, ha csak hétfőként járnál haza! – ingatta fejét Kele, amikor Virág másnap beszámolt a sikeres próbasátorozásról.

– Úgyis alszanak már, mire hazaérek! Így legalább jobban kipihenem magam. Igaz, tegnap nem sokat aludtunk, de majdcsak összeszokunk.

Kelének már a nyelve hegyén volt a válasz, hogy nem örülne annak, ha Peti és Virág jobban összeszokna, de ehelyett csak annyit mondott megnyúlt arccal:

– Télen nem lehet slaggal zuhanyozni! Hogyan tisztálkodtok majd? Peti ott a patásoknál azt csinál, amit akar, de én

egyáltalán nem szeretném, ha ezután oroszlánszag terjen-gene az akváriumban.

Kele már hónapok óta a kert állatorvosi ügyeletén kialakított vizesblokkban mosott és fürdött, igazgatói engedéllyel. Személyes holmijának javarészét egy ismerőse fészerében tárolta dobozokban. Onnan hozta el időnként a legszükségesebb darabokat, amelyeket az irodai számítógépesztal mellé besuvasztott heverő ágyneműtartójában tárolt. A heverő ülőbútorkét is szolgált, hiszen szék nem fért el a helyiségben.

– Talán igazad van – töprengett hangosan Virág. – Esetleg el tudnád intézni, hogy mi is használhassuk az állatorvosi fürdőszobát? Peti sokkal edzettebb nálam, de lehet, hogy előbb-utóbb még ő is kidől a csatasorból, ha túlzásba viszi a nomád életet.

Kele nem válaszolt. Virág attól tartott, hogy kérdésével túllőtt a célon, de a férfi keserves arckifejezése láttán megmoc-cant benne valami.

– Na jó, talán tényleg nem kellene minden hétköznapi a szé-napadláson aludnom. Az viszont nagyon jó lenne, ha mondjuk heti két-három alkalommal Peti ott fürödhetne az orvosi-ban! Megteszed, hogy rákérdezel az igazgatóságon?

– Vedd úgy, hogy már el is van intézve! – jelentette ki har-sányan Kele, nem tudva palástolni megkönnyebbülését.

Kérdés persze, hogy Peti akar-e egyáltalán meleg vízben fürödni, morfondírozott később Virág, miközben a rozsdamentes asztal melletti karanténtartályban úszkáló gömbhalat etette.

– Csodás hírem van! – zökkentette ki gondolataiból kisvár-tatva Kele.

A nyugodt állapotában téglalakú gömbhal ijedtében tele-szívta magát vízzel és labdává változott.

– Peti nemcsak, hogy használhatja az állatorvosi szoba vizesblokkját, hanem ott is alhat az ügyeleti kanapén! Kovács

doktor lett az állandó éjszakás. Kétutcányira lakik innen, és otthonról szalad majd be, ha van valami.

Peti használta is az alvóhelyet, mégpedig azért, mert így segíthetett Kovács dokinak az izgalmas éjszakai eseteknél, amelyekkel az állatorvos eddig asszisztencia nélkül volt kénytelen megbirkózni. Egyszer aztán Virág is bent maradt Petivel, ami csaknem az állásukba került.

Aznap éjjel a szibériai tigris idő előtt megindult elléséhez riasztották a doktort, aki keresztülesett a hálósákjába burkolódzva a padlón alvó lovászlányon, és tönkrezúzta az íróasztalon felnyitva hagyott szolgálati laptopot. A lányok késő estig online természetfilmeket nézegettek rajta, aztán Peti átengedte Virágnak a keskeny heverőt.

A laptop és a két koraszülött tigriskölyök egyaránt ment-hetetlennek bizonyult. A kistigrisek akkor is elpusztultak volna, ha a laptop használható marad azon az éjszakán, de az új számítógép beszerzése és az adatok átmentése okozta pluszkiadások nem hiányoztak az állatkert halódó költségvetésének.

Az igazgató első dühében nemcsak a két lányt, hanem Kovács doktort és Kelét is kirúgta volna, másnapra azonban lehiggadt. Vészhelyzetben hogyan pótolna egyszerre négy harcedzett munkaerőt? Azt pedig nem tartotta volna etikus-nak, hogy bármelyikük béréből levonják a számítástechnikai költségeket, hiszen nyílt titok volt, hogy jó ideje rendszeren hozzájárultak állataik takarmányozásához. Így végül megúszták szóbeli figyelmeztetéssel.

Az állatorvos megkedvelte Petit, ezért kiharcolta, hogy a történetek ellenére is az ügyeleti szobában alhasson, mégpe-dig állandósított önkéntes éjszakai segítőként. Vendéget ter-mészetesen ezek után sem fogadhatott.

Az igazgatóságról az akvárium felé ballagó Virág és Kele kukán bámult maga elé. Virág úgy érezte, a kalamajkáért leginkább ő a felelős, mert belement, hogy Peti átengedje

neki a fekhelyet. Kele örült annak, hogy Peti a padlón aludt, és igencsak elcsodálkozott azon, hogy így érez.

– Én tehetek az egészről! – bökték ki egyszerre, és egyszerre is nevettek fel ezen.

– Gondolom, tudod, hogy egy ideje az irodámban lakom...

– folytatta Kele.

– Ühüm...

– Figyu, Virág. A haveromtól, akinél a cuccaimat tartom, tudok szerezni egy kempingágyat. Mivel az állatorvosi iroda már nem jön szóba, alhatsz néha az *öltözőnkben*, amikor csajos estét csináltok Petivel. Így tömegközlekedned sem kelene annyiszor.

Csönd volt, csak a közúzalék csikorgott gumicsizmáik alatt.

– Nem lenne ciki neked? – fordultak egymás felé, megint ugyanabban a pillanatban.

Ezzel meg is válaszolták a kérdést.

Kele másnap elhozta a tábori ágyat, még ágyneműt is szerzett bele. El se merte hinni, de Virág attól kezdve hétfőtől csütörtökig minden éjjel benne aludt. Esténként annyi angol- és biológiatesztet oldottak meg a rozsdamentes asztalnál, hogy Lufi, az ijedős gömbhal, többé nem fújta fel magát.

Időközben Kovács doktor is felmondta az albérletét, mert bebizonyosodott, hogy az ügyeleti kanapén mégiscsak elfér két ember. Előfordult, hogy a padlón fonódtak össze Petivel, ahol mégiscsak kényelmesebben lehettek, ráadásul nem volt, aki keresztülesen rajtuk.

Elrohant a tél. Virág és Kele sikeres próbavizsgái után csók volt a jutalom, az eredményes nyelvvizsga és érettségi után pedig a tábori ágy teljesen feleslegessé vált.

Kasza Kriszta Pinti és a Lórúgás

Úgy érzem, mindkét szó magyarázatra szorul, Kedves Olvasó! Mindkettő, mert furcsa lehet a kívülállónak e két szót egymás mellett olvasni. Még számomra is, két üveg bor után is, mit elszopogattam kandallóm mellett, amíg leírtam ezt a két sort, és a következő ködös okfejtést.

Pinti, alias Pintér Elektra, kedves távgépírónm és lelki maszszőröm volt, fiatal műzsám, akin nem fogott az idő, sem a bor. Elfogultságom érthető, mert jómagam nagyon bátortalan, bizalmatlan, félig evilági könyvelő vagyok, aki ábrándozós perceiben sem mer kétértelmű szavakat nemhogy elmondani, még leírni sem. Mégis e kis hölgy, akit címzetes műzsámnak nevezhetek, áttörte hallgatásom s félszégsem kapuját. Több irányból ostromolta szívemet, mely előtte oly megközelíthetetlen volt, s gyomromat, melyen át állítólag a szívhez vezet az út, mégpedig hegyaljai szilvás heknijével (*antigaszttronómusoknak: sós palacsintalepény*), majd *Látrányi lórúgásnak* becézett háztáji pálinkájával, s végül, de nem utolsósorban: személyes varázsával.

Úgy adódott, hogy tetemes munkám okán hirtelen szükségem lett gépíró-nő-segédre, de sajnos – mit tegyek – rosszul reagálok az ütemes kopácsolásra. (Ennek Mancsi néni a megmondhatója a 7. emeletről, akinek unokáját elhibázott lelkiállapotomban kidobtam az ablakon, mert a kis süvölvény a falat ütötte órákig játékkalapácsával, épp dolgozószobám ablaka mellett.)

E fogyatékoságom okán tehát áthidaló megoldásként álláshirdetést adtam fel, melyben *távgépíró-nőt* kerestem hosszútávra, havi juttatással, kultúra és szabadidő utalvány ellenében, szigorúan maximum évi egy személyes találkozással az előbb említett emberkerülési okokból.

Jöttek is sorra a jelentkezők, ám hirdetésemet rendre félreértelmezték: egyik gépelni nem tudott, másik telefonon

érthetően beszélni, inkább csak dadogott, s nagy részük rideg vallatásom során beismerte, hogy távkapcsolat reményében válaszolt hirdetésemre, némi apanázs ellenében. Természetesen ezen jelentkezőket azonnal kitoloncoltam irodámból.

A sok alkalmatlan jelentkező közül megesett pillantásom egy csokor vadvirágon, mely épp az ő hajában virított.

Rögtön egy hullámhosszra kerülünk, s kiderült, hogy ő, emberkerülő lévén, csakis távmunkában gondolkodik, nem bírja a monotonitást, s ahogy ő mondta, „ezt a mai cudar világot”, így a négy falat szívesebben nézi otthon, mint kinn ezt a bűnös életet, ha nem veszem zokon. S mindehhez olyan szomorú ibolyakék szeme volt, mint a leglilább orgona, a legmélyebb tó, a legkedvesebb párizsi kék, szóval nem lehetett ellentmondani neki, s minek is, ha igényeink ilyenképp éppen találkoztak, s egymás főbiáit tolerálva távmunkatársak lettünk.

Csupán egymás születésnapjain találkoztunk személyesen. Ilyenkor fenséges ételekkel sietett fogadásomra a fent említett földi javakkal, isteni nedűkkel s mélykék melankóliával. Szerettem ezt a nőt, Isten a megmondhatója, miért s menynyire. De hogyan is tudtam volna felvállalni érzelmeimet, mikor oly hétköznapi dolgok sem mentek, mint az utcán való sétálás vagy a cigánykerekezés.

Leánykérés tehát szóba sem jöhetett. Születésnapja azonban vészesen közeledett. Szerelmem vak hevében valami különlegesen akartam adni neki, amit sosem felejt el, amit csak én adok neki. (Ez, azt hiszem, utólag bevallva, maradéktalanul sikerült.)

Így jött, hogy fellapoztam a kerületi *randomrandiajánlót*, és kinéztem benne egy lovastanyán eltölthető teadélután, dupla hájasmuffinnal s halk zeneszóval két főre, hétfőre.

Meglepetésem nem titkolt szándéka az volt, hogy hátha kiesünk komfortzónánkból, s végre egymásba botlunk, úgy istenigazán, mint két eltévelyedett madárka a világ

kalitkájában. Miért ne juthatna nekünk ugyanaz az itató s közös kis fészek félszeg életünkben, s talán nemcsak távmunkatársam, hanem élettársam is lehetne ez a szívborzongató nőszemély.

Meghívásom eredményes volt, úgy tűnt, repesve várja a meglepetés ajándékot s az együtt töltött napot.

Előző nap gondosan kikefélttem frakkomat, kalapomat tisztítóba vittem, hajamat kifehéritettem, csillogott, mint a hókifli. Elegánsra vasalt öltönyömben érte is mentem kocsistól, inasostól. Hölgym megilletődve ült be a bérelt konflisba, s mintha érezte volna, hogy ez a nap, ez a mai, ez különleges. Járása még légiesebb, szeme még bársonylilásabb volt, mint valaha.

A találkozónk jól sikerült, igen. A magunkkal hozott *Látrányi lórugás* és egyéb kísérőitalok kitöltése közepette kérte, hogy szólítsam Pintinek, s kérdésemet megelőzve nevére rá is szolgált az azon nyomban felhörpintett két pint töménnyel.

Úgy éreztem, itt van szándékkinyilatkoztatásom ideje, de sajnos, az elfogyasztott étek és zenebona után, metakommunikatív lánykéresemtől megrémülve neki hirtelen felindultságában lovagolni támadt kedve, s mielőtt bármit mondhattam volna, el is rohant a legközelebbi mént megülni (gondolom, menekülőre fogva a dolgot).

Ám az a hirtelen történésektől megriadva olyan elemi erővel rúgott bele, hogy életét már nem sikerült megmenteni, csak testének martalékait sikerült kihalászni a csúszós-hideg csalitasból.

Sosem felejttem el, szeme még mélykébb volt, mint életében, ahogyan elem hozták vászonlepedőben, elbúcsúztatni a drága testet. A lórugás végzetes volt. Életem ezen mégis emlékezetes napján megtanultam, hogy nemcsak a *Látrányi lórugás* lehet ártalmas, sőt végzetes, hanem egy nagyon is romantikus leánykérés is.

Ki-ki maradjon a kaptafájánál, én pedig a könyvelésnél, ezért úgy adódott, hogy most épp *távvezetőnőt* keresek, aki hetente legalább egyszer kitisztítja lakásom és lelkem koszos zugait, esetenként auramasszázzsal, de csakis homeoteleptátiával, mert hozzám ugyan nem ér többé egy nő se. Se a testemhez, de semmiféleképp a lelkemhez, és punctum, mélykék szeműek kíméljenek, köszönöm!

Kiss Ferenc Roboccaccio

Ha nem lett volna a Szent Inkvizíció, Boccaccio bizonyára így írja meg e történetet a remek gépekről, akiket addig rejtegettek, míg kihaltak...

Nem nagy ideje még élt Logaritma városában egy szegény, de jó erkölcsű elektro-karosszérianyüstölő, bizonyos Komputo mester, kinek Madonna Neutrina nevezetű feleségétől roboleánya programozódott, ki idővel az egész gépház legszebb és legkedvesebb roboleányává serdült. Komputo mester, midőn elvesztette hőn szeretett Neutrináját, egész életét egyetlen kincsére: Ideológiára áldozta. Reggeltől napestig műhelyében ügyködött, s mindent megvett a roboleánynak, amit az megkívánt. Krómozott hűtőbordát, aranyozott nehézkedést és ráadásként: Tájfün típusú köldökolajzót.

Dolgozott Komputo mester mellett egy kondenzátor-kisütő, bizonyos Materialo nevű szépszál robofiú. Ez pedig egyszer s másszor látván a gyönyörű és dicséretes erkölcsű roboleányt, határtalanul felgerjedt iránta, de nagy igyekezettel palástolni próbálta szerelmét.

Mikor pedig Ideológa észrevette, hogy Materialo gyakran felejtí rajta fotocelláit, és kontrollámpái is ki-kigyulladnak az intenzív hőhatásra, nem ütközött meg rajta, hanem maga is viszonzni kezdte a robofiú szerelmét.

Ám Materialo nem mert azonmód közeledni imádottjához, minekutána oly' szegény vala, hogy lyukas petákjait kellett felvarrnia gombnak. Kis szerszámos kalyibájában a robofiú állatokat tartott: jusztságúnárt, dafkekígyót és egy kerregő vulgárisólymot, mely csak a rövidzárfüstölt bűdösverbénát volt hajlandó magához venni. (A dög!)

Egyszer pedig Materialo megrobotolta magát, és szólott a leányhoz eképpen:

– Ideológá! Ne engedd, hogy az érted érzett szerelmem okán rövidzárlatossá váljak!

– Ne állj itt, mint bioritmus az elektrokardiogramon! – szólott hozzá a roboleány dühösen, mert már jó ideje várt a vallomásra. De aztán bátorítóan csak hozzátette: – Bár adná az Integrál, hogy egymás karjaiban élvezzük a programmodosítás gyönyörét! Csak rajtad múlik, egyetlen Materialóm, módot találni a szerelmed beteljesülését jelző kisülésre.

Materialo, ki már sokat rágódott ezen, tüstént eképpen felelt:

– Édes Ideológám, én csak egy módját látom a dolognak. Tudniillik, ha egy vasdarabot, esetleg egy darab vasat érintesz atyád akkumulátorához, bizonyonnyal rövidre zárod, és utána nálam megtalálod azt, amelyre vágyol.

Felelte neki Ideológá:

– Még az éjjel megpróbálom, amint ajánlottad.

Eképpen szólván Ideológá odanyújtotta üde negatív pólusát Materialo gyengéd pozitív pólusának, futtában megszikkasztatták egymást, és elváltak.

Ideológá még az este egy bazinagy villáskulcsot nyomott atyja akkumulátorához, ki aztán zörögve, de engedelmesen összeomlott.

– Hála a Szent Kontaktusnak! – mondotta Ideológá, és behívta a várakozó robofiút.

S Materialo, mikoron megérezte szerelmén a kábító olajsza-
got, imígyen szólott hozzá:

– Ideológá, kedvesem! Jer velem az elhagyatott lyukszalagtárolóba! Ott senki észre nem veszi, miként cselekszünk.

Elmenének pedig azon helyre, mint mondotta Materialo, s a lyukszalaghalmokon többször is megszikkasztatták egymást. A robofiú megcsodálta Ideológá fényezését, beszerelmese-
dett szép, hosszú fúgakompresszoraiba, szerelmes szavakat
suttogott neki, miközben lebontotta a leány burkolatát. S
minekutána meglátta hamvas csatlakozóját, Materialóban

felgerjedt az áramerősség, és tápegységét belésüppesztette a roboleányba. A programmodosítás pedig oly' gyönyörű-
ges volt, hogy mind az egész éjszakán át elhalmazták egy-
mást annak relatív kölcsönhatásaival.

Reggelre érvén az agg mesterbe új akkumulátort szerel-
tek, és bejelentették neki, hogy programozótársak lettek
az éjszaka folyamán.

– Atyám! Tegnap olyan külső energiaforrást vettem
magamba, mely úgy érzem, megmarad bennem! – Ideológá
eképpen kérte atyját.

Komputo mesterben először megnőtt az áramfelvétel,
és leteremtette leányát:

– Nem ég le a szigetelés a testkábeledről?

De aztán belenyugodott a megmáshíthatatlanba, és adott
az újdonsült programozótársaknak tíz-tíz kilowatt energiát,
hogy becsülettel gazdálkodjanak abból. Materialo és Ideológá
pedig még igen sokszor programoztak egymással, s tették ezt
oly' gyönyörűséggel, mint az két fiatal robottól várható.

Találékonyágának hála, Materialo több találmánnyal lepte
meg a világot, de leginkább önmagát. Példának okáért itt volt
a maszturbán, melynek fejre helyezésekor különös, bizsergő
érzetek lepték el használóját, a fitymakurbli-
ról nem is beszélve, mely egyenesen pléhboy-já avanszálta használóját.

Így hát nem csoda, hogy Materialónak és Ideológának
az idők folyamán lett sok-sok robofiuk és robolányuk, annak-
utána pedig még nagy ideig béke-
ségben és vigasságban
éltek, míg a fiatalok – bizony, bizony! – ki nem kapcsolták
őket.

Konstanza I.

Archiválunk, archiválunk

Cyprinus Carpio munkahelye Verbex Aries lakásával pontban szemben, kínálkozó rálátással helyezkedik el. Főleg este felé, mikor villany gyúl a kis szobában, mivel a monitort csak bozontos, bár kopaszodó feje takarja, látható, mit bámul éppen, és azzal együtt minden reakciója is.

V. Aries többször kipillant az ablakon, hátha valami csibészségen kapja az óvatlan C. Carpiót, még fényképezőgépét is készenlétbe helyezi, a dolgokat megörökítendő.

CC láthatóan unatkozik, szörfölget a neten, ásítózik. VA-nak nem is kell sokáig várnia, egyszer csak a hatalmas, széles vásznú képernyőn a teljes felületet betöltő, hatalmas női fenék lesz látható, ahogy mozog fel-le ütemesen. VA előkapja a fotómasinát, és felajzott érzékekkel szintén ütemesen kattogtat. Gondolatai frissen cikáznak: „Felhasználhatnám ellene! Á, nem, nem, minek? Kitehetném Facebookra! Rendszeresen lájkolnák! Á, nem szabad, úgylis tiltatná. Megmutatom a barátaimnak, jókat röhögünk rajta!” Ez utóbbiban maradvá magával büszkén feltette számítógépére a zsákmányt.

Másnap a munkahelyén, egyedül a szobájában arra gondol, ő még sosem próbált ilyesmit, pedig egyre izgalmasabbnak tűnik a tiltott játék. Bárki bármikor bejöhet. Azaz nem, kopogni szoktak az ajtaján. Ez befészkelte magát a koponyájába és nem hagyja békén egész nap. Otthon aztán elengedi magát, rácuppan a net bugyraiból előhalászott különleges pornóoldalakra. Furcsa, de nem különleges ízlése van, mióta édesanyja kegyetlenül elfenekelte egyszer, mikor meglátta, hogyan könnyít magán.

Következő nap egyre nő benne a feszültség, nem bír a munkájára koncentrálni, bal keze minduntalan a nadrágjához téved, jobb keze ujjai görcsösen szorítják az egeret, ami szinte magától kapcsol a jól ismert URL-címre. És itt van!

A rutinmozdulatok maguktól elindulnak, teljesen belefeledkezik az akcióba, átadja magát a végzetes örömeknek.

Hogy mitől végzetesek ezek az örömek? Egy hét múlva CC, aki szürke közlegénye egy internetes zsaroló maffiának, többek közt VA-nak is levelet küld munkahelyi laptopjára a következő szöveggel:

„Hacker vagyok, kihasználtam egy súlyos biztonsági rést a gépeden, és bejutottam. Kémprogramot telepítettem rá, a jelszavad: 123Cirmos. A program bekapcsolta a kamerádat, és rögzítette, ahogy pornót nézel. Lebuktál, így fizetned kell! 72 órád van, hogy fizess nekem, különben elküldöm a videót a maszturbációról az összes barátodnak, rokonodnak és munkatársadnak! Az e-mail-listád és a Facebook ismerőseid is megvannak! Az osztott videón balra látni, hogy mit néztél, jobbra pedig te vagy látható. Nagyon perverz! Ha azt szeretnéd, hogy töröljem és titokban tartsam, akkor közvetlenül küldj nekem 500.000 HUF-ot (0.342384 BTC) erre a Bitcoin címre: 38tBP8HB-26piWGnn689pMHQ56jn50LKopU (másold, és illeszd be).

Ne próbálj meg csálni! Amint megnyitod ezt az e-mailt, tudni fogom, hogy kinyitottad! Ez a Bitcoin cím csak hozzád kapcsolódik, így tudni fogom, hogy elküldted-e a megfelelő összeget. Teljes fizetés esetén eltávolítom a szoftvert.

Névtelen Hacker”

VA arca mézsfelhérré halványul, eszébe se jutott, hogy át akarják verni. Idegesen néz utána a Bitcoin utalásnak, és nehéz szívvel bár, de megteszi, amit a zsaroló kér, attól reszketve, hogy az nem hagyja annyiban a dolgot. Hol a biztosíték, hogy törli a csúfságot?

CC unottan ül a monitor előtt, azt figyeli, ki fizetett. Átlagban heti egyszer valaki biztosan lépre megy, az ő gépéről törölni kell a szoftvert, viszont az anyagot menteni kell.

Kovács Barna Bálint

Önmegvalósulás

Nyílt, derűs, fényes jövőjű világunk egy messzi városában látta meg a napvilágot a nem várt gyermek, Suhajda Kitti. Kavargó álmvilágban fogant; terjedő ötletelések (mémek), kettős keresztek (hashtagek), bejegyzések (blogok), világhá-lós (internetes) véleményformálók (youtuberek), hozzászólások (kommentek), közösségi oldal (insta) meg társskereső (tinder) nyüzsgöttek a látszólagos (virtuális) térben, s bent a koponyákban.

Bölcsődés korának hajnalán, egy szerencsétlen baleset folytán elvesztette apját – mikor az tizenötödjére tört be távoli ismerőse, Szőregi Lajos bá’ borospincéjébe, és fagyállóval ízesített nedűt kortyolt –, s így további neveltetése édesanyjára maradt. E tényen mit sem változtatott, hogy az elhunytat az SZDSZ saját halottjának tekintette, s Szőregi bácsit a pártatlan bíróság több évi börtönbüntetésre ítélte.

– Rohadékok mind, beleértve az apádat is! – vette tudomásul a hírt az elárvult hitves.

Ily módon csalódva az életben, no meg, bár enyhe, de mégis föllépő elvonási tünetekkel birkózva, a két főre fogyatkozott család a különböző képernyők (monitorok) – tévé, számítógép, okostelefon – vonzáskörébe került. Láthatatlan fonalak nyúltak feléjük, tekergőztek körülöttük, hálóztaák be őket. Tudatukra irányuló polipcsápok; lassú, észrevétlen hullámokban mosták elméjüket, részben kiürítve azt, másfelől viszont telehordva mindenféle hulladékkal. Így teltek az évek, múlt el esztendő esztendő után, míglen halott harmóniájukat megzavarta a megkerülhetetlen tény: az iskolába járás kötelezettsége. Igaz, Suhajda Kitti gondolkodásán – pontosabban gondolkodás nélküli elfogadásán – ez mit sem változtatott. Egészen addig, míg el nem jött a kamaszkor viharos változásainak ideje. Ekkor a serdülő leány saját

elhatározásából a Diákönkormányzat tagja lett, kisvártatva elnöke. Rajta kívül még egy tagja volt az önkormányzatnak, ám ketten is elegendőek voltak hozzá, hogy bőszén támogassák a szinte napi rendszerességgel megtartott érzékenyítőeseteket. Mint legéberebb résztvevők ülték végig ezeket az előadásokat, hozzászóltak és lelkesedtek. Ám egy szép napon – abban az évben korán jött a nyár, éreztette harapós kedvét a klíma-változás, odakint, az ablakokra tűző napsugár harminc fok körüli melegítette föl a levegőt, míg idebent jó pár fokkal azt is túlszárnyalta – az osztály szokásos tespedtségét megsokszorozva telepedett rá a forróság az agyakra, szorította résnyire a szemeket, megtagadva tőlük az éberség legkisebb szikráját is. Az előadó – egy rosszul öltözött, ám harci díszekkel ékes középkorú hölgy – monoton duruzsolása sem sokat lendített ezen állapotban. Suhajda Kittiben hevesen viaskodott a kötelességérzet a vészes lomhasággal; nem kis erőfeszítéssel körbetekintett, és szemébe ötlött az új fiú, Ati. Kopaszra nyírt volt és jó kiállítású. Hogy a hőség tette vagy anélkül is bekövetkezett volna, nem tudni. Mindenesetre Suhajda Kitti hármát számolt magában, és eldöntötte, hogy szerelmes belé. Első szerelem (teenager love). Szerencsére ebben nagy tapasztalata volt, a főleg amerikai filmek bőséges kínálata szinte minden lehetőségét lefedte e nagy és mélyen emberi érzésnek. Ám a dolog mégsem jöhetett össze; mielőtt közölhette volna kiérlelt elhatározását választottjával, becsapott a mennykő. Ati ugyanis a következő érzékenyítésre egy Betyársereg (Anti-antifa Army) feliratú pólóban érkezett. A mind közt legérzékenyebb érzékenyítőnek ettől valahány, természetből göndör hajszála kiegyenesedett, valamint húsos orrcimpái is remegni kezdtek, és szó, mi szó, minősíthetetlen kifejezések használata közben eltávolította a fiút az osztályból. Majd az iskolából. Tán, szíve szerint, még az élők közül is, de hát népuralom (demokrácia) lévén nem alkalmazhatott diktatórikus eszközöket. Még nem.

Suhajda Kitti alig emészhette meg eme megrázkódtatást, máris másik követte: elcsattant élete első csókja (first kiss). A vörösre festett, tüsi hajú, kifejezetten határozott modorú testnevelés tanárnő lopta az ajkára a lányöltöző derengő félhomályában, eme forrón fülébe suttogott szavak kíséretében:

– Ó, az az izzadt tested!

Suhajda Kittiben este fél tízig vadul háborogtak az addig ismeretlen érzések; akkor kezdődött a CSI: Miami helyszínelők. Ez helyre tette.

– Felvállalom – mondta magának; kispárnájának, plüssmacijának. Ám a kegyetlen sors ismét közbeszólt Bányász Rezsőné személyében, aki élettársi kapcsolatban volt Kitti testnevelés tanárnőjével, s valahogyan tudomást szerezve a történetekről, éktelen patáliát csapott. Hősnőnk megpróbálta tisztázni a dolgot, de kapott egy vadi új Huawei-t, s annak révén a világhálón (internet) fellelhető megannyi hasznos ismeret (információ) feledtetni tudta vele kárba vesztett lehetőségét.

Lassacskán közeledve az érettségi felé – már most eláruhathatjuk, hogy sikeresen letette (abszolválta), köszönhetően diáktársai jártasságának a nem valós (virtuális) térben, mely ismeretek segítségével könnyedén feltörték (meghekelték) az írásbeli tételeket tartalmazó honlapot (website) – töprengeni kezdett a hogyan továbbon. Sorra vette a lehetőségeket a kezdeti állapotban lévő vállalkozások (startupok) kínálatából. Képzelőerővel (kreativitással) rendelkező ötletek megvalósításának folyamata (innováció) érdekelt első sorban. Ilyesmikre bukkant: nemzedékek közti tanácsadó (intergenerációs coach), boldogulás saját erőből (self-help), kerekesszékesek közlekedésének megkönnyítése (Route4u), hálózathoz kapcsolt összejövetel (zoom meeting), életvezetési tanácsadó (life coach), sőt, még annak lehetősége is felmerült, hogy részt vehessen egy gyakorlatias életvezetés (Practice Living) összeállításában. Megannyi kínáló

alkalmazás (app)! Néhány heti böngészés (guglizás) után sajnos rá kellett jönnie, hogy vajmi keveset ért ebből az egészből, noha magával a szavak jelentésével, igaz, külső segítség – szótár – igénybevételével, de tisztába jött. Mert mihez kezdhet az ember a felhasználói élmény tervezése (UX dizájn) nevű valamivel?

Tanácstalanul és megzavarodva tért vissza szokásos tevékenységéhez: pizzaszelet vagy kínai, esetleg valami a KFC-ből, a puha fotelben hátradőlve és jöhet a török sorozat. Csak hát sok közben a reklám. Ilyenkor az anyja kapcsolgat; néha hírekbe botlanak. S miről szólt az egyik? A pezsgő kulturális kavalkádról, mely a főváros patinás pályaudvara előtt zajlik, napi 24 órás előadás (program) keretében. Csoda, hogy újdonságra szomjazó, nyiladozó elméjét megragadta az ízeltől sugárzott pörgő képek sora?

Suhajda Kitti fogta magát és felvonatozott a történések színterére. Ott rögtön, első benyomásként egy hozzávágott becsomagolt szendviccsel ismerkedhetett meg, mely egyike volt a segítők által a menekültek közt szétosztott több száz hasonlónak. Pajkos gyermekek rohángásztak mindig láb alatt, múmiának álcázott, talpuktól fejük tetejéig beburkolt személyek – állítólag nők – túrték, hogy a többséget képező félmeztelen, mocskos, ám új cipőkben és drága nadrágokban feszítő, a legkorszerűbb mobiltelefont birtokló menekülttársaik lökdössék, fegyelmezzék, és a hangerőből s a hangsúlyból következtetve szidalmazták őket.

– Gondoskodásra szorulnak! – közölte vele egy „Segítő” feliratú mellényt viselő hivatásos együttérző (empatina), amire Suhajda Kitti, mi mást is tehetett volna, rábólintott. S részt is vállalt a gondoskodásból.

Előbb gyerkőcöket ültetett az ölébe. Aztán jött Ahmed H. (36) szíriai menekült, aki Burkina Fasoban született, s egészen idáig el sem hagyta a szülőfaluját; nagy szemeket meresztett, majd magányát orvosolandó, kitérte addigi puha fészékükből

a kölköket. Suhajda Kitti tőle telhetően megvigasztalta, s ettől jobbnak és lélekben erősebbnek érezte magát.

Szép napok voltak, kétségtelen, de mindig eljön az idő, mikor menni kell. A nyomorban tengődő menekülteknek nyugatra, egy virágzóbb nyomor felé, hősnőnknek meg viszsza vidékre, saját elhagyott életébe.

Apró nehézségek árán sikerült is neki; előbb a vonatfülkében lefittyedt alsó ajakkal szláv szavakat köpködő ukránok háborgatták, s ő menedéket keresőn megélhetési bűnözők karjába futott. Tartották is szorosan a derék fiúk, mi több, meglehetősen hosszú ideig örömlányként foglalkoztatták. Aztán, mert az üzlet az üzlet (business is business), továbbadták egy szervkereskedőnek. Fél vesével, kalandos körülmények közt sikerült tőle elszöknie, és zilált külsővel, egy csöpögős őszi napon végre megállt rég elhagyott otthona ajtajában.

Benyitott. Anyját a számítógép képernyője (monitor) előtt találta, amint épp képtelefonozott (skypolt) valakivel, s fejét fölemelve, röpke pillanatra kiszakadva csevegése bűvköréből, ráförmedt:

– Hát te hol voltál idáig? Azt ugyan várhatom, hogy meghozd a mosóport!

Suhajda Kittit elfogta a lelkipurdalás, tényleg, a mosópor beszerzésének ürügyén távozott el abban a ködös múltba vesző időben, mikor nagy tervekkel s elszánással célba vette a fővárost. De soha, semmi nem késő; kapta magát, s már fordult is.

– Hozom, anya!

A boltban a mosópor mellé még vett egy fél kiló sokmagvas, teljes kiőrlésű kenyeret, s kissé megnyugodva indult, aznap immár másodjára, hazafelé. Az utcán némileg csodálkozva vette tudomásul, hogy a járókelők majd mindegyikén a következő feliratú egyenpulóver van: „A fekete életek számítanak” (Black Lives Matter). Egész csinosnak találta őket, hát az élet

rohanásával lépést tartó kis ruhásboltban (butikban) vett egyet magának. Aztán a sarkon befordulva szemébe ötlött a földön, saját mocskában fetrengő, a kisebbséghez tartozó hajléktalan (homeless). Nem tehetett egyebet, követte lelkiismerete parancsát, s letérdelt elé, hogy megcsókolja a lábát. Ám a csöves féltette koszlott, vizelettől átázott cipőjét, gyanítva, hogy a másiknak arra fáj a foga, s hevesen tiltakozott. Közben az ő foga is fájni kezdett mindarra, amit zaklatója a kezében tartott, hát elvette úgy a kenyeret, mint a mosóport. Mikor utóbbiról megtudta mire való, hosszas káromkodás közepette undorodva visszaadta jogos tulajdonosának.

– Engem nem alázhat meg senki!

Kitti végül is, szerencsésen megúszva e kalamajkát, az otthon melegébe, vagyis révbe ért. Anyja némiképp megenyhült irányába, olyannyira, hogy röpke pár nap elteltével még a telefonja használatát is megengedte, így Kitti kalandozni (szörfölni) kezdett a világhálón (interneten). Mindenekelőtt munkát (work) keresett. Sok márka (brand) kínált lehetőséget, de neki olyan tevékenységre volt szüksége, melyet otthonról (home office) végezhet. Hisz nyomasztotta a múlt, a világban való botladozása. Végül rá is talált a megfelelőre. Egy nemzetközi, országokat minősítő intézet számára kellett hamisított kimutatásokat (statisztikákat) készítenie. Szorgoskodott hát rendesen, s csupán pihenésképpen segélyszervezetek honlapját (website) kereste fel, hogy közreműködésükkel nyomára juthasson hajdani dédelgetettjének, aki, mint férfiasan bevallotta magának, mély nyomokat hagyott benne.

A Helsinki Bizottság nyilvántartásában 1236 Ahmed szerepelt és négy Ahmedina. Hónapokba telt, míg mindet végignézte. De egy se tűnt ismerősnek. S a többi szervezet sem tudott segíteni, noha jó tanácsot azért kapott.

– Akit keres, lehet Ibrahim is. Sokan álnevet használva kényszerülnek menekülni a gonosz Iszlám Állam véres karmai elől.

De hiába volt minden igyekezet, nem hozott eredményt. Nagy szomorkodásában visszatért a kettes számú Ahmedinához, aki már elsőre is finom kis húrokat pengetett meg benne. Hátha – gondolta, s kis tétovázás után ráírt. Kipólyázott választ kapott; a kettes számú Ahmedina, magát pucér valójában megmutatva, nem másnak, mint hajdani testnevelő tanárnőjének bizonyult.

E felemelő egymásra találás arra indította kettejüket, hogy beszélgetni kezdjenek az egyik közösségi oldalon (Facebook). Egykori csóktolvaja elmesélte, hogy Bányász Rezsőnében egy szürkén szomorú szerda reggelen fölébredt addig szunnyadó emberbaráti (humánus) mivolta, és azon nyomban beköltözött a közeli, fényűző (luxus) lakóparkban élő magányos Nellikéhez, akit kegyetlenül gyötört, hogy milliárdos sikerrel kecsegtető adócsalása csak félig-meddig jött be. Majd szóba hozta egykori, torzóban maradt próbálkozásukat, s felvetette a megismételt (2.0), ezúttal bizton beteljesülhető kísérlet lehetőségét.

Suhajda Kitti belátta, hogy nincs más hátra, pörögni kell, aki kimarad, az lemarad, ha nem halad a korral, az annyit tesz, hogy önként lemond valahány, vele született emberi jogáról, s a történelem szemétdombjára kerül, ahol nácivá komposztálják. Ezen felismeréstől indítva, mi mást válaszolhatott volna, mint hogy benne van.

– Akkor holnap! – nyugtázta végre fellelt igazi társa, s erre ő csak egyet felelhetett:

– Ígérem, izzadtan megyek.

Kovács Józsefné A tiltott szerelem

A férj becsukta maga mögött az ajtót, és elindult dolgozni. Korán volt még, azonban előző este nem tudta befejezni az ügyet, melyen dolgozott. Ma délután tárgyalása lesz, ezért még alaposan át kell tanulmányoznia az asszony vallomását, és beszélnie is kell vele.

Amint kitette a lábát, Zsófi, a felesége utána nézett a szobaablakból. Megvárta, amíg a férje elhajt a kocsijával, és azonnal a konyhába sietett. A szekrény hátuljából elővett egy bögrét, melyben egy doboz cigaretta és egy gyújtó lapult. Kivett egy szálat, meggyújtotta, és leült a konyhaszékre. Kényelmesen hátradőlt, majd nagyot szippantott a cigarettából. Leszívta, és ezután hosszasan kifújta a füstöt.

– Milyen jó ez az érzés – mormolta, majd rögtön lelkiismeret-furdalása lett. – A férjem azt hiszi, régen leszoktam. Igazából tényleg le is akartam, de nem ment.

Elszívta a cigit, majd a csikket eloltotta és a szemetesbe dobta. Kiszellőztetett, és gyorsan felment zuhanyozni, hiszen hamarosan indulnia kell neki is dolgozni. A hálóinget a szennyesbe dobta, majd megállt a hatalmas tükör előtt, és nézegetni kezdte magát. Csinos, fiatal nő volt, ehhez nem fér kétség. Hosszú, fekete haja a háta közepéig ért. Arca hosszúkás volt, szeme izzó fekete. Dereka karcsú volt, a popsija kerek, combjai hosszúak. Körbe-körbe forgott a tükör előtt és elégedett volt magával. Melleit vizsgálta, és közben leküzdhetetlen, forró vágyat érzett, hogy férje magáévá tegye.

Ádám azonban elhanyagolta őt, folyton dolgozott, amikor késő este hazaér, fáradt és csak egy nagy alvásra vágyik.

Így ment ez már jó ideje, amikor egyik nap Zsófi munka után barátnőjével betért egy kávéházba. Teltház volt, épphogy találtak egy szabad asztalt. Leültek, és beszélgetni kezdtek.

– No és mondd, milyen érzés feleségnek lenni? – kérdezte kíváncsian Sára, merthogy így hívták a barátnőjét.

– Dögunalom! – válaszolta őszintén Zsófi. – A férjem állandóan fáradt, már nem is tudom, mikor voltunk úgy utoljára együtt.

Sára meglepődött az őszinte választól, és már éppen szólni akart, amikor egy fiatalember megállt mellettük.

– Megengedik hölgyeim, hogy leüljek az asztalukhoz, és megigyam a kávémat? – kérdezte mély, dallamos hangján. Mielőtt a lányok válaszolhattak volna, már le is ült, és kezét Zsófi felé nyújtotta.

– Bence vagyok – mondta és közben mélyen a lány szemébe nézett, aki azonnal elvarázsolta. Nemcsak a szépsége ejtette rabul egy szempillantás alatt a szívét, hanem úgy összességében az egész asszony. Megmagyarázhatatlan vágyat érzett, hogy azon nyomban megcsókolja. Az asszony szeme csillogott, és arcán pajzán mosoly jelent meg. Azonnal észrevette a férfi vágyát, és zavarba jött, mert igazából ő is ekképp érzett. Néhány másodpercig mozdulatlanul nézték egymást, majd Sára megköszörülte a torkát, és megszólalt.

– Helló barátaim, ha elfelejtettétek volna, én is itt vagyok, és Sárának hívnak.

Szétrebbentek, és mindketten elnevelték magukat. Ezen az estén Zsófi már csak a fiúra tudott figyelni. Szemével tetőtől talpig végigmérte. Nagyjából száznyolcvan centi magas, sportos, izmos fiú volt. Barna bőre kiemelte feltűnően fehér fogait. Szája olyan érzéki volt, hogy Zsófi szinte magán érezte lágy, puha csókjait. Arca kissé borostás, de feltűnően jól állt neki.

– Most már mennünk kell! – szólalt meg ismét Sára.

– Ja, igen, igen, de holnap ismét itt leszünk – felelte Zsófi, és kislányos zavarral nézett Bencére.

– Akkor holnap ismét találkozunk, mert én is itt leszek – válaszolta, és idétlen vigyor ült ki az arcára.

Amint elhagyták a kávéházat, Sára dühösen nézett a barátnőjére.

– Mi az ördög volt ez? Nem flörtölhetsz idegen férfiakkal, hiszen már férjnél vagy!

– Igen férjnél vagyok, aki elhanyagol engem! – kiáltotta dühösen Zsófi. Sára erre már nem tudott mit mondani, ezért inkább hallgatott.

Hamarosan elbúcsúztak egymástól. Zsófi felment az üres lakásba. Férje még nem volt otthon, de ezen nem is lepődött meg. Ledobta a táskáját, és ismét a konyhaszekrényhez lépett. Elővett egy cigarettát, és meggyújtotta. Hátradőlt a széken, és gondolataiba merült.

– Tulajdonképpen mit is szeretek én a férjemben? – mormolta magában. – Meg kell hagyni, jóképű, elegáns megjelenésű, művelt férfi. Azt mondja, hogy szeret, de igazából már el sem hiszem neki. Egyébként meg, ha belegondolok, mindig az van, amit ő akar. Itt van például a cigaretta. Ezt is ő döntötte el, nem én. Ő leszokott róla, ezért szokjak le én is.

A gondolatok csak úgy cikáztak Zsófi fejében. Nem tudott józanul gondolkodni, hiszen az a fiú teljesen összezavarta. Tudta, hogy férjnél van és igazából szereti a férjét, de ez az érzés, amit most ismert meg, valahogy más. Amint maga elé képzelte Bencét, teste tűzforró lett, alig bírt magával. A hideg zuhany kicsit segített neki. Egy darabig még agyalt az ágyban, majd elaludt.

Ádám amint beért az irodába, elővette a válóperes aktát, és olvasni kezdett. Egyre tisztábban látta a férj hűtlenségét. Az asszony teljesen biztos volt benne, ezért a válástól nem lehetett eltántorítani. Ennek a házasságnak vége – gondolta magában. Közben a sajátjára gondolt, és úgy érezte, mintha már annak is vége lenne, pedig még nem régen kezdődött el. Elhidegültek egymástól, ahhoz kétség nem fér. Szép, csinos nő ugyan a felesége, de valahogy nem érez iránta mindent elsöprő szerelmet. Amikor rátör a forró vágy, érdekes módon nem a felesége jut eszébe, hanem Klára, az ügyfele. Most is alig várta, hogy megérkezzen.

Kopogtak az ajtón, és belépett rajta az asszony. Csodálatos nő volt, a teste gyönyörű. Hosszú szőke haja egészen a csípőjéig ért. Melle ruganyos, bájosan ringott, ahogy felé közeledett. A férfi jól tudta, a ruha alatt nincs semmi, látta az összehúzódott mellbimbókat. Bugyit sem viselt, formás feneke szabadon mozgott. Barna szeméből melegség és olthatatlan vágy áradt, amikor belenézett a férfi szemébe. Ádám tudta, hogy a nő csodálja őt, és ettől még jobban érezte a bizsergést a testében. Most már nem tudta tovább tettetni a közömbösséget. Szorosan magához ölelte az asszonyt, letépte róla a ruhát, és heves csókokkal halmozta el egész testét. Néhány perc alatt mindketten a fellegekbe repültek.

Amikor este hazaért, a felesége már javában aludt. Beállt a zuhany alá, és mint aki a mocskot akarja lemosni magáról, sokáig szappanozta és dörzsölte testét. Lelkiismeret-furdalása volt, ez tény. Ránézett az alvó asszonyra, és sajnálatot érzett iránta. Szeretettel, és nem szerelmet! És éppen ez a probléma. Ezen az éjszakán, csak nagyon nehezen tudott elaludni, folyton az irodában történetekre gondolt.

Másnap Zsófi munka után ismét betért a kávézóba, ezúttal egyedül, mert a barátnőjének fontos dolga akadt. Amint belépett, rögtön meglátta Bencét, aki már árgus szemekkel figyelte a bejáratot. Tekintetük azonnal összefonódott, és mindkettőjük arcán elégedett mosoly jelent meg.

– Szia, letelepedhettek az asztalodhoz? – kérdezte egy kissé bátortalanul Zsófi.

– Szia, már alig vártam, hogy megérkezzél – felelte boldogan Bence.

Zsófi leült, és hosszasan beszélgettek. Könnyeden, vidáman, mintha már réges-régen ismernék egymást. Egyre közelebb kerültek egymáshoz. A vágy mindvégig ott lebegett köztük, de mindketten elhessegették maguktól. Most még sikerült, de ki tudja, meddig tudnak ellenállni a kéjes kísértésnek.

Mielőtt elbúcsúztak egymástól, Bence így szólt:

– Holnap eljönnél velem kirándulni a hegyekbe?

Zsófit váratlanul érte a kérdés, de zavarán gyorsan felülke-rekedett. Tudta, hogy férje szombaton is dolgozik, ezért igent mondott.

– Nagyon szívesen. Rám fér egy kis mozgás, túl sokat ülök az irodában – válaszolta közömbösséget tettetve.

– Akkor holnap reggel kilenc órakor itt várlak a kávézó előtt, ha neked is megfelel. Kényelmes ruhában gyere, ha lehet, akkor ne túsarkúban – mondta Bence viccelődve, és jókedvűen nevetett. Szép, egészséges fogsora volt, ami szintén jó pont volt Zsófi számára.

– Ha nem mondd, lehet, hogy eszembe sem jutott volna túracipőt húzni a lábamra – válaszolta nem kevés gúnnyal, majd tettetett sértődéssel nézett a fiúra.

– Jól van már, na, csak vicceltem. Ne haragudj rám! – mentegetőzött Bence.

Zsófi nem tudta tovább játszani a sértődöttet, egy szempillantás alatt hangos nevetésben tört ki. Búcsúzóul Bence átölelte, és leheletfinom csókot nyomott a lány homlokára.

Zsófi ma is az üres lakásba tért haza, férje még javában dolgozott. Gondolata egyfolytában a holnapi kiránduláson járt, alig tudta kivenni a fejéből.

– Nem lenne szabad elmennem, baj lehet belőle. Férjes asszony vagyok, nem tisztességes más férfiakkal szórakozni! – mondogatta magának, de közben már rég eldöntötte, hogy igenis elmegy. Hamarosán elnyomta az álm.

Reggel arra ébredt, hogy férje felé hajol, és pusztat nyom az arcára.

– Szia, drágám! Késő este érek haza, ne várjál meg. Túl sok ügyet vállaltam, sosem végzek velük. De ígérem, holnap az egész napot együtt töltjük! – mondta, és már indult is kifelé.

Klára már az iroda előtt várta. Beszállt a kocsiba, és gyorsan a legközelebbi szálloda felé hajtottak. Mindketten alig

várták, hogy felérjenek a szobába. Kicsi híja volt, hogy a férfi már a liftben le ne tépje az asszony ruháját. Egymás testébe gabalyodva töltötték el az egész napot. Amikor már esteledett, a férfinak eszébe jutott, hogy még be kell menniük az irodába, az asszonynak alá kell írnia a válási papírokat.

Ezalatt Zsófi és Bence az úti céljuk felé tartottak. Amikor megérkeztek, letették a kocsit, és gyalog indultak hegynek felfelé a túraúton. Úgy fogták egymás kezét, mintha sohasem akarnák elengedni. Egyszer csak megdörrent az ég, és az eső eleredt. Egyre jobban zuhogott, azonban szerencsájükre éppen egy turistaháznál álltak meg. Bekopogtattak, de senki sem válaszolt. Beléptek. Odabenn egy lélek sem volt. Fáztak, ezért szorosan összebújtak. Ahogy testük egymáshoz ért, úgy érezték, mintha villám hasított volna mindkettőjükbe. Testük úgy remegett, mint a kocsonya. Ziháltak. Bence most már nem tudta visszatartani észveszejtő vágyát, örült szenvedéllyel csókolta a lányt, ahol csak érte. Már éppen letépte a gombokat az ingéről, két gyönyörű mellét csókolta, amikor Zsófi nyöszörögve így szólt:

– Férjnél vagyok!

Ez a mondat fájdalmasan hasított mindkettőjük szívébe. Időbe tellett, míg lenyugodtak, és újra normálisan vették a levegőt.

– Bocsáss meg, hamarabb kellett volna elmondanom. Férjnél vagyok, de azt hiszem, téged szeretlek. Beszélnem kell a férjemmel, addig nem lehetek a tiéd – mondta Zsófi suttogva.

– Megértelek, mert én is téged szeretlek – válaszolta a fiú.

Útban hazafelé Zsófi úgy gondolta, bemegy az irodába, és meglepi a férjét. Elhívja vacsorázni, és majd otthon elmondja mi történt, és megbeszéli vele, hogyan legyen ezek után.

Zsófi kopogni akart az ajtón, de úgy el volt merülve gondolataiban, hogy kopogás nélkül lépett be az iroda ajtaján. Ott találta a férjét az íróasztalnál ülve, aki hangosan nyögött,

a fejét pedig hátrahajtotta és közben a száját harapdálta. Olyannyira el volt foglalta, hogy észre sem vette a feleségét. Zsófi hirtelen nem értette, mi történt vele, közelebb lépett, és egy szőke női fejet pillantott meg a férje lábai között.

Nem kellett sok idő hozzá, hogy összerakja, amit látott. Szíve hevesen kalapált, de összeszedte minden erejét, és így szólt:

– Na, te híres ügyvéd, most aztán tárgyalhatsz a saját válóperes ügyedet! – kiáltotta, és hangosan becsapta maga mögött az ajtót.

König Éva

Szerelem a Korona idején

Éva

Két hónapja már, hogy Zoltán meg én... szóval tulajdonképpen semmi sincs, csak az az átkozott nézése, a belém fektetett gyötrelmesen égő habitus, amivel mindig válaszolt a leveleimre. Ja, mert írt.

Persze írt. Szárnyával csapdosott közöttünk még a szexualitás. Az elején igen, szerelmünk hajnalán pár éve csak felkeltünk, és na jó, tulajdonképpen nem keltünk fel olyan egyszerűen soha. Neki rohannia kellett a megbeszélésekre, az a bizonyos reggel ötös villanás. Mikor simogatóan hozzámért, folytattunk mindent. Tudod, az „ébredést” – egymásban melengetve a reggeleket – érezve, hogy van értelme az észveszejtő zuhanásnak, ami csak úgy beindít, és felteszi a napra a kis csillagocskát.

Szóval így indult a nap vele kettesben. Csillagocskákkal a homlokunkon, hogy mi nagyon szeretjük egymást. Nem volt közöttünk ilyen mondat. Nem kellett neki ilyet mondani. Rám nézett és levette. Értette bennem a szerelmet, az odaadást, a kelletlen percek, mikor felhúztam magam azon, hogy valami esetleg kellemetlenebb, mint ahogy lenni szokott. Ilyenkor kinevetett. Igen, nagyokat mosolygott azon, hogy valaki felkapja a vizet, ha a kutya hozzádörgölőzik. Pedig imádom a kutyákat, csak ne dörgölőzzenek. Több bónámat kellett elviselnie állandóan, néha elcsendesedve, de tudod, ő volt az, aki ezt megtette értem.

Most már tudom, bár akkor is tudtam, hogy az ember túlértékeli magát. Azt hiszi, ha a fiatalságát vagy a szépségét dobja a perselybe, azzal minden rendben van. Pedig valljuk be, egy kapcsolat alapjait sokkal több tényező befolyásolja.

Ha jó a szex – bukik ki belőled, igaz? Hát persze, az mindennél fontosabb, de lehet-e szar valakivel, akinek minden

percében felfalod az együttlét karcolatának báját? Akivel úgy játszod az életet, mint egy kiskutya játszik a bökös sünival? Becserkészi, majd a szájában hurcolássza, picit nyalogatja, hogy mutassa magát csak egy pillanatra is, csakhogy összeérjen a nózijuk. És amikor ez megtörténik, mind a kettő örül ennek a zsiszegő találkának. Még a sün is, mert ő tudja, hogy a menedéke százszázalékos, és a kutya csak piszkálja picit.

Na így zsörtölődtünk mi is. Minden nap egy újabb csókkal örültünk, mikor az orrunk végre összeért.

Hogy mi történt – most ezt mért kérdezed tőlem? Tulajdonképpen semmi és minden. Elhagyott. Azt hitte, nem szeretem. Azt hitte, megcsalom. Azt hitte, nem az ő kertjében a legfinomabb a méz. Nem képzeled, sose gondoltam másra! Nem hitt nekem. Összecsomagoltam, és otthagytam. Hogy jöjjön meg végre az esze. Az érzéseimbe temetkezve elmenekültem. Ausztriában vállaltam állást speditörként még februárban. Akkor már két hónapja tartott a mosolyszünet. Minden nap írtam neki pár sort. Nem reagált. Azt hittem, van valakije, biztos lerázott, és kész. Próbáltam koncentrálni a munkámra, a karrieremet tovább építeni, de hát senki nem tudott olyat. Tudod, olyan nőzi összeérintőset, amiben csak mosolyogsz a másik szerelemmorzsáján, hogy ő él, veled van, rád gondol, és a napot, ha nem is együtt, de dimenziókon átkalandozva megélik.

Már nem volt jó a reggeli kelés. Nem esett jól a párataralom. Nem hallgatott meg. Nem éreztem már, hogy kellek neki. Hogy mi változott?

Március 8. A névnapján az SMS. Majd nem bírtam már és felhívtam.

– Éva, karanténban vagyok – válaszolta.

Mondanom sem kell, megrémültem. Mi van, ha elveszítem. Soha többet nem lesz közöttünk játék, sem semmi, elhagy az érzés.

Majd lezárták a határt, a munkám miatt kint ragadtam Bécsben.

– Szeretlek! – mondta. – Veled akarom leélni az életemet. Gyere haza!

Zoltán

Már két hónapja nem láttam. Csak felkelt aznap, közölte, hogy elege van belőlem. Összepakolt, és elment. Nincsen reggel a csókja, végigsöpör még a semmi is a bensőmben. Hogy öleltem-e azóta mást? Minek tenném, nem tudok, egyszerűen nem megy. Nem írok neki. Gondolja át, kivel akar élni. Lehet, féltékeny vagyok. Na és? Legalább látja, hogy szeretem.

Biztos van már valakije. Hisz Bécs nagyváros. Elengeded, mondhatnád nekem. Igaz. Hisz én engedtem el. Sőt, én voltam az, aki elüldözte. Az élet csak akkor lehet ilyen balga, ha éljük. Nem esik jól a pirkadat, a felkelő nap sugarában semmi jóllakottság, és a kutyák, hát még ők is boldogtalanok.

Ez maradt Évából. A lelke, az érzéseim hervadó küszöbe a szenvedély, mi feltépte bennem minden hatósugarát, mikor kitárulkozott minden abban a dús pázsitban. Elterültünk mi mindig, tulajdonképpen boldogok voltunk. Miért kellett ezt nekem elrontani? Nem volt senkije. De még a gondolatait is akartam, megöltem, megriasztottam, mint torreádor a bikát, mielőtt feladja az utolsó kenetet.

Március nyolc van, a névnapom. Írt. De jó lenne, ha vele lehetnék. Kitért ez az átkozott járvány, telnek a napok. Robog az égbolton a felhő. Elkaptam a cégnél ezt a szart.

Egy hete be vagyok zárva, én és a kutyák. Csörög a telefon. Ő az. Felveszem.

– Csak meg akartam kérdezni, hogy... – elcsuklik a hangja. Közbevágok:

– Karanténban vagyok... – áll a levegő, egyikünk sem beszél.

– Sajnálom. Nem akarlak zavarni csak... kérlek, azt akarom mondani, hogy...

– Ne mondj semmit! Az én hibám volt. Kérlek, gyere most azonnal haza. Szeretlek.

...

Évában meghűlt a vér, és elkezdett pityeregni.

– Én is szeretlek.

Még egy órát sutorogtak egymásnak, hogy talán mindenki „vétkes”, és összeért az orruk a dimenzióban, a lelkük egymásban újra kivirágzott. Mint a süni meg a kutya, játszottak tovább egy színdarabban, mit megírt nekik az élet.

Köves Péter Egy ifjú orvos pajzán feljegyzései

A főváros egyik belgyógyászati osztályán dolgoztam mint segédorvos. Törekedtem arra, hogy a főorvos, az orvos kollégáim, a betegek, a hozzátartozók, de elsősorban saját magam elégedett legyek a ténykedésemmel. A kórházi osztályon a reggeli órák különösen sok feladatot rónak az orvosokra, nővérekre. Ugyanis tíz órakor kezdődik a főorvosi vizit, amikorra mindent rendbe kell tenni: az újonnan érkezett beteget kikérdezni, a kórelőzményt pontosan leírni kézzel (még nem volt számítógép), átnézni a régi leleteket, zárójelentéseket. Rohangálni a kislaborba, ahol magunk vizsgáltuk a vizeletet, vérképet, hiányzó adatoknak utánanézni, vizitelni a ránk bízott kórteremben, egy-egy biztató, bátorító mosolyt küldeni az aggodalmaskodó betegnek.

Eszembe jut, hogy mennyit változott a múlt század '60-as évei óta az orvoslás: nem volt ultrahang, nem voltak modern képalkotó eljárások (CT, MRI), nem volt automata vérnyomásmérő, betegágnál mérhető vércukor-meghatározó készülék stb. Segédeszközünk volt a fonendoszkóp és a reflex-kalapács. Hagyatkozhattunk az alapos kórelőzmény kikérdezésére, a beteg elbeszélésére, a megfigyelésünkre, a megérzésünkre, tapasztalatunkra, a kopogtatásra, hallgatózásra, tapintásra és arra, ami a két fülünk között van. Szorosabb volt a személyes bizalmi kapcsolat a beteg és az orvos között. Ha telefonon érdeklődtek egy hozzátartozó hogyléte felől, akkor a folyosón függő vezetékes telefonhoz kellett mennünk, nem lévén még mobiltelefon, okostelefon.

Miközben sietve rohantam egy röntgenképért egy másik emeletre, odalépett hozzám egy fiatalember, aki eddig egy ablakmélyedésben szerényen meghúzódott és restelkedő mosollyal egy papírba csavart üveget nyújtott felém.

Valahonnét ismertem az illetőt, akinek horgas orra volt és túlméretezettek voltak az elülső felső metszőfogai.

– Kérem, vizsgálja meg ezt a vizeletet! A feleségem otthon fekszik, magas láza van. Ez az ő vizelete.

Teljesen felháborított ez az impertinencia. Pont most, és miért éppen engem szemelt ki ez a pasas? Ki ez? (Ezt a pofát én már láttam.) Nem volt idő vitába bocsátkozni, kérdéseket feltenni. Indult a vizit, és nekem is csatlakozni kellett a slepphez. Kijöttünk az első kórteremből, az illető még mindig ott volt szánalmas üvegével együtt. Megpróbált lekapcsolni a vizitről, és rimánkodásba fogott. Valóban kihagytam a vizitből a következő kórtermet. Ezalatt elmondta, hogy az ő mamája az egyetemen dolgozik mint szakszervezeti segédtitkár, és az ő ötlete volt, hogy ezen az osztályon keressen egy orvost, aki kezelné a menyét. Akkoriban az a hír járta, hogy ez az osztály az ország egyik legjobb belgyógyászati osztálya.

Megszántam a szerencsétlen férjet, akiről kiderült, hogy színész, és azért volt számomra oly ismerős. A tv-ben már láttam. Magamhoz vettem a küldeményt, és loholtam vele a kislaborba. Akkoriban magunknak kellett a vizeletet vizsgálni. Gyorsan szétlőttem kémcsövekben, belelöttyintettem a megfelelő reagenseket, és megállapítottam, hogy sem fehérje, sem genny, sem bilirubin nincs a vizeletben. Loholtam vissza az emberemhez, és közöltem az örömhírt, hogy negatív a vizelet.

– Akkor nem tudom, mi baja lehet a nejemnek – mondta, és színészi tehetségét latba véve tragikus arcot vágott. Belekapaszkodott a köpenyembe, és könyörgő hangon kérte, hogy munkám befejezése után menjek el hozzájuk megvizsgálni a feleségét. Nem volt szokásom, hogy kijárjak betegekhez. Ezt csak igen kivételes esetekben tettem meg: rokon, barát, stb. kedvéért. De ezúttal nem tudtam ennek a pofának nemet mondani, már csak azért sem, mert nem volt rá idő. A nagyvizit során az én kórtermem következett. Zsebembe dugta a névjegykártyáját a címmel. Abszolút nem lelkesedtem

az ügyért, melyet ezek után felvállaltam minden lehetséges következményével.

Kissé fáradtan, morcosan beültem a Trabantomba, beindítottam a motort, mely a jól ismert aritmiával felzúgott, és ócsmány levegőszennyeződést okozott. Megkerestem a házat, azon belül a lakást, és csöngettem. Néhány pillanat múlva női papucskopogást hallottam. A léptek határozottságot árultak el. Kinyílt az ajtó, és egy gyönyörű, hosszú barnahajú, barnaszemű, elbűvölő nő állt velem szemben pongyolában, mely alatt hosszú hálóing volt. Kissé zavartan bemutatkoztam. Ő is így tett, és közölte, hogy már várt, tudta, hogy jövök. Egyáltalán nem keltette súlyos beteg benyomását, sőt mintha egy csöppet mulattatta volna, hogy egy orvost negligzésben fogadhat. Bevezetett az egyik szobába, de közben keresztülmentünk egy másik szobán, ahol állványon félig kész olajfestményt láttam, és a fal mellé támasztva néhány be nem keretezett képet. Ez a helyiség kétségtelenül műterem volt. Jellegzetes olajfesték és terpentín szaga uralta a levegőt.

– Itt szoktam festeni – mondta.

– Netán festő? – kérdeztem esetlenül.

– Igen, művész vagyok, Derkovits-díjas.

Éreztem, hogy tanúbizonyságát kellene adnom annak, hogy némi tájékozottságom van a képzőművészetben.

– Szeretné megnézni a képeimet?

Helyeseltem a jó ötletet. Mutatott egy csendéletet, melyen almák is voltak.

– Ezek hasonlítanak Cézanne almáihoz.

– Óh, ha megnézi Cézanne almáit, akkor láthatja, hogy úgy vannak azok az asztalon, hogy attól kell tartani, hogy valamelyik legurul róla. Itt nincs miért aggódni, egyik alma sem fog leesni.

Felfogtam, hogy nagyon öntudatos művésszel állok szemben. Elismeréssel adóztam a képekkel kapcsolatban, melyek valóban tetszettek.

Ezek után úgy gondoltam, hogy rátérhetünk jövetelem valódi céljára, és a betegségről kezdtem érdeklődni. Kiderült, hogy semmi komoly baj nincs, tegnap valóban lázas volt, és ágyban maradt, de mára már sokkal jobban érzi magát, de még ágyban maradt. Indítványoztam, hogy megvizsgálom, ha már idejöttem. Piszkálta a csőrömet, hogy miért rángattak ide láthatóan indokolatlanul. Nyugodtan be is jöhetett volna a munkahelyemre, vagy az illetékes orvoshoz.

– A férjem fogja a lányomat hazahozni az oviból.

Ekkor realizáltam, hogy gyermekjátékok is vannak a szobában, meg egy gyermekágy és A/4-es papírok gyerekrajzokkal.

Villámgyorsan bebújt az ágyba, felhúzta a hosszú hálóinget a nyakába, és felült. Elkezdtem a hátát kopogtatni, hallgatóztam, finoman megütögettem a vesetájékot, majd hátára feküdt, meghallgattam a szívét. Láttam, hogy ajkát kicsit előre biggyesztette. Amikor kértem, sóhajtott. Bele-néztem a torkába, a szemébe. Ennek a szemnek elbűvölő kisugárzása volt. Éreztem, hogy a tenyerem átnedvesedik. Majd következett a has tapintása. Az ágy mellett egy széken ültem, ahogy a has tapintását helyes végezni. Gondosan betapintottam a bal, majd a jobb bordaív alá. Egy-szer csak észrevettem, hogy kuncog a „beteg”. Gondoltam, mint ezt sok betegnél tapasztalhattam már, hogy csiklandós. Javasoltam, hogy tegye az ő kezét az enyémre. Ez régi, jól bevált fogás, mellyel ki lehet küszöbölni a csiklandozás kellemetlenségét.

Azután úgy tűnt, ő nemcsak a kezemet vette kézbe, hanem az események további irányítását is. Én meg gyalgó férfi lévén, hagytam magam. Olyan cél felé vezette a kezemet, melyről álmodni sem mertem volna. Erkölcsi tartásom meg-ingott, Apollónak tett Hippokratészi esküm elhalványult. Tehát az ujjaimat oly módon irányította, amely már egy-általán nem a belgyógyász kompetenciájába tartozott. Be kell vallanom, nem volt ellenemre a játék. Észleltem, hogy

a páciensem légzése mélyebbé és szaporábbá vált, noha most nem szólítottam fel sóhajtasra.

– Nem bújik ide mellém? – suttogetta.

Ekkor már elveszítettem minden józan megfontolást, mely a gondolatot halványra betegíti, és kapkodva ledobáltam a ruhámat, és átadtam magam a sors kegyeinek.

Az élmény elemi hatású volt, kizökkentett a hétköznapi kerékvágásomból. Otthon mit sem vettem észre rajtam. Éjjel nem tudtam aludni, és gondolatok tömkelege árasztott el. Ki ez a tünemény? Lesz-e folytatás? Mi lesz, ha kiderül? Hogy tarthatnám meg? Alig ismerem, szeretném jobban, sokkal jobban megismerni. Azt gondoltam, hogy ha csak ennyi volt, akkor is olyan elementáris élménnyel ajándékozott meg, hogy felejteni nem fogom, nem is lehet. Szép emlékeim között fogom tárolni, vezető helyen.

Vártam a másnapot. Végeztem a dolgomat a kórházban, igyekeztem helytállni, de a gondolatom akörül forgott, vajon hogyan valósulhat meg egy újabb találkozás. Végül is a déli órákban az őrzött névjegykártyát előszedtem, és suttyomban felhívtam telefonon.

– Már vártam, hogy felhív – mondta. – Azt hittem, nem is érdekli betegének foglaléte.

– Reméltem, hogy túl van az életveszélyen! – feleltem incselkedve.

Természetesen ismét meglátogattam. Ekkor már rendesen fel volt öltözve, és elkezdett magáról beszélni. Megtudtam, hogy a Képző- és Iparművészeti Középiskolát végezte, majd az Iparművészeti Főiskolára járt. Elmondta, hogy mennyire elfoglalt, mert azon kívül, hogy fest, a házimunkákat is neki kell elvégezni. Férje keveset van otthon, mert reggel elviszi a gyereket oviba, majd próbál a színházban, meg beszédtanár foglalkozik vele, tanul táncolni, délután hazahozza a gyereket az oviból, este előadása van a színházban. Igazságtalan-nak tartotta, hogy egy színész sokkal népszerűbb, ismertebb,

mint egy festőművész, noha a reprodukív művészetnél előrébb való a produktív művészet.

Ezután következett az önmarcangolás, az álmatlan éjszák, legyen-e folytatás, zárjam-e az egész gyönyörű kalandot, mondjak le erről a váratlan ajándékról, vagy győzőn a józan ész, a meggondolás, mely a tettét halványra betegíti? Legyek erkölcsös kispolgár, hivatásomnak élő hű férj, jó családapa? Lehet összeegyeztetni a kettőt? Helytállni itt is, ott is? Jó színésznek kell ehhez lenni. Milyen metamorfózison kell keresztülmenni, míg a szerető lakásától az ember a saját otthonába jut!? Harcban álltam önmagammal. Előbb-utóbb lebukik az ember. Vállaljam a kockázatot? Nem tisztességes dolog, amit csinálok, de szárnyakat ad, lendületet. A munkám nem sínyli meg. Sőt! Még odaadóbb vagyok, toleránsabb, empatikusabb. A hétköznapi állóvizéből világoskék fodrozódó tengert vetít elém a perspektíva.

Sok okoskodás után, mely halálra ítélte a tettet, úgy határoztam, hogy még egyszer, búcsúképpen, meglátogatom, és megható szép, amolyan operettes búcsút veszek, de majd telefonon tartjuk a barátságot.

Búcsúlátogatásom különös fordulatot vett, ugyanis hallottuk, hogy valaki be szeretne jönni, de a zárban belülről benne volt a kulcs. Hogy a beteget, mármint a feleséget a férj csaknem meztelenül találja, még nem botrányos eset, de hogy az orvos is pucér, az enyhén szólva bizalmatlanságot kelthet. Barátnőm ameddig csak lehetséges volt, húzta az időt, nehezen tudta kinyitni az ajtót, először a konyhába vezette a férjét, üdítővel kínálta. Én villámgyorsan belebújtam a ruhámba, majd bejött a férj, és örömmel üdvözölt, melegen megrázta a kezemet, és tudomásomra hozta, hogy nagyon örül a látogatásaimnak, és fogadjak el két tiszteletjegyet a szombati színházi előadásra. Nagyon megtisztelné, ha eljönnék kedves feleségemmel együtt.

– Rendkívül lekötelez, mit adnak? – kérdeztem zavartan.

– Hunyadi Sándortól *A lovagias ügy*, de lehet, hogy G. B. Shawtól *Az orvos dilemmája* lesz – válaszolta ő.

Az ezt követő feszingő beszélgetésből az tűnt ki nekem, hogy a férj mintha örülne, hogy egy kellemes, örömteli, élvezetes feladatot leveszek a válláról. Így mindhárman jól járunk. Nem akartam mélyen belebonyolódni ebbe a kínos ügybe, megnyugtattam a férjet, hogy a feleség egészségi állapotát illetően nincs ok aggodalomra, és búcsúztam.

Soha többé nem léptem át a küszöbüket. Máshol sem találkoztunk. Részemről lezártam a kapcsolatot. Ha valaki szakítani akar, akkor azt drasztikusan, minél gyorsabban tegye meg. Jobb egy fogat egyszerre kihúzni, ha kell, mint lassacskán húzogatni. Volt még egy-két szemrehányó telefonhívás a részéről, sőt hosszú postai levélben is kifejtette, hogy mennyire magányos. Őszintén bevallva én is nehezen viseltem hiányát. Nagy úrt hagyott maga után. Ami történt, azt nem bántam meg, és még most is átmelegedő szívvel gondolok rá, aki azóta már eltávozott az élők sorából. Meggyászoltam. Érzésem szerint jót tettem vele.

Salus aegroti suprema lex est! – mondja a latin.

Kulcsár Péter Lejtmenet

Barátunk fejében kigyulladt a fény, helyesebben a szikrák aprócska jelei mutatkoztak koponyája eldugott szegletében. Elhatározta: a mai naptól 360 fokban változtatja meg az életét. Vagyis 180 fokban, és majd lesz a szikrából tűz. Tudta, ettől a minutumtól kezdve bepótol mindent. Számvetést készített, egy kissé megkopott papírlapra kacska betűkkel felírta, milyen döntéseket kell haladéktalanul meghoznia.

Először is meg kell tanulnia főzni. Az ihletet egy főzőműsorból merítette, ahol a különféle celebek – vagy ki a fenék – főznek, és sok pénzt keresnek. Ő is tele volt lóvéval, levegőt árusított, és tudta, mikor hová kell dörgölni keszeg hátsóját, meg a nyelve méretére sem panaszkodhatott, és használta is gyakran. De ő még híresebb és irigyltebb akart lenni. A sztárság gondolatát egy időre sutba vágta. Eddig öt csillagos étteremben lakmározott, ha úri kedve úgy kívánta. Néha gyorskaját evett, vagy pizzát rendelt a futártól. Egy időre ezen a szokásán változtatni fog.

A bevásárlás előtt bekapcsolta a televíziót. Nem kellett szemüveg se hozzá, hiszen akkora a képernyő, mint egy ajtó, mert ő megteheti. Irigykednek is miatta. A kép néha vibrált. Nem érdekelte. Meggyőződése volt, hogy a méret a lényeg. Már majdnem beszunnyadt, hiszen a semmittevés a legfárasztóbb dolog a világon.

A tévéből kiszűrődő rég nem hallott szó hallatán kipattant a szeme. Korona. Micsoda csoda, hiszen királyság már nincsen, köztársaság van, vagy mi a fene! Vagy megkoronáztak valakit? Ő már azon se csodálkozna.

Szélesre tárta tányér alakú füleit: bezárásokról, maszkokról, karanténról, önfegyelemről papoltak az éterben. Akkor megnyugodott, mégse változott az államforma, marad minden a régiben. Percek után esett le nála a tantusz. Vírus van.

Nehezen értette meg a közlendőket, hiszen mostanában sem kellett a szürkeállományát latba vetnie. Miután az összes csatornán erről beszéltek, megijedt, majd belegondolt, mi történt vele, ha nem lesz mit ennie. Mind meghalunk, gondolta. Mondjuk ez csöppet sem érdekelte, csak ő maga.

Percek alatt elhatározta: több hónapnyi vagy évnyi élelmiszer halmoz fel. Két legyet üt egy csapásra. Egyrészt nem fog éhezni, másrészt megtanul főzni, s akkor talán főzőműsorban is szerepelhet. És külön csatornája lesz a tuttyobon, vagy hogy a frászba kell kiejteni.

Puccos, márkás gönceit magára kapta, és a mélygarázsába sietett. Miután a távkapcsolóval vezérelt ajtó kinyílt, a verdaira nézve kissé bepánikolt. Lopás nem történt, meg volt mind a tíz, csak a választás esett neheze. Végül a limó örülhetett, hiszen egy fél bolt is belefér, meg jó sokan meg is fogják nézni. Széleseben a legközelebbi hipermarket felé vette az irányt.

Döbbenet tapasztalta, hogy az áruházlánc polcai üresen tátonganak. Feltette a kérdést magában, vajon az ideiglenes kínálat hiánya több üzletben is dübörög? Pár perc ácsorgás után rá kellett döbennie: a vásárlási láz nem ismer határokat, tömegesen viszik a különféle élelmiszereket.

Feltette a kérdést: a józan ész mint tényező, milyen mértékben van jelen a „tonnaszámra” felhalmozóknál? Ők biztos tudnak valamit, amit ő nem, így amit látott, azt a hatalmas bevásárlókosarába tette. Mikor a pultnál egy nagy hasú nő kicsi gyerekével pont azt a csokoládét választotta, amit ő akart, meglökte a hölgyet, és méltatlankodott, hogy miért nem lehet az óbégató gyereket megnevelni.

Nem értette, az árufeltöltők miért lótnak-futnak. Nem fogta fel: azért, hogy a raktárban rendelkezésre álló árukészlet a kedves vásárló számára elérhető legyen. Kifogásolta, hogy az őszinte mosolyt miért a kényszeredett váltja fel. Tizenhat órát dolgoznak. Igazi balekok. Bezzeg ő! – morfondírozott

magában. Az sem érdekelte, hogy meg kell felelniük az áruház vezetőinek, a vevőnek, akik sokszor rajtuk kérik számon, miért vágnak „pofát”, ha a kedves vevő féltonnányi lisztet akar hazavinni a garzonba. Azt sem értette, miért lett ideges a húspultnál dolgozó, mikor egy vásárló felelősségre vonta, amiért hiányzik a tampon a pultról. Ezek a vérzivataros idők!

Nem is beszélve a „bunkó pénztárosról”, aki még csak nyolc órája – ráadásul ülve, gumikesztyűben, mintha kolerások lennének – szolgálja ki a kedves vevőt, akinek a tüsszögésére papír zsebkendőt ajánl, mint az oviban. Barátunk önbecsülését kompenzálva, áldozatszerepbe bújva bunkózta le a nőt.

Örömittasan tolta ki a bevásárlókocsiját. Közben dühöngött, miért engedte a személyzetet szabadságra. Hiába, ő egy igazi „nagylelkű úr”, egy évben két napra elengedi a pórnépet.

Miközben zihálva tette a csomagtartóba az „ólomsúlyú” lisztet és a többi élelmiszer, eszébe jutott a másik létfontosságú teendő, az orvos.

Pár hónapja észrevette magán, hogy az agyának a központi helye nincs teljesen rendben. Reggelente fél hatot jelez a szerzőszám, és riasztáskor is ritkán emelkedik az ég felé. Inkább hajladozik. Bele sem mert gondolni, mekkora szégyenben lehet, ha este nyolc óráig nem tesz semmit.

Megnyugodott, mikor nemrégiben az egykori cipész, most egy befolyásos üzletember – egy pénznyelő automatákat gyártó cég vezérigazgatója – a következőket mesélte el. Egy puccos, hírhedt, ahogy mostanában szokták mondani, befolyásos emberek számára rendezett partin volt jelenése.

Az egyik kopaszodó, görnyedt hátú, gypszyneget gyártó cég „vezíre” dubbonyos, vagy hogy a frászban kell mondani, szilikonos tüdejű lányokról mesélt történeteket. Ők azok, akik elsősorban anatómiai oktatásokat végeznek kis ellentételezésért. Érthető, hiszen nem szociális dolgozók.

Nem ők viselik a „Nálam csak a pénz nem számít!” feliratú pólókat. Barátunk elkérte az önkéntesek telefonszámát,

megbeszélte a tudósokkal, hogy a mai nap este várja őket szerény ötszáz négyzetméteres házacsájában. Tudta, milyen cserfesek az ilyenféle hölgyek, nem akarta, hogy besüljön, hiszen hamar elterjed az urak között, és akkor jelentősen csökken a presztízse, vagy hogyan szokták mondani.

Uccu neki, felkereste a maszek orvosi rendelőt, ahol bizonyos honoráriumért hallgatnak, mint a sír, és hatékony módszerrel ajánlanak a „központi agyának” gyógyulásáért. Csöngött, pár perc után egy szakfanderecske alak sietett kaput nyitni. Barátunk majdnem elájult a látványtól, de a búra alól ismerős hangot hallott. Akkor jó helyen van, nyugtatta magát. Nem tévesztette el a házszámot.

Kissé félve, de követte a dokit, aki a székre leültetve elmagyarázta az óvintézkedések okait. Már megint ez a korona. Hülyeség, ámitás, agyjátékos, de nem mert ellentmondani, mert tudta, ő segíthet abban, hogy az este folyamán deket mutasson a vekkerek. Felírta az elemet, helyesebben a kék pirulák receptjeit a kezébe nyomta. A sajátját másért tartotta, majd elmagyarázta, hol találja a legközelebbi gyógyszerárteret.

Barátunk megköszönve a sürgősségi ellátást, bevonszolta magát a limóba, és elment a doki által ajánlott patikába. Megdöbbsent a kígyózó sorokon. Mikor elmagyarázták neki, hogy csak egy ember tartózkodhat a helyiségben, irdatlan káromkodásba kezdett. Nem tartott az elégedetlenkedése fél percnél tovább, mert egy két méter magas, kopasz, szekrényméretű, láthatóan beteg gyermekét karjában tartó férfi a szabad kezével az égbe emelte. Barátunk próbálta fenyegetések közepette fitogtatni, milyen rangú emberrel áll szemben.

Nem járt sikerrel, a gyermekét vigasztaló csak annyit szólt: „Nem érdekel, ki vagy, de ha nem fogod be a lepcsést, véged!” Hamar befejezte, s pár másodperc elteltével barátunk orra a betonnal beszélgetett. Az atrocitás után a „kopasz” előre engedett egy láthatóan betegeskedő várandós nőt.

Barátunk kissé visszafogottabban kívárta a sorát, kiváltotta a receptet, majd kissé ziláltan a több tízmilliós kocsiján hazafelé vette az irányt. Alig várta, hogy minél hamarabb bevegje a csodaszert, és várja a dubbilinyi lányokat. Ráfért a jól megérdemelt pihenés. De a szórakozás előtt pár percet dolgoznia is kellett. Hiszen ő megtehetette, hogy élete végéig milliókat keressen a semmiért. Hülye lett volna kevés pénzért melóznia, mint a pórnép.

„Szerény” lakjához érkezett, a kocsit direkt nem tette a garázsba a többi kilenc mellé. Legalább a lányok tudni fogják, milyen megtiszteltetés éri őket, hogy rajta is fognak dolgozni.

Bőrfoteljébe kényelmesen beleült, bekapcsolta a számítógépét. A hírek láttán a szívéhez kapott, nem akarta elhinni: mindennek vége. Megtudta, hogy már nem lehet pénzért árulni a levegőt. Gyorsan felhívta az egyik oxigénért felelős biztost, aki csak annyit hebegett: „Igen, barátom, tönkrementünk. A vírus nem rang, kapcsolat, pénz alapján válogat. Az mindenható, az emberek nem. Egyedül maradtunk.”

Kuller Kitti Csönd

Hatalmas volt a vihar. Az eső, mintha dézsából öntötték volna, kopogott a tetőn és az ablakokon. A szél süvítése minden apró résen behatolt, mint egy szünni nem akaró sikoly. Valamit fel is borított kint vagy talán egy ágat csavart ki. Villámok világították be a házat, az ég tombolt. A tavon esőcseppek milliói járták táncukat. A kis gátőrházból lámpafény szűrődött ki. Csak egy alakot lehetett látni, egyhelyben ülve. Nem csinált az semmit, csak ült, és nézett órák hosszat, mint egy szobor. A vihar gyorsan jött, hát hamar el is ment.

Most csönd van, pihen a dombos táj. Minden ázott és vizes, esőszag terjeng. A nagy fa alatt néhány ág hever, egy kerti szék is felborult. A tóban újra nyugalom van. Az égen még három gomolyfelhő úszik, ezek elmennek, és újra kisüt a nap a kis halastónál. Csönd. A gátőrházba beköltözött a nyugalom. Tegnap óta egy neszt se hallani. Már nem hangos a házikó sem veszekedéstől, sem boldogságtól. Gyertyaillatot nem érezni, csakúgy, mint a finom, frissen sült vacsoráét sem. Mintha az élet megszűnt volna.

Egy férfi hajol ki az ablakon, és körülnéz. Tekintetével végigfut az udvaron, a gáton. A vízállást nem is ellenőrzi. Valakit vár. Azóta várja valójában, mióta elment. Még egyszer körülnéz, majd visszadugja fejét a házba.

Nem sokkal ezután már hallja is a biciklifék hangját. Tudta, hogy eljön. Talán most kanyarodik le az útról. Biztos lassan jön, megfontoltan, jól átgondolva mindent, hiszen legszívesebben ezt a beszélgetést senki sem ejtené meg. Képzeletben követi útját, hol tarthat éppen. Már a jegenyesor mentén haladhat, mindjárt ideér. Az út nagyon sáros lehet, sok eső esett. A férfi behajtja az ablakot, de nem csukja be. Elhúzza a függönyt, és mögüle figyel. Már látja is az ismerős női kerékpárt, és a hatalmas csíkot, amit maga után húz a sárban.

Majdhogynem el is süllyed. Mennyivel jobb lenne neki, ha már tudna vezetni, de ez most lényegtelen.

A fiatalasszony leszáll a biciklijéről, és a kocs mellett áll meg. A lány szellő finoman lobogtatja nedves szoknyáját, amely a csomagtartónak csapódik. Elázott. Körülnéz, megigazítja ruháját, hajából kicsavarja a vizet. Csinos még így is, mint mindig. A milflórmintás blúz szépen simul a testére. Szandál van rajta. Biztos út közben érte a vihar, nem számított rá. Mozdulatai nagyon óvatosak, nem kapkod el semmit. Hosszasan néz a házra, keresi a férfit. Végül bizonytalanul a nevét kiáltja. Csönd. Vár egy kicsit, majd még egyszer kiált. Semmi. Utoljára, hangosabban. A napfény megcsillan amalgámtömésén. A férfi szinte érzi a higany fémes ízét, pont úgy, mint akkor ott.

A nő nézi a házat, majd egy ponton állapotodik meg a szeme. Már tudja, hogy ott áll az ablakban. Nem látja, csak tudja. Most mit kéne tennie? Bizonytalan. Ebben a pillanatban minden tett következménye kiszámíthatatlan. Talán fél is.

Még egy ideig bizonytalanul ácsorog, majd elindul. Komótosan tolja biciklijét a sárban. Újabb kerékpárnyomok jelennek meg az eddigiek mellett. Még egyszer utoljára visszanéz. A férfi az ablakban áll, már látni lehet. Egymásra néznek, tekintetük találkozik. A nő mégis továbbmegy. Nem néz többet hátra. Hallja a lassan becsukódó ablak nyikorgó hangját. Nem néz vissza, soha többé. Csönd.

Már hazafele tart gondolataiba mélyedve. Mekkora bolond volt, hogy elment. Nem tudja csak úgy elengedni. Holnap visszajön. Kell még egy kis idő a férfinak, úgy gondolja. Most is csak saját magát biztatja. Az éjszaka majd mindent megold: új nap, új lehetőségek.

A nő tettét rég megbánta, már a kezdeteknél, de nem tudott kimászni az örvényből. Csak sodródott az árral. Tudta, hogy ez meg fog történni, csak azt nem, hogy ilyen hamar. Minden titok, minden csalfaság kiderül.

Reggel ugyan későn, de reménnyel telve kel fel. Elaludt, az idő már majdnem dél fele jár. Lassan elkészül, rendbe szedi magát. Rettentően izgul, érzi, hogy egész életét meghatározó beszélgetés fog következni.

De azt nem tudhatja, hogy előző nap utoljára látta a férfit. Előző nap, mikor tekintetük találkozott, nem tudta, hogy nem is értette igazán, mi jár a férfi fejében. Félreértette. Félreértett mindent. Nem ismerték egymást igazán. A vihar túl hamar jött, hát hamar el is kellett mennie. Csönd.

De mindezek előtt még bekapcsolja a tévét, friss hír. A net is csak erről szól. Mekkora tragédia: új gátőr kerestetik.

L.e E.1 A császárnak mindig igaza van

Szerény kis történetünk játszódjék most kivételesen az ókori nagy birodalmak egyikében. Legyen a helyszín az Urbs, s a Tempus pedig valahol Krisztus előtt vagy után. A mi esetünkben ezek csupán csak a háttérét adják az egésznek.

Úgy tartják a vén bölcsek, hogy a jó színdaraboknak a magát az élet maga adja. Az, ami ott megyik, az minden elképzelt eseményt képes felülírni.

Egy meleg nyári éjszakán a nagy Titus Lacitus ünnepi díszlakomát adott szolid személye tiszteletére. Gyönyörű volt a tor, hatalmas asztal megrakodva egzotikus fogásokkal, fölötte madarak repültek a szivárvány minden színében játszó tollaikkal. Borok, finom likőrök, isteni nedűk hívgatták a tintafojtos arcú római lovagokat, majd támolyogva dőltek le nagy robajjal egy kényelmesnek tűnő kerevetre, mely recsegve-ropogva konstataálta, hogy lám megint kapott a sorstól félmázsa borvirágos díszpolgárt.

Az egyik sarokban keleti zene dallamai invitálták a vendégeket egy-egy tánc erejéig. Elöttük apró aranymajmocsák szaladgáltak, s próbáltak finom déligyümölcsöket kunyerálni a figyelmetlen vagy kellőképp kábult vendégektől. Egyszer aztán a nagytiszteletreméltó Titus Lacitus elrikkantotta magát.

– Jupiter szakállára mondom, hogy én láttam a mi jó császárunkat – itt tartott egy kis hatásszünetet, mert a nagy bejelentések előtt így illett akkoriban, majd játszi könnyedséggel folytatta – M-E-Z-T-E-L-E-N-Ü-L!

– És milyen volt a látványa? Isteni? Vagy netalán fenséges, mint Apolló Napszekere, vagy olyan, mint a csillagok fényes éjszaka ruháján? – hajolt közelebb egy fiatal matróna.

– Őszintén megvallom nektek, hogy inkább volt egy szatír képe előttem akkor, mint bármelyik isten alakja – vigyorgott el Titus Lacitus.

– De hát ő a magasztos császár, nem? Csak odafigyel a... a testére? – vonta fel a szemöldökét egy fiatal költő, aki eddig csak bordalokban volt járatos.

– Én is azt hittem Iulia idomairól még zsenge, csenevész koromból. De most már néha azt sem látom, hogy vajon a vil-lát tartom a fácánhoz vagy a lírát. Az ember öregszik, mint a sarud, kedves Bukolicus – nevette el magát Titus Lacitus.

A fiatal költő látványosan elpirult, olyan volt, mint egy eperszem. Ha valakinek azt mondták akkor, hogy öregszik a lábbelije, akkor burkoltan utaltak rá, hogy lám, lement róla is az a kor, amikor aranyifjúként múlatta az idejét a zöldellő, virágoktól tarkított ligetekben. Ez kínos volt mindenki számára, most per pillanat Bukolicus számára, mivel közszájon forgott, hogy csak a nagy hozomány miatt vette el Iulia Artia asszonyt. Iulia Artia egy medve erejével vetekedő, nagyhangú matróna volt, akit a háta mögött úgy gúnyoltak ki, hogy a „férifaló”, mivel eddig már négy nemes római veszett oda miatta. Bukolicus volt az ötödik – khmm – áldozat.

– Drága Titus Lacitus, mind hiszünk valamiben az életünk folyamán, de most folytasd, kérlek! – rebegtette meg pilláit Venita, Darius kéjnője, elnézést: Darius hódolatának a tárgya.

– Szóval, mint már szavakba öntöttem, a mi nagyságos urunk ott állt egy szál semmiben. S olyan testtartást vett fel, amit a görög szobrászok is megirigyelhetnének. Két kezében egy pilum és egy scutum foglalt helyet, mintha egy bársonnyal és bíborral bevont páholyban ülnének. Fején kissé megkopott babérkoszorú lógott, szemei azonban tüzes erőről tanúskodtak. Mellkasa behúzva, hasa kilógott, meg mernék esküdni, hogy víz is volt benne, és kis lilék fürödtek ott – állt fel, s szónokolt, mintha a Forum Romanumon lenne épp.

– S a férfiaság jelképe milyen dicsfényben tündökölt ott lent? – kuncogott egy szakállas volt szenátor, szakálla szőrszállait a bor édes vörös színe megfogta, és mikor nevetett, szétfröcskölte azt, akár egy szökőkút.

– Hát az a kis fickó odalent elég kába volt. Így most már értem, miért mondta azt nekem egyik nap a consul, hogy ha nem lesz utód, akkor a végén egy számár lesz az úr – válaszolta meg a kérdést Titus Lacitus.

– Valóban? Pedig annyi nővérem legyeskedik körülötte nap mint nap, egyik sem adta még oda ezek szerint a bájait? – gondolkozott Venita.

– Hohó, kedvesem, nemcsak szépreményű szüzek járnak a császár børsaruja által kitaposott utat, azt susmogják fenn, bizony előfordult – itt megint szünetet tartott, de most kivételesen azért, hogy egy nagy korty, jóleső nedűvel öblítse száraz garatjának szomjúságát, majd kellemeset böffentett, és megtörülve arcéleit hófehér tunikájába, folytatta –, hogy Ámor szolgálai fiatal ifjak alakjában jelentek meg előtte.

– Titus Lacitus ez nem újdonság, ez teljesen természetes, olyan ez, minthogy az isteni Mars fiai az alapítók – nézett felvont szemöldökkel Bukolicus.

– Igen, nos, valóban az, meghagyni mindnyájan teret engedtünk egyszer az életben eme vágyainknak – fogta meg a szakállát a volt szenátor.

– Ettől még isten vagy már közénk tartozó embertárs? – kiáltotta oda az egyik legionárus, miközben egy ledér hajadont etetett fügével.

– Kérdezd meg tőle, fiam! Én nem nyilatkozhatok az ő nevében, micsoda dolog lenne az! Hallatlan! – de az utolsó szót már nevetve mondta ki, mire mindenki vad hahotában tört ki.

– Hallatlan, minthogy olyan pucér, hogy még Róma városa sem takarja el – fogta a hasát, és ekkor leesett a volt szenátor. Teste nagyot koppant a súlyos márványon, de ő csak tovább kacagott.

– Nagy forma lehetett és igen engedékeny, ha csak neked négy szemközt meg merte mutatni szépségét – törülte meg szemeit Bukolicus, majd egy jólesőt sóhajtott.

– Ó, ejnye, barátocskám nemcsak én voltam ott, hanem rajtam kívül még egy teljes legio is díszpáholyból nézte ezt a pazar előadást – ült fel Titus Lacitus.

– Szép kis dolog, annyi embernek megmutatni a tulajdon pőre mivoltunkat, hát milyen világban élünk! Bezzeg Seneca, Cicero nem mutogatta magát az utca emberének. Hja, édes drága Jupiterem, hát mivé lettünk! – imádkozott egy idős matróna.

– Igen, Iulia Brica, de ők mást mutattak meg magukból. Emberekké lettünk, s erre inni kell! – emelt fel egy serleget Titus Lacitus, mire minden jelenlévő egy nagyot húzott a saját tulajdon poharából.

– Emberekké, ugyan! A consul, na az ember, a szabados az ember, de a császár, az már más tészta – mondta keserűen az idős matróna.

– Az bizony üres, mint szenátus egy orgi... bocsánat, nagy ünneplés után – csuklott egyet a fiatal legionarus, mire a combján fekvő leány kuncogott egyet.

– A császárnak mindig igaza van! – állt fel és támolygott egy mellszoborhoz a volt szenátor, és megsimogatta a fejét.

– És ha nem? – néztek rá a többiek.

– Akkor... akkor is – kapaszkodott meg a szobor fejében a szenátor, miközben lábai x alakot vettek fel.

– Egy derék költőtársam – kezdte Bukolicus, de a többiek rögtön csúfondárosan folytatták.

– Tudjuk, akit Iulia Maria ígézett meg macska szemeivel, mind ismerjük, kedves Bukolicus, ezeréves história.

– Szóval ez az illető, egyszer megemlítette egy nyári estén, hogy addig csillog az arany a szép dáma kezén, míg az alatta lévő selyem kelme meg nem ráncosodik. Tehát szinte bizonyos, hogy a császár petyhüdt testén már megjelent ez a folyamat, s emiatt akarta még utoljára fiatalnak és bohónak érezni magát – fejezte be Bukolicus.

– Á, akkor ezért szaladt körbe a városban azt kiabálva, hogy „Édes jó isteneim, rájöttem a dolgok nyitjára!” – pillantott rá kajánul Venita.

– Úgy látszik, a császárnak mindig igaza van – vakarta meg a tarkóját Titus Lacitus.

– Én megmondtam – jött a mellszobor mellől a hang.

– Igen, drága jó Valens, te megmondtad. Nagy taps Valensnak! – emelte fel kezeit Titus Lacitus.

– Oly nagyon szeretném megsejteni, hogy mi mindenben van még igaza a császárnak – mondta vágyakozva Venita.

– Mindenben és semmiben – mondta kiüresedett arccal Titus Lacitus, aki olyan lett az est végére, akár egy sztoikus filozófus. Szemei révetegen bámultak előre, majd eldőlt a kereveten és hortyogva elaludt.

A többi vendéget is elnyomta az álom jóleső illata, igaz, voltak olyanok, akik még kint fogócskáztak egymással, kurjongatva, de ez a szellemek órája után elhalkult.

A hajnal előszele épphogy csak finoman meglibbentette a fák ágain fészkelődő levelek sokaságát, mikor sürgős futár törte meg a Villa Fiesta csöndjét. Titus Lacitus álmosan szédelgett ki a kerevetből, s ráérősen odasétált a zaj forrásához. Ott egy nagyot ásított.

– Ön a nevezett Titus Lacitus? – tette fel a kérdést szigorú tekintettel a futár.

– Igen, én lennék. Miért keres?

– Parancsom van, hogy vigyem be a nagytiszteletre méltó császárunk elé – itt elmosolyodott – udvari kihallgatás ürügyén.

– Engem, a jó Titus Lacitust? – mutatott kérdően magára Titus Lacitus.

A futár unott arccal körbenézett, majd folytatta:

– Nos, igen, felettébb kellemetlen, de ugye tudja, hogy a császárnak mindig igaza van...

Lovag Anatole Hongrois A tévedés?

Az íróasztalomon mindig papírhalom tornyosul. Feleségem nem nézi jó szemmel ezt a rendetlenséget, pedig már számtalanszor elmondtam neki, hogy csak így találom meg a keresett lapokat, írásokat, nem pedig a kínosan rendbe tett asztalon. Megint pakolt! Rendbe tette az asztalomat.

Kissé mérgesen keresgéltem egy gépelt lapot, nem találtam az egyik fontos beszámolómat. Bementem a hálósobánkba, arra gondoltam, talán nem is ő pakolta el. Mert ha késő este írtam meg egy anyagot, még egyszer átnéztem az ágyban, s talán én felejtettem az éjjeli szekrényen. Sehol semmi lapot nem láttam. Kinyitogattam az éjjeli szekrény fiókokat, és kíváncsian belenéztem. Nem hiába: egy összehajtogatott lapot találtam feleségem szekrényében. Széthajtottam, szórakozottan elkezdtem olvasni.

„Kedves Kiskegyed Magazin! Egy titkot szeretnék elmondani Önöknek...” stb. Nem akartam elhinni, amit olvastam. Még egyszer átfutottam az írást. A levelet zsebre tettem, és lementem a nappaliba. Elővettem az újságtartót, és elkezdtem keresni a Kiskegyed magazinban a megadott dátumon lévő cikket. Megtaláltam. Nagyon hülyén elmosolyogtam magamat. Mint a szövegből kiderült, a férfiúi becsületemen esett csorba, vagyis a feleségem el akar válni tőlem, mert az ágyban nulla vagyok. Ő pedig megismerkedett egy vonzó férfival, s noha még nem feküdt le vele, ez csak idő kérdése. Kérdi, mit tegyen, adjon tanácsot a Kiskegyed magazin. A tanács nagyon tetszett: beszélje meg őszintén a párjával ezt a problémát, és csak utána döntsön, mert hogy a férjét nagyon szereti, ahogyan megírta levelében. Őszintén megmondom, volt egy barátnőm, és férfiúi erőmet neki szántam elég sűrűn, így nem lehet azon csodálkozni, hogy otthon gondok voltak az ágyban. De nem gondoltam

arra, hogy a feleségem ilyen írásra képes, és ország-világ előtt leírja a véleményét.

Megijedtem. Nagyon szeretem a feleségemet, jobban, mint akármelyik volt barátnőmet.

Ügyesen visszacsempésztem a levelet az éjjeli szekrénybe, és elhatároztam, nem szólok egy szót sem a Kiskegyed történetéről. Újra az íróasztalomhoz ültem, felemeltem a telefont, és felhívtam a barátnőmet. Közöltem vele, vége a kapcsolatnak, a feleségemet szeretem. Valahogyan éreztem, nem nagyon bánta. Ekkor arrébb tettem egy mappát, és lecsúszott a földre a keresett gépelt lap, a riportom. Talán a gondviselés, vagy a csoda tudja mi, vagy ki tette ezt velem. Talán egy utolsó figyelmeztetés volt, ki tudja.

Izgatottan vártam haza a páromat, s amikor meghallottam az ajtó csukódását, úgy tettem, mint aki nagyon dolgozik. Bejött a dolgozószobámba, fölém hajolt, és megcsókolta a szám. Átfogtam a nyakát, nagyon furcsán nézett rám, de nem ellenkezett. Hosszan csókoltam. Az ölembe kaptam, és bevittem a hálósobába, csodálatos ölelés következett. Feleségem arca megfiatalodott, boldog volt, de én is, hisz nagyon szerettem még mindig, pedig tíz éve éltünk már együtt. Párom az együttlét után csodálatos vacsorát készített, pezsgőt bontottam erre a szép napra, s közben arra gondoltam, hogy milyen szerencsés ember vagyok ezzel a nővel. Újra ágyba kerültünk, az alkohol is hatással volt ránk, s így megint teljesült férfiúi vágyam. Pihentünk. Asszonyom a vállamon nyugodott.

Azonnal egy pici pletyit kezdett el mesélni, de megígértette velem, nem kotyogom ki, amit elmond. Megígérttem. Elkezdte mesélni, hogy nagyon sajnálja a barátnőjét, majd elhallgatott. De unszolásomra elmesélte, hogy a barátnője megkérte, írjon helyette a Kiskegyed magazinnak, mert a férje elhanyagolja az ágyban: mindig van valami kifogása, de a fáradtság a döntő. Na meg megismerkedett egy férfival, aki

szimpatikus, és már randiztak is. Különben a levél az éjjeli szekrényben van, tette hozzá nevetve a feleségem.

Hallgattam, nem mertem megszólalni. Szerencsémre nem látta az arcomat. De azért tanultam ebből a félreértésből. Én is járhattam volna így, gondoltam, de megvillant az agyamban az a gondolat, talán nem is a barátnő íratta ezt a levelet a Kiskegyed magazinnak! Ki tudja? Melyik az a férfi, aki biztos a férfiúi tekintélyében? Azóta gyanakodva méregetjük egymást...

Lovass Adél

Fikakirály

A hirtelen feltépett hűtőajtón keresztül sárgán ömlött a fény a konyha komor kövére. A karácsonyközele, késődélutáni szürkületben ez volt az egyetlen támpont. A fény rákúszott átfagyott lábfejére, kissé nedves zoknijára. Remegett. Tekintetét a frigó polcán sorakozó süteményekre vetette, a habos túrós szeletei királyi tartással álltak egymás mellett. A vas-tag túrórétegre magasan púpozott hab enyhe pírt kapott még a sütőben, a tetejére szórt grillázsszemek mint apró koronák arany ékkövei díszítették. Hiába volt harapnivaló és kíváncstos, összeszűkülte gyomra nem tudott befogadni semmit, így visszazárta az ajtót, majd odasettenkedett az ablakhoz.

Kint az életunt nappal épp átadta helyét a diadalittasan nyomakodó éjszakának, mely úgy tett, mint aki végérvényesen átvette a hatalmat; a növények tartógerendáira fagyott kékes-fehér hópamacsok bátoratlanul világítottak a fogadására.

A nő az ablaknyílás takarásából kukucskált. Láta, ahogy volt férje az utolsó simításokat végzi: meg-meghúzgálja a gumipántokat, melyekkel pár perce még közös erővel kötözték le az autó tetőcsomagtartójára az elemekre szedett franciaágyat.

Szerette azt az ágyat. Igaz, rémesen tudott nyikorogni, de kényelmes volt, s még akkor csináltatták, amikor egész picik voltak a gyerekek. Abban az időben még átjártak hozzájuk éjszakánként, reggelig ott henteregtek közöttük, s az extra mérettel próbálták kivédeni a kényelmetlenséget. Az egész család elfért rajta kinyújtózva.

„Mintha felnézett volna” – húzódott picit vissza az ablakmélyedésből; a lecsapódó pára némán gyöngyözött lefelé a hideg üvegen. Aztán a tompa ajtópuffanás hallatán újból előrehajolt, nem tudta volna megmondani, miért. Feszülten várakozott, majd hallotta, hogy a férfi az autónak erőteljes

gyűjtást ad. Az égnek álló lábú franciaágy a csomagtartón meg-megrándult.

Rettentően tudott recsegni az a tömör fenyőágy. Mégis, visszaemlékszik, hogy volt olyan időszak, mikor esténként szokatlanul zavaró volt a némaság, ami beköltözött hozzájuk társként a hálósobába. De elmúlt az is, mint minden egyéb, s a fenyőléceknak újult erőre kellett kapniuk, hogy megtarthassák a rekordidőket döntőgető, vadul hullámzó matracot. Akkor azt hitte, minden rendbe jöhet még.

– Használtál! – visítása dühtől fuldokló hörgésbe fordult át azon az estén, mikor hosszas nyomozás és kínvallató sarokba szorítás után végre kénytelen volt színt vallani neki a férfi.

– Használtál éveken keresztül. Legalább elém álltál volna, hogy váljunk el, még akkor, az elején! Nem szenvedtem volna ennyit sem én, sem a gyerekek. Minek kellett nekem? Ha olyan nagyon szerelmes voltál, minek kellett nekem? – zokogta kérdések özönét borítva férje nyakába. A férfi talán a legfájóbb magyarázatot adta:

– Lelki társra leltem benne, ezért jött ez a szerelem; mi nem a szex miatt voltunk együtt. Olyan jó, mint veled, sose volt senkivel az ágyban! Vele se.

Az egyre jobban bepárasodó ablakon keresztül tompává váltak a tárgyak kontúrjai. Torkában és gyomrában hatalmas gombócokat érzett. Ennie kellene valamit, a habos túrósokat is azért vette, hogy megünnepelje ezt a várva várt napot. De egész nap egy falat se ment le a torkán, az éhségtől már szinte émelygett.

Korgó hasán végighúzta még mindig dermedt ujjait. A homályos üvegen keresztül érzékelte, ahogy két szárnyát szélesre tárta az elektromos kapu, miközben a remegő francia monstrum darabjai mint kéjtől görcsöt kapott lábak meredeztek az immár sötétbe öltözött fagyott felhők felé. Aztán lassan elindultak, kifordultak az útra, majd a kemény jégbor-dákon meg-megugró autó lendületétől meglódulva végleg

eltűntek a sarki ház takarásában. Nem maradt más látnivaló, csak a távoli, hideg, téli horizont, melyen ott derengett még valami szín, valami zöldes és mély kékség.

Akkor is december volt. Pont egy éve, hogy egymással szemközt ültek a kávéházban. A fiatal nővel, akihez a nyomozás szálai vezettek. Be kellett vallania magának, szép és kedves jelenség. Dallamos, puha hang, szabályos vonások, óriás, mélykék szemek. Nem tudta, melyik volna a jobb; ha csúnyább lenne vagy az, ha ilyen szép.

A találkozás egyetlen célja a jövőjük megbeszélése volt. Egész jól haladt a beszélgetés, csak azt a buta kérdést ne tette volna fel a fiataalka.

– És mondd! Te... te hogy bírtad ki ilyen sokáig a testi vágyak kielégítése nélkül?

Milyen finomkodóan kedvesen fogalmazott! Szóval ezt adta be neki?! Leheletnyi szünet után hangzott csak a válasz:

– Én egészséges nő vagyok! Nem bírtam ki.

A szépség hatalmas szemei még nagyobbra kerekedtek a meghatározhatatlan zavartságtól. Az ablakfélfa mélyen belevájódott a nő homlokába, csakúgy, mint az agyába az események. Jó lenne már végre nem erre gondolni, megenni azokat a sütitet, meginni rá egy sört, s túllépni ezen az egészen. De hogy lehetne? Hogy lehetne nem arra gondolni, hogy nemsokára nekik fog recsegni az az ágy...?

Ekkor villant be neki a bordűr! A bordűr hossza az ágy fejevének körülbelül a kétharmadát teszi ki, színe szürkészöld és kissé viaszos tapintású; de inkább tanácsos nem tapogatni. Az ágy háttámláján helyezkedik el hosszan, alig érzékelhetően enyhe ívben, ha a háttámlával szemben állsz, akkor a jobboldaltól indul el, s tart egész az ágy feléig, illetőleg egy picit átnyúlik a felén, de csak egy karnyújtásnyira. A pontos meghatározás azért fontos, mert egyébként nehezen elképzelhető a jelenség. Ő maga is nehezen jött rá a keletkezésének okára, hosszasan törte a fejét, mikor észrevette.

Akkor történt az eset, mikor – megelégtelve a recsegő faágyat –, férje javaslatára vettek egy másikat. Míg várták a bútorszállítókat, addig úgy döntöttek, szétszerelik a régi fekhelyet, ugyanis akkora volt, hogy egy darabban nem fért volna ki az ajtó nyílásán. Ahogy eltolták a faltól és a nő észrevételezte a sötét csíkot az ágytámla hátánál, kénytelen volt közelebb hajolni hozzá, hogy rájöjjön, milyen alkotóelemekből állt össze a díszítősor. Elképedve jött rá, hogy a folyamatosnak tűnő vonalka tömérdek apró gömbszerű képződményből épült, színükből és állagukból ítélve... Csak nem?! De!! Sok-sok fikadarab adta az alkotóelemeket, melyek az évek során egymásra rakódva fokozatosan alakították ki a támla szürkésszínű peremkáját. Elhűlt tekintettel vizsgálta a csíkot, s mivel sosem látta férjének ezt a titkos szokását, ezért kétségbe vonta gyanúját, egészen addig, míg tekintetük össze nem akadt. Szeméből olvasva kénytelen volt elhinni, hogy létezik e paranormális jelenség.

Hogy mentse a helyzetet, egy idétlen gyerekkori poén jutott eszébe, azt próbálta elmondani hangos kacagástól fuldokolva:

- És... és ki adott neked... bányászengedélyt?
- Ne már! – mondta tetőtől talpig elpirulva a férfi.

A nő megszánta s kedveskedve, cicásan oda akart bújni hozzá, bár még mindig benne volt a hangjában a nevetés:

– Fikakirály! Én kis cicakakás fikakirályom! – játszott a szavakkal.

– Hagyjál már, na! – menekült ki végül sértődve szorult helyzetéből a férfi, aki annyira zokon vette az egészet, hogy aznap azt sem próbálták ki, vajon recseg-e az új ágy.

Aztán persze sor került rá. Nem recseg. Ez az új maradt nála. A volt férje a pincében elhelyezett régít akarta csak elvinni most magával, ezt az újat, a „nemrecsegőset” és minden egyéb berendezési tárgyat itt hagyott nekik. Milyen rendes ember...

Mióta beugrott neki a bordűr képe, azóta szűnik a gyo-morgörccs. Arra gondolt, meg kellene próbálkoznia azokkal a túrósokkal. Felkapcsolta a lámpát. Előkészítette a süteményes tányért és villát az asztalra, kivette a hűtőből a tálca sütit, majd átegyensúlyozott a tányérjába egy habtól nehéz szeletet. Leült az asztal mellé s elégedetten nyugtázta, hogy most már határozottan kívánja az ételt. Forgatta még egy keveset a kövéren habos mesterművet; az étkező lámpafényében fel-felvillantak a cukor kikristályosodott szemei, majd élvezettel vágta bele az apró villa fogakat a habba. Szájában az elomló hab szinte sistergett, a karamellmorzsalék pedig finoman ropogott fogai között.

– Már megérkezhetett – gondolt egykedvűen a francia-ágyra, majd újabb falatot vett be a szájába.

– Talán már le is vették. Most csavarozzák össze – mormolta magában, miközben újabb darabkát választott le a süteményből.

– Most látja meg kékszemű a bordűrt – mosolygott kajánul, határozottan jobb kedvre derülve.

– De, jaj! – Kis ijedtség futott rajta végig. – Mi lesz, ha azt gondolja, hogy én...?! Á, semmiképp! – nyugtatta meg magát szájában forgatva a szétmálló habot, hiszen volt férjének megrögzött szokásai és azokat alátámasztó megmásíthatatlan kijelentései vannak. Közülük az egyik ilyen az a tétel, miszerint a férfi helye a nő azon oldalán van, mely úgy esik kézre, hogy a férfi munkásujja, azaz a középső ujja, a legkényelmesebben tudjon dolgozni. Férje jobbkezes, tehát világos, hogy a helye a nő jobb oldalán van. Az ágy jobboldalán. Ezt ennyi idő után már kékszeműnek is tudnia kell, még ha – állítólag – nem is jó az ágyban.

Az édes íz keltette kellemes érzés szétáradt immáron ellazult testében. Hányingere is csak egyetlen pillanatra támadt fel ismét, akkor, amikor a sanda kétely: mi van, ha a „munkásujját” alkalmanként összekeverte a „bányászujjával”? De

nem, most már nem hagyta eluralkodni ezt az érzést, gyorsan el is hessegette. Az a lényeg, hogy épp most kerekednek el azok az ártatlan kék szemek, tulajdonosuk épp most töri a kis buksiját!

A süteményszelet nagy része már elfogyott, a maradék hab ingadozva, letűnt uralkodóként rogyadozott a töredék túrótalapzaton.

– Majd rájön! Szép lassan min-den-re rájön! – tagolta félhangosan a nő, s a piciny sütis villával felborította a habtorzót. A grillázsszemek, mint koronát díszítő fényes aranyrögök gurultak tova alig hallható koccanással a tányérkán.

Radmila Markovity **A sürgősségi osztályon**

Középkorú, jó kedélyű sebész és a nővér álltak készenlétben a sürgősségi osztályon. Szerencsés éjszakájuk lesz, ha úgy folytatódik, ahogyan kezdődött a váltás, gondolták ők. Beszélgethetnek, kávézhatnak. De meg sem ihatták még a feketekávé, amikor kopogtak az ajtón. A nővér felkelt, ajtót nyitott, majd odaszólt az orvosnak:

– Gyilkossági és öngyilkossági kísérlet.

– Jövök! – hallatszott az orvos hangja, aki az éjszakai ügyeletre fenntartott mellékhelyiségből sietve igyekezett a rendelőbe.

Az orvos előtt hetven év körüli hölgy állt miniszoknyában, majd' köldökig kivágott blúzban. Sejtelmes tekintettel, ám határozottan nézett az orvosra, akinek megakadt a szeme az „ütközőkön”, amik kipeckelve, félig kidobva mutogatták magukat. Ujjnyi vastag smink volt rajta, igyekező az évet kevesebbé varázsolni. „Hm, majdnem szemrevaló” – villant át az orvos agyán. Csodálkozott a betegként jelentkezőn, hiszen semmi sem utalt komolyabb problémára, majd megszólalt:

– Mi a panasza hölgyem?

– Gyilkossági és öngyilkossági kísérlet.

– Hogyan?

– Az autót vezettem. Mivel meleg volt, bugyi nélkül ültem a kormánykerék mögé. Mellettem az a férfi, akivel pár hete szenvedélyes szerelem alakult ki közöttünk. Mondhatnám úgy is, imádta az orális szexet. Persze csak én ügyeskedtem, ő meg élvezte. Nem panaszkodom, én is felizgultam. Most mintha teljesen megváltozott volna, úgy viselkedett, mint egy nevetlen kamasz. Pillanat alatt átnyúlt az anyószszékről, és belecsípett a szeméremajkaimba. Úgy felizgultam, hogy félrerántottam a kormányt, ezáltal kis híján

összeütköztem egy hatalmas teherautóval. Meghalhattam volna, de ez nem minden. Közben meg a nemi szervével a fenekemet veregette.

– Jó nagy lehetett neki, ha ezt az anyósszékről megtehetette – jegyezte meg az orvos.

– De doktor úr! Tréfál velem? Én még most is remegek az izgalomtól! Kérem, vizsgáljon meg engem! Képzelteti, az idegesség miatt, meg a fájdalom miatt azon törtem a fejem, én bezzeg öngyilkos leszek. Érti, ugyebár?

– Vetközzön le, és feküdjön az asztalra.

– Meztelenre vetközzek?

– Nem, csak a bugyit vesse le.

– Nincs rajtam. Hogy vesse le?

– Akkor csak feküdjön az asztalra.

Az orvos megvizsgálta a nőt, a szeméremajkakon kék foltot látott.

– Asszonyom, ez nem friss csípés!

– Nem is! Három nappal ezelőtt történt.

– Felkelhet.

– De nem vizsgált meg.

– Nézze, én sebész vagyok, nem nőgyógyász. A vaginát nem vizsgálom meg. Tesz feljelentést a tettes ellen?

– Nem, de pszichiáter, az kell nekem. Még most is rettentően fel vagyok izgulva!

A sebész testvére pszichiáter volt, úgy gondolta, megtréfálja egy kicsit az öccsét.

– Na, lássuk csak asszonyom – mondta az orvos, leült a számítógéphez, elkezdett gépelni, közben hangosan mondta a szöveget: „Szendrei Kata, három nappal ezelőtt bugyi nélkül hajtotta az autóját, amikor a mellette ülő férfi, aki ellen nem tesz feljelentést, belecsípett a szeméremajkába. Ezzel fájdalmat okozott neki.”

– Doktor úr, nagyon, nagyon, de tényleg nagyon-nagyon nagy fájdalmat okozott. Mellékesen volt Ön már tükör

rúgva? Ha nem, hát hallott róla. Úgy fáj, mintha Önt tükör rúgták volna.

– Jól van, írom tovább: „Nagyon, nagyon, de tényleg nagyon-nagyon nagy fájdalmat okozva, mintha engem tükör rúgtak volna. Kis híján megölte a férfi a hölgyet három nappal ezelőtt.”

– A fenékveregetést se hagyja ki!

– A fenekét sem hagyom ki, amit a férfi a nemi szervével ütögetett. „Miután még mindig izgalmi állapotban van az itt megjelent páciens, pszichiáter véleménye szükségeltetik.”

– Doktor úr, azt is írja oda: okvetlenül.

– „Okvetlenül, doktor úr.” Azt is odaírtam, kedves hölgyem. „Sürgős eset!” – írta az orvos a megfelelő helyre, de ezt nem mondta hangosan.

– Tessék asszonyom, nyugodjon meg. Holnap korán reggel, mivel most éjszaka van, nincs bent, csak az ügyelet, jelentkezzen a pszichiáternél.

Másnap csörgött a sebész telefonja. A testvére hívta.

– Mikor komolyodsz már meg? Mellékesen velem is meg akarta nézetni a nunáját, de én azt ajánlottam, elküldöm a nőgyógyászhoz, és minden rendben lesz. Tudod, mit mondott?

– Honnan tudnám?

– Majd most megtudod! Ez volt a felelet: „Nem lehet, mert a nőgyógyász csípett meg.”

Marton Máté

Az Almássy-villa ismert titka

Színes, üveglakos kirakat tárult elém séta közben, éppen akkor, amikor már azt hittem, hogy helyben elájulok a melegtől. Talán életemben nem volt még ennyire forró tavaszi nap, és azt leszámítva, hogy testem minden pontja izzadt, nem nagyon volt okom panaszra, hiszen a zsúfolt főtér éppen elég látnivalót nyújtott a hőséghez alkalmazkodott nyáriás öltözékekbe bújt hölgyek sokaságából, illetve az sem állt utolsó helyen, hogy végre én is megszellőztethettem kedvenc nyári ingemet. Abban a pillanatban azonban, ahogy benéztem a kirakaton és megláttam a benti, mindenféle ócskasággal teletömött szuvenir bolt plafonján lassan körbeforgó ventilátort, úgy éreztem, be kell mennem.

Miután kinyitottam a papírkönnyű bejárati ajtót, amire négy különböző „nyitva” és „Isten hozott” feliratú tábla volt függesztve, azonnal érezni kezdtem, hogy idebent az a kis ventilátor egy egészen más világot hozott létre, és nekem most mindenáron bent kell maradnom egy ideig. Az eladó a köszönés után nagyjából egy perccel felém irányuló szúrós nézéssel utalt rá, nem igazán tetszik neki, hogy még arra sem veszem a fáradságot, hogy legalább úgy tegyek, mint aki épp körbenéz, és talán meg is fontolja majd valami megvételét. Ezért úgy döntöttem turista üzemmódba kapcsolok és nagyon érdeklődni kezdek minden vacakért, amit csak meglátok. Plüssök, kulcstartók, bögrék, annyi mindent, annyi használhatatlan vagy épp felesleges dolgot vehettem volna, hogy minden napra jutna legalább tíz, és ez csak egyetlen polc tartalma. Elég gyorsan rájöttem, valószínű úgysem úszom meg ingyen ezt a hűsölést.

Átsétáltam az apró helyiség másik oldalára, látnom kellett milyen hasznavehetetlen kacatokból választhatok még. Ekkor vettem észre, hogy az előbb olyan szúrós tekintetű eladó

mögött kinyílt egy ajtó, és kísértelt onnan egy nagyjából ötvenes éveit elején járó, kopaszodó magas férfi. Nem viselt bolti egyenruhát vagy bármi olyasmit, amiről következtethettem volna rá, hogy itt dolgozik, mégis biztos voltam benne, egyszerűen annyira látszott rajta, hogy ha csak az utcáról néztem volna be, akkor is tudnám, ez biztos a munkahelye. Levettem róla a szemem, és az előttem lévő polcot pásztáztam végig, ami tele volt képeslapokkal különböző helyekről, amiknek valószínűleg semmi közük nem volt ehhez a városhoz, de legalább jól mutattak. Egy világos pálmafás és egy túldíszített hegyecsúcsos közé be volt szúrva egy szürkés színű, amin megakadt a szemem, kézbe vettem és láttam, hogy valami díszes kastélyféle lehet rajta. A jobb alsó sarkába volt valami írva. Pár próbálkozás után megállapítottam, hogy azt írja, furcsa, rajzolt betűkkel, Almássy. Éppen meg akartam fordítani, amikor felnéztem és láttam, hogy a kopaszodó férfi mellettem áll, arcán egy talán túlságosan is barátságos mosollyal, és megkérdi segíthet-e. Udvariasan elutasítottam, miközben megemlítettem, hogy valami megtetszett ezen a képeslapon. Be sem fejeztem még a mondatot, amire megkérdezte, érdekel-e a története. Pár pillanat gondolkodás után eszembe jutott, hogy odakint valószínűleg azóta is fullasztó hőség van, és jobb lenne még bent maradni, a történet meg egész biztos jó hosszú, s amíg azt hallgatom, nem kell vennem semmit, szóval ezzel csak nyerhetek. Most már én is egy mosollyal az arcomon bólogattam, erre pedig belekezdett.

– Az a gyönyörű épület, amit a lapon láthat nem más, mint az Almássy-villa, ami nagyjából kétóránnyira van innen. Már vagy háromszáz éve épült, Benedek Gábor tervezte, semmin sem spórolva, ezért tényleg olyan látványt nyújt, amit egyszerűen az életben látni kell. Bőven tudnék még erről beszélni, de szerintem nem túl fontos, és magát sem érdekli annyira. Van viszont egy története, amit megéri végighallgatni – mondta izgatottan.

Nem hazudok, tényleg felkeltette az érdeklődésemet az, amit mondott, de inkább az, ahogyan mesélte, tényleg hallani akartam a történetet, nem csak azért, hogy addig se kelljen odakint főnöm.

– Akkor kezdje – szóltam neki.

– Almássy Andor gróf kifejezetten elfoglalt ember volt, földjeit, üzemeit látogatta, külföldre járt, rengeteget vadászott, szinte csak pár napot töltött otthon havonta, felesége komoly bánatára. Ilona grófné biztos volt benne, hogy férje mindenféle pajzán kalandokba keveredik „üzleti útjain”, ő pedig eközben kénytelen otthon ülni és várni, mikor veszi a méltóságot, hogy vele is foglalkozzon. A grófnénak egyébként is elég nagyok voltak az elvárásai, amiket a folyamatosan cserélgetett ifjú szolgálólegények általában képtelenek voltak kielégíteni. Almássy grófot valójában nem igazán érdekelte, hogy felesége majdnem minden egyes hazatérése alkalmával bejelentette, el kellett bocsátania a régi szolgát és újat felvenni, túl elfoglalt ember volt, nem foglalkozott ilyen apróságokkal.

Egy alkalommal külföldre utazott két hétre, a neje csak annyit mondott, egy régi barátjával találkozik, akinek valami forradalmi ötlete született, amit már egy találmánnyal is alá tud támasztani, de se pénze, se kapcsolatai nem voltak, hogy figyeljen rá a világ, így a gróf segítségére szorult. Ilona tudta, ha próbálná, se tudná marasztalni férjét, ezért inkább hagyta, hadd menjen, sőt még kicsit örült is neki, hogy végre el fog tudni tölteni egy kis időt újonnan felvett alkalmazottjával, aki pont fele annyi idős volt, mint ő.

Szokásosan teltek a napok, Ilona pedig már a megszokott módon kezdett közeledni a fiatal fiú felé, napról napra egyértelműbb utalásokat téve céljára. Egy kicsit talán tovább tartott neki az átlagosnál, azonban végül mégis az ujja köré csavarta az ifjút, és persze a dolgok végül a hálószobáig jutottak.

Az ötödik alkalomnál járhattak, ameddig egyébként három nap alatt jutottak el, amikor a házaspár díszes szobájában egy pillanat alatt megfagyott a forró hangulat. Kitérült az ajtó, és az éppen a szolgálólegénnyel kéjtelgő Ilona grófné, valamint Almássy Andor gróf farkasszemet néztek egymással. Utóbbi valami furcsa eszközt tartott kezében, távoli barátjának világmegváltó ötletét, egy nagyobb méretű, fekete dobozt, az elején egy átlátszó lencsével. Nem is húzta az időt a gróf, s amint észbe kapott, hogy valójában minek is volt a tanúja, benyomott rajta egy gombot, mire az a rajtakapott pár szemébe villantott. A legény megrémült, mert azt hitte a gróf le akarja lőni őket, ezért Almássy Andor fényképezőjének első képén az látszik, ahogy egy meztelen, huszonhárom éves férfi ugrik ki az ágyukban fekvő felesége mellől, aki épp becsukta mindkét szemét a villanástól. A kép egy hét alatt körbejárta a környék minden faluját és városát, a feleség meg leginkább azt sajnálta, hogy nem neki volt fényképezője, na meg azt, hogy egyik „üzleti útján” sem lepte meg férjét egy spontán látogatással.

A történetet befejezve a kopaszodó férfi csak annyit szólt, fordítsam meg a képeslapot. Eleget téve kérésének láttam, ahogy az előbb felvázolt fénykép ott virít a szép házat ábrázoló képeslap másik oldalán, ugyan kicsit megkopva és homályosan, de így is megadva eredeti hangulatát.

A hallottakat feldolgozva rájöttem, ezek után úgy is vendégem kell valamit, szóval rá is kérdeztem a képeslap árára. A férfi alig akart hinni a szemének, amikor a kezébe nyomtam nyolcezeret az ötezres ár helyett, miközben barátságos mosollyal arcomon mondtam, a többi az övé, de maradnék még nézelődni.

Mátyás Imre László A Purdey puska

A hatalmas belmagasságú faburkolatú nappaliban sokáig hallatszott a puskalövés dőreje. A dőrej halkulása azonban folytatódott a közel százhusz kilós férfitest földre zuhanásának robajával, ahogyan a masszív tölgyfa fotelre hanyatlott, és onnét a földre omlott. Volt még egy alig hallható hang is: az előző komoly és vastag hangokhoz képest vékony és mozgékony hang. Egy kitömött fácánkakas is leesett a kandalló feletti falról, és sokáig gurult a padlón a tehetetlensége miatt.

Akkor jöttek meg a fácánvadászatról, amit a szomszéd földesúr rendezett. Minden évben így karácsony előtt szervezett egy vadászatot, hogy a sült fácánkakas díszje lehessen az ünnepi asztalnak.

Az özvegy, aki alig tíz másodperce volt özvegy, a válla magasságába emelte a kezét, és undorodva nézett a kezéből kieső, még a fotel karfáin himbálózó kézműves ékszerpuskára, a férje vadonatúj szerzeményére, a Purdey-re. Az első pillanattól kezdve utálta ezt a puskat. Utálta, mert a puska százhuszonnyolcezer fontba került, a férje szerint alkalmi vétel volt, de ez a puska volt az oka, hogy nem tudta lecserélni az alig kétéves SLK Mercédészét a legújabb típusra. A puska a kezében durrant el. Nem tudta, hogy hogyan, mert ő csak odébb akarta tenni a másik fotelra, hogy a kedvenc helyére ülhessen. Ebben a vadászházban ez az egy elviselhető hely volt a kandallóval szemben, ahol nem volt túl meleg, ahonnan nézhette a nagy ablakon túli csodálatos világot.

A férje ott feküdt az asztal és a fotel közt. Az asztal másik oldalán feküdt a kitömött fácán, szinte nevetséges pózban. A férje feje körül egyre nagyobbá vált a vértócsa, és a folyamatos utánpótlás miatt ez a véres folt egyre csak növekedett! – Özvegy lettem! – fogalmazódott meg benne a gondolat. És ez most már, ha így alakult, akkor nem rossz!

A telefon a belső előszobában volt, és azonnal hívta a lányát. A fiát nem akarta hívni, jöllehet ő sokkal értelmesebb tanácsokat tudott volna adni, de ő az apja pártján állt mindig, még ha nem is volt igaza az apjának. A lánya szinte azonnal felvette a telefont. A lánya, az igazi aranyos gyerek, akivel minden titkát meg tudta beszélni. Ő volt az, aki tudta, hogy a kertészük, Jean-Pierre a szeretője, aki megbocsájtotta, sőt beletuszkolta ebbe a titkos kapcsolatba mondván, joga van neki is a testi boldogsághoz, és a férjétől csak a használatig jutott el. De Jean-Pierre törődött vele, kereste a kegyeit és gondoskodott róla, hogy szinte minden aktus a részére eredményes legyen. A lányának nagyon rövid hírben adta tudtul:

– Lelőttem az apádat, itt a vadászházban. Nem tehetek róla, nem akartam, de a puskáját betöltve hagyta a fotelon, ahova le szoktam ülni. Én csak hozzányúltam, hogy odébb tegyem, és eldurant. Most itt fekszik a földön, és halott.

– Mami! Nyugodj meg! Rólad senki sem fogja elhinni, hogy szándékosan lőttél. Mondd, hogy a fotelt húztad odébb, és attól sült el a puska, vagy találj ki valami okosat! Óh, drága mamikám, úgy örülök neki, hogy befejeződött a nyomorúságod apa mellett. Végre szabad vagy, és Jean Pierre-rel élhetsz boldogan.

– A bátyádnak egyelőre ne szólj. Majd én szólok neki, ha aktuálissá válik a dolog. De azt most elárulom neked, hogy a köztetek levő nyolc évnek is apád az oka, pontosabban a férjem az oka, mert tőle nem akartam második gyereket, de Jean-Pierre olyan kedves és odaadó volt velem, hogy neki, tőle szültelek téged!

– Drága mamikám, ennek a hírnek nagyon örülök. Azonnal pakolok és megyek hozzád, reggelre ott leszek nálad. A rendőrséget is hívd, most azonnal.

A telefont újra felvette, és a szeretőjét, Jean-Pierre-t hívta.

– Drágám! Megöltem a férjemet, és már miénk a világ. Készülj, mert holnap már velem alszol a nagy ágyban.

– Mi történt? – kérdezte egy rezignált hang.

– Most nem érek rá, elég annyi, hogy ott fekszik a nappaliban. Fejbe lőttem.

A telefont letette, és a hangját próbálgatta hisztériássá alakítani, aztán tárcsázta a rendőrségi hívószámot.

– Halló! Rendőrség? Azonnal jöjjenek, mert a férjem a földön fekszik és a feje vérzik, a puska meg elsült, meg a fácán is ottan van, de jöjjenek!

A telefon másik végén a rendőrség látta a számot, amelyet az ügyeletes nyomozó azonnal felismert, meg a hangból a családot is. Tudta, hogy hol van a vadászház, ismerte a férjet is, hiszen együtt vadásztak a helyi társaságban.

Az asszonynak egyre jobban tetszett, és egyre gyakrabban ismételte:

– Özveggy vagyok, végre özveggy lettem. – Hányszor álmódzott erről, és hányszor kínálta a férjét esténként édes, cukros süteménnyel, és hányszor próbálta vele elfelejtetni az esti diabéteszes gyógyszere bevételét. És most a sok aprócska gonoszkodása ellenére egy dörrenés, és mindennek vége.

Kiment a fürdőszobába, hogy valami vékony olajjal elkeverjen egy kis szemfestéket, aztán az arcára kenje, hogy a rendőrségi antréja igazán jól sikerüljön. Készen lett a „szmink”, és örömmel hallotta, hogy a rendőrség itt van. Sietős lépésekkel ment ajtót nyitni, és boldogan akart még egy pillantást vetni a holtan fekvő férjére az asztal mellett, de az nem volt ott.

Ott állt a bejárati ajtó mellett, a rendőröket üdvözölte egy véres zsebkendőt szorítva a fejére, a feje bal oldalára, ahol eltalálta egy szem sörét, ami valami artéria-félét érhetett el, azért volt az intenzív vérzés. A lövés nagyobb része a falon levő kitömött madarat pusztította el. A férj sokáig feküdt a földön, de már eszméleténél volt. Végighallgatta a teljes telefonálást a lánnal, Jean-Pierre-rel, a rendőrséggel, csak mikor a fürdőbe ment a felesége, akkor állt fel, mire a rendőrség megérkezett.

Az esetet gyorsan tisztázták, és a felügyelő megkérte a férjet, hogy máskor ne tartson töltött puskát az asszony közelében, mert most nem, de később, legközelebb komoly baleset is lehetséges. Az esetet lezárták személyi sérülés nélkül, a kitömött fácánról még említést sem tettek. Jegyzőkönyv sem készült.

Amikor a rendőrök elmentek, a férj csak annyit mondott a nejének:

– Remélem, tudod, hogy hallottam minden szót! És remélem, hamarosan elköltözől a Jean-Pierre-hez a városba, a harmadik emeleti, tetőtéri lakásába a piactérhez, ahol még lift sincs, csak hagymaszag és kakaskukorékolás.

Mezei Attila Gudrun

Gereblyéztük az útpadkát, időnként arra járt egy fickó sárga sisakban, nem tudtuk, mitől fél, mi pattanhat rá az egyengetés miatt. Persze, ha gyorsabban csináltuk volna, akkor igen. A mi tempónkban akkor is nyugodt lehetett volna, ha nem forrt be rendesen a kutacsa. Kiröhögtük.

Szép olívdzöld katonai sátrakban aludtunk, emeletes ágyak voltak, és nagyjából egymillió emberre jutott két tábori zuhany. Mondjuk a mi brigádunk, ami hevenyészve lefedte az osztályt, már megszokta. Az erdészetiben is csak csütörtökön volt meleg víz a kollégiumban. Olyankor, ahogy a felső emeleteken fogyott a „termál”, a jó esetben törölközőben feszítő késlekedők lerohantak az alsóbb szintekre, remélve a megbízható megtisztulást. Ez időnként csak a városi kád-fürdőben következett be. Egyszóval, a kollégium és az építő-tábor nem sokban különbözött!

A mi királyunk „Oroszlánszagú Richard”, ez volt a jel-igénk. Ebből adódik, hogy nem ez volt az igazán nagy bajunk a táborral. Azok a reggelek, amikor minden nap másik csaptnak kellett egy nótát elkezdenie a zászló felvonásakor, az zilálta rongyosra az idegeinket. Előttünk már elhangzott minden: kimszesek, élükön Ságvárival vágtak e tájnak, mindenki ülte már torát, Lenin is előkerült már többször, a Volgán is elhúzkodtak már néhány hajót, sok kommunista ifjú is elindult erre-arra, és a párttal, a néppel is voltak útjaink.

Amikor ránk került a sor, egy népdalt választottunk, felcsendültek az „Amikor én legény vótam, a pináért majd meghóttam...” felejthetetlen akkordjai. Állítólag még az is szóba került, hogy az ország összes középiskolájából kivágjanak bennünket, de túl sokan voltunk, valamint a hevenyészett kórus tagja volt legalább három nagybacska város párttitkárának „teljesen megtévesztett fia”, egy határőr ezredes

szomorú csemetéje és egy ifjú, akiért a néphadsereg valamilyen csoportfőnöksége vállalt kezességet. Szeptemberi Sopronba érkezésünkör az osztályfőnökünk könnyben úszó szemmel köszönte meg, hogy a nyári szünidőből kilenc napot a velünk kapcsolatos események boncolgatásával tölthetett. Közölte, hogy nagy valószínűséggel mi vagyunk pedagógiai pályájának csődje. Csodálkozva konstataálta, hogy csaknem egyhangúan kijelentettük, hogy az menjen még egyszer építőtáborba, akinek Krupszkaja, vagy Rosa Luxemburg rángatta idegesen a bölcsőjét. Aztán minden elcsendesedett, igaz kosármeccsen, amikor vagy húsz ponttal vert minket az ellenfél, fel-felhangzott az említett klasszikus. Az esetnek igen komoly híre ment a hűséges városban!

Először a téli szünetben mentünk haza, addig egy nyüves szó nem esett a következő évi építőtáborról, viszont a hazautazás napján a pártösszekötő tanár, aki fizikát is tanított, figyelmeztetett bennünket, hogy az új évben már iskolaköpenyben kell feszítenünk a padokban, ez az új országos rendelkezés. Megköszöntük, hogy aggódik értünk, de már hazafelé menet töröltük a szürkeállományunkból ezt a nyilvánvaló tulokságot. Ezt jelentősen elősegítette a Pécsig vonaton töltött hét óra és az időközben elfogyasztott „béketáborbéli” tömény italok jelentős mennyisége a lengyel vodkától az albán konyakig. A jeges januárban is hidegzuhanyként ért bennünket, hogy az első órán bejött az osztályba az igazgatóhelyettes, és az ismert kreativitásunkra bízta, hogy a következő szünetben hogyan szerzünk köpenyeket. Akinek nem lesz, az igazolatlan órák sorát birtokolja majd! Ami ugyan a barna vadászkutyát sem érdekelte volna, de meglehetősen bizonytalan volt, hogy hány igazolatlannal vágják ki az embert a kollégiumból a következő félétől.

A közeli leánykollégiumban a gyengélkedőn lézengő néhány ifjú hölgynek és Buti Zoltánné zöldségesnek köszönhetően mind a három tucatnyian valamilyen köpenyre

emlékeztető ruhadarabban feszítettünk becsengetéskör olyan áhítattal, mintha a koronázási palást díszlett volna rajtunk. A köpenyellenőrzés összetett pedagógiai feladatával megbízott tanár nem próbálta visszafojtani azt a zsigeri röhögést, amit a kék vagy piros pettyes, alapos mellbevarrással büszkélkedő, horgolt galléros, vagy egyszerűen csak rothadó sárgarépatól foltos holmik látványa váltott ki belőle. Délután aztán beszereztük a saját göncöt, a munkaruházati bolt történetében a legszebb lapra kívánczik az a néhány óra. A köpenyeket visszavittük, a komolyabb mellbevarrásosokat igyekeztünk személyesen megköszönni, a zöldséges nénitől valókat csak úgy lehajigáltuk a hagymás zsákokra. Két hét alatt kiderült, hogy a kényszerű beruházás teljesen felesleges volt, akkor már a rosseb sem törődött vele, hogy mi van rajtunk. Mehettünk volna oldalt kötős fecske fürdőgatyában is, de tél volt. Egyedül a Légrádinak tették szóvá a munkásör zubbonyt, amit az éppen esedékes örök szerelme lopott el a munkásmozgalom iránt felettébb vonzódó apjától két napra.

A lányocska egyébként igen találékony volt, örömmel vállalt részt abban az örületben is, amikor a kollégiumi szobákat különféle feliratokkal igyekeztünk egyedivé varázsolni az aktuális sztárok, Zalatnay, Katona Klári képei helyett. Több olyan táblához jutott hozzá fondorlatos módokon, amiket a buszvezetők órákig kerestek, közben mindenféle kemény pornóba illő javaslatokat téve a váltótársuknak, vagy a forgalmistának. A nevelők eleinte érdeklődve nézték ezek mellett a különféle budapesti villamosok feliratait is, garázsmeneteket és különjáratokat, az Agyagosszergény falutáblát, a „Fegyvertöltő és ürítő hely” figyelmeztetést. Legnagyobb sikere a három vándor táblának volt, ezek csak pár órát töltöttek egy-egy háló ajtaján, ezek a „Női WC”, „Férfi WC” és a „Termelőszövetkezeti lófedeztető állomás” voltak. Akkor kezdték ráncolni a homlokukat, amikor rendőrautók

rendszámai kezdtek előkerülni, és az a tábla fityegett – igaz, csak rövid ideig – a tanári ajtaján, hogy „Sopronkőhidai Fegyház D bejárat”. Akkor kellett leszedni az összes táblát, amikor a betegszoba feliratot az „Achtung, Stadtgrenze!” váltotta fel. Ezután már csak partizántevékenység zajlott: egy hétig lógott a főbejáratnál a kollégium táblája mellett az „Ínyenc-kedő” büfé csirkecombokkal ékesített megállítója. Ezt maga a pecsenyés látta meg, és az elkövető minden nőismerőset feslett életűnek titulálva saját maga szerelte le onnan.

A tavaszi szünet előtt egy nappal jelentették be az építőtábor időpontját. Húsvét másnapján este kellett volna visszaérkezni, de esze ágában sem volt senkinek. Másnap az első órákat öt, aztán nyolc, később tíz embernek tartotta meg, aki egyáltalán bevállalta ezt. Dél körül teltek meg a padok, az asztalon pedig egy kazalnyi ellenőrző hevert. Bennük igazolások garmada az elmulasztott órákat illetően, világosan kiderült, hogy a szent haza összes vonata, autóbusha és taxija az adott pillanatban olyan szinten volt üzemképtelen, hogy ez lehetetlenné tette a pontos beérkezést. Minderről egy tucat sofőr, forgalmista és kalauz nyilatkozott, megesküdvé az anyja életére. Az osztályfőnökünk szerint ezek az alkotások a szépírás szintjén is értékelhetőek, tartott is belőlük némi ízelítőt a következő órán, mielőtt beírta az igazolatlanokat. Külön kitért arra, hogy a füzetkék tetemes része már a nyári táborral kapcsolatban is tartalmazott megható bejelentéseket elodáztatatlan, valószínűleg utolsó közös családi, külföldi és már befizetett nyaralásokról abban az időpontban. A legdrámaibb hír az volt, hogy egyikünket sajnos akkor fogják azzal a köldöksérvvel műteni, amit valószínűleg a gyakorlaton fog szerezni. Mi a szobatársammal, a Sanyival, nagyon szerettünk volna menni az építőbe, de pirosra sírt szemekkel egy tájékozási futóversenyre kell mennünk az endékába. A Kárászi Medosz SE illetékes szakosztálya nevezett be bennünket a lübsützi nemzetközi versenyre. A tanár úr több

csodálkozó tanú előtt kijelentette, hogy ha ilyen szakosztály létezik, akkor ő a farkán elpattog a Gyógygödör borozóig.

Pedig Lübsützenben volt nemzetközi találkozó, két daruvári horvát leendő agrármérnökkel három műszakban szedtük le a forró téglát egy szalagról, és úgy raktuk le raklapra, hogy dróttal azonnal kötegelni is lehessen. A munkát egy ismerősünk szerezte, akinek a sváb rokonait pechjükre a keleti szektorba telepítették ki. Tíz napot dolgoztunk éjszaka, hogy a kapott pénzből a másik dekád alatt szemügyre vehessük a turisztikai bravúrokban bővelkedő „demokratikust”. Előbb azonban Gudrunt vettük szemügyre.

Egy lehúzható ablakú, irodának hívott tömlőben ücsörgött az asztal mögött, a háta mögötti másik asztalkán egy RFT lemezjátszón mindig Frank Zappa bakelitja forgott. Egy köldökig kigombolt kockás inget viselt, mindig vigyorgott, mint a tejbetők, jó szaga volt. Ezt onnan tudtuk, hogy neki kellett benyújtani minden reggel az esti műszak céduláját, amit nem is színpadi, inkább cirkuszi mozdulattal tűzött egy darab tenyérnyi deszkából délcegen meredező nyolcvanas csavart szegre. A végén majd összeadja, stemplit biggyeszt rá, aláírja, és három ablakkal arrébb felvehetjük a pénztárból a bérünket.

Szombaton reggel leadtam a cetlimet, és bevonultam a szobámba. Mi is azon a folyosón laktunk valamikori kézraktárból kialakított fülkékben: ágy, egy szék és valami polc, ez volt a fejedelmi bútorzat. A folyosó végén volt a mosdó, három és fél percig vörös víz folyt rólam, egy törölközőben visszacsunnyogtam. A széken megláttam a kockás inget, gyorsan bezártam az ajtót, így tettem kedden is.

Utolsó reggel leadtuk a papírt, Gudrun nagy vigyorogva egy tekerős számológéppel összeadta, írt kézzel egy összeítőt, hozzá tűzőgépezte a bizonylatainkat, és kinyújtotta az ablakon. Megnéztem, rossz volt az összeadás, majd nem kétszer annyi volt a papíron, mint amennyi járt volna.

A kockafejű pénztáros szó nélkül kifizette! Sanyival merően néztünk egymásra, amikor kiderült, hogy ő is többet kapott. Úgy gondoltuk, hogy legalább egy csokor virágot viszünk Gudrununknak. A németek nem állhatták a szegfűt, temetői virágnak tartották, egy-egy szép margaréta csokrot vittünk. A kifelé settenkedő két horvát érdeklődve bámult bennünket, gyorsan el is búcsúzkodtunk tőlük. Az ablak mögött ült Gudrun, körülötte négy csokor margaréta!

Muk Péterné **A rózsás asztal**

Nyaranta mindig a nagyszüleimnél töltöttem az időt vidéken. Szép porta volt, egy jobb napokat is látott kúria tele virágokkal, gyümölcsfákkal, mogyoró-, málna- és egyéb bokrokkal. Nagypám gazdálkodó volt, hatalmas földterületet művelt meg, állatokat is tartott, volt ott minden: ló, tehén, egész baromfiudvar, kacsa, liba, tyúk, kecskék és juhok. Két jóra való házőrző volt a háznál, a Bodri és a Frici. Hogy Frici honnan kapta a nevét, azt nem tudom, de az első pillanattól kezdve jó barátok lettünk mi ketten. Együtt tekeregtük be a környéket, kergettük a lepkéket a réten. De Frici nem mindig tudott velem lenni, néha dolgoznia is kellett, a Bodrival a juhokat terelte a réten. Barát nélkül kicsit magányosnak éreztem magam.

Egy ilyen magányos napon történt, hogy feltévedtem a padlásra. Nagymamám szerint nem volt ott semmi érdekes, csak régi holmik. S valóban a padlás félhomályában mindenféle régi használati tárgyakat láttam felhalmozva: mozsarak, régi teknő, szekrények és egy asztal, ami egy mostani íróasztalhoz hasonlított. Leginkább ez az asztal keltette fel a figyelmemet. Szépen festett, rózsákkal díszített asztalka volt. Odaléptem hozzá, egyenként kihúzogattam a fiókjait, de semmit sem találtam bennük. Egy évszám volt belekarcolva: 1780. Volt még egy utazóláda is a sarokban, régi, nagyon régi ruhák voltak benne, olyan királylányos ruhák, hosszú, földig érő bál ruhák. Egyet gyorsan fel is húztam magamra. Úgy éreztem magam, mint egy mesebeli hercegnő. Pörögtem, forogtam benne.

Véletlenül megbotlottam a ruha aljában, s nekiestem az asztalkának, azt hittem kárt tettem benne, mert kinyílt benne egy ajtócska. Lehajoltam. Titkos rekesz volt az. Belenyúltam, s egy könyvet és egy összetekert lapot húztam ki belőle. A lapot kihajtogattam, s egy festett kép tárult a szemem elé. Egy nagyon szép

– amennyire egy tizenöt éves lány szépnek láthat – férfi képe tárult elém. A képen a férfinak fekete haja, sötétbarna okosan csillogó szeme volt. Fekete nadrágot és fehér inget viselt. A kép sarkában egy évszám és egy név volt: 1782, Márton. Nézegettem még egy kicsit a képet, majd a figyelmem a könyv felé fordult. Kinyitottam, az első lapon egy név állt, Anna. Emlékeimben kutatva bevillant, hogy szépanyámat is Annának hívták. Belelapoztam. Kézírással írt, évszámmal, napokkal ellátott naplót tartottam a kezemben. Lapjai kicsit megsárgultak az idő foga nyomán, de az írás benne olvasható maradt. Nagyon régies írással volt írva, számomra érdekes szavakkal, de egy idő után már könnyedén olvastam a saját nyelvemre átfordítva.

...

Pünkösdi havának 8-dik napja 1782.

Ma kilovagoltam Zefiren, pedig a papa mondotta, hogy egyedül ne tegyem. Gyönyörű verőfényes napsütés volt. Hívott a természet. Épp egy patakon ugrattam volna át, amikor a fejem megakadt egy vékony ágban, s én leestem a lóról. Kicsit kábán ültem fel, de segítségemre sietett egy éppen arra járó fiatal legény. Az ingéből letépett egy darabot, bevazeltte azt, s a fejemre helyezte. A hűvös víz jól esett fejemnek. Egy kevés ideig beszédbe elegyedtünk, majd utamra eredtem, mielőtt észreveszik, hogy soká eltűntem. Papának és mamának nem meséltem el, mert akkor mesélnem kellett volna az idegenről is, aki Mártonnak nevezte magát.

...

Tovább lapoztam a naplóban, átugrottam néhány napot.

...

Pünkösdi havának 20-dik napja 1782.

Ma végre sikerült megint kiszöknöm, hogy találkozhasam az én Mártonommal. Mindig izgatott lettem, ha eljött

a nap, hogy újra láthassam. Szerettem belenézni a gyönyörű mogyoróbarna szemébe, amely mindig elbűvölt. Ma csak ültünk a fűzfa tövében, beszélgettünk, nevetgáltunk. Jó volt szabadon lenni, mert mindig ott volt a Sára mellettem, ha valakivel beszélgetni akartam.

...

Tovább lapoztam. Ahogy haladtam az olvasással, úgy elevedett meg előttem egy fiatal lány élete, aki alig volt nálam néhány évvel idősebb.

...

Szent Iván havának 10-dik napja 1782.

Ma nem tudtam kiszöknöni Mártonomhoz, mama állandóan a nyomomban volt. A házitanító is jött, most már nem csak latint, franciát, hanem németet is kellett tanulnom, mert ez lett a hivatalos nyelv, amit használni kellett a szalonokban. A papa mondta. No meg ezen kívül számtant, rajzolást is. A rajzolást nagyon szeretem, az ecsetet is kezembe szoktam venni. A tanítóm azt mondja, hogy nagyon szépen festek.

Hímeznem is kell minden nap, mert egy úrinőnek azt is kell tudnia, hogy legyen mivel elfoglalnia magát, ha az ura távol van, és ne törje a fejét butaságokon. Ezt mondja mindig a mama.

...

Szent Iván havának 25-dik napja 1782.

Papának megint el kellett utaznia, tanácskozni, ahogy ő mondja. Papával sok mindent meg tudok beszélni, a mamával nehezebb. Ma kiszöktem Mártonomhoz. Úgy vártam már a találkozást véle, a szívem a gondolatába is beleremegett. Nem változott semmit sem. Gyönyörű a mosolya. Ma sétáltunk a mezőn, futólag megérintette a kezemet, édes bizsergést váltva ki belőlem.

Kicsit aggódom, mert a Sára meglátott minket, ahogy Márton átölelt búcsúzóul. Bizton beárul a papának, és akkor nem tudom, mi lesz.

...

Szent Jakab havának 10-dik napja 1782.

Ma megint kiszöktem, pedig a mama mindenhova követett. A fűzfa alatt találkoztunk, ahol mindig is. Boldogan simultam Mártonomnak a karjába, kezemet a hajába temetve. Jól esett ez az összesimulás, bár tudtam, hogy illetlen, és mégis olyan öröm töltött el, hogy csak na. Ma szedett nekem virágot a mezőről, szép színes virágot. Lepréseltem.

...

Szent Jakab havának 15-dik napja 1782.

Ma a mama rajtakapott, hogy ki akarok osonni. Nem volt mit tenni, el kellett mondanom, hogy hova igyekszem. Mama nem örült. Iszonyú patáliát csapott. Hiába sírtam, rimánkodtam. Nem engedett. Sőt a papának is szólt. Hogy én mit kaptam!

...

Szent Mihály havának 25-dik napja 1782.

Ma hívatott a papa. Borús és kicsit szomorú tekintettel nézett rám. Mondta, hogy határoztak a sorsomról a mamával. A nagynénémhez küldenek Párizsba, hogy minél meszebb legyek innen, s mire visszatérek, addigra a Márton is biztosan elfelejt. Azt mondta a papa, hogy hét nap eltelte után indulok is. Erzsébet néném már vár. Úgy éreztem, a szívem rögvést megszakad. Még csak beszélni se tudok Mártonnal. Fel és alá járkáltam a szobámban és kiötlöttem, hogy írok neki egy levelet, amit majd a Sára elvisz neki, hogy legalább tudja, hogy miért nem megyek többet a fűzfához.

...

Ez után a bejegyzés után sokáig nem találtam újabbat, majd több üresen hagyott lap után a következő bejegyzés volt írva.

...

Szent Iván havának 10-dik napja 1785.

Hazatértem után Mártont soha többet nem láttam. Sára azt mondta, hogy egy távoli városba költözött, s megházasodott. Titkon reméltem, hogy várni fog rám. Párizs szép város, de az otthonommal nem tud vetekedni.

Mama azzal fogadott, hogy talált egy kérőt a számomra, egy elszegényedett nemest, akinek a neve volt már csak meg, a vagyona nem. Mihály volt a neve. Elhívták, bemutatnak neki. Szépen lassan megkedveltük egymást, és a nászt is megtartottuk Pünkösöd havának 8-dik napján 1785-ben. Márton emlékét a szívem mélyére temettem örökre.

...

Hiába lapoztam tovább, csak üres lapok árválkodtak némán. Nem volt több bejegyzés. A vége felé két lap között préselt, kicsit már szétfoslott sárga és piros virágot találtam csak.

Lekuporodtam az asztal alá, hogy visszategyem a könyvet és a képet, és ahogyan a zseblámpával belevilágítottam a rekeszbe, a sarokban egy pici összehajtogatott valamit láttam meg. Kivettem. Óvatosan, vigyázva széthajtogattam.

Egy levél volt, szépanyám gyöngyírásával, Mártonnak címezve.

Németh Ádám Digitális Dekameron

Hol vagyok? Hol van ez a lány? A lány a Gellért-hegyen ül, egy a vírushelyzetre hivatkozva körbeszalagozott hintán (március van, a szalagok még épek, hisz alig pár naposak, csak átbújt alattuk), és nézegeti a mobilját – ez szinte biztos. Vagy mégsem? „Digitális Dekameron”, fogalmazódik meg bennem a kifejezés. Hogy a lány hol van, az egy nagyon érdekes kérdés.

„A telefon egy teleport.” – Amber Case első mondata visszhangzik a teremben az első korty kávé után, amit az előbb nyomtam kezébe. Időben máshol vagyunk, talán 2017, helyileg csak picit arrébb, a Paulay Ede utcában egy iroda nagy közös, tetőtéri konyhájában, vagyunk vagy százan, még nincs távolságtartás... Látszik, betanult szöveg, tételmondat, de ugyanakkor sok minden benne van: hisz most váltunk, mi emberiség, ha nem is mindenhatóvá, de mindenhol jelenlévővé – vagy inkább sehol sem lévővé. Nem az a baj az autóban telefonálással – mondja Case –, hogy foglalt a fülünk, hanem hogy foglalt a lelkünk. Amikor telefonálunk, gondolatban a telefonálóval vagyunk, ebből származnak a balesetek, ezen a kihangosító pedig nem segít.

Na, így ül ez a lány itt. Vagy amott. És ez a hatalmas különbség 1920 és 2020 járványa között: ma mindenkinél ott ez a kis teleport, ez a legalább tíz centis átlójú ablak valami másik világra, amin keresztül betódnak a barátok, rokonok, filmek, zenészek, legyenek a szomszéd szobában vagy a Föld másik felén. Most hirtelen ugyanúgy egy kattintás messze lett minden és mindenki.

Én amúgy épp egy maszkban állva nézegetem a lányt az alkonyatban, alig pár méterre tőle, szintén a hegyen – ki kellett jönnöm a lakásból, egész nap az egy kattintásra lévő emberek nyúznak, mozgás szinte semmi, pedig eddig

az jelentette a napi penzumot, hogy el kellett menni erre a találkozóra, értekezletre, beszélni kellett ezzel, kávézni azzal, sörözni... nem mondom tovább. Valamit még nem lehet online, bár aztán ki tudja, előbb-utóbb...

De én itt vagyok, a Gellért-hegyen, Újbudán. A kerületben, ahova visszatértem nemcsak a kollégiumok átalakításakor, de később Berlinből, majd Londonból is. Szeretek itt lenni. Igaz, pici a lakás, de pár méter, és itt a Bartók Boulevard, kedvenc kis kávézóim, éttermeim helyszíne, az Allee, benne az edzőterem, a templomok... azaz ezek most még sincsenek. Be lettem zárva. Akárhol lehetnék, éppúgy sehol sem volnék.

De mégis, ez az itt és most, ez a jelen... de nem: jelen az nem ez. Jelen az, hogy ezt most valaki olvassa... talán egy laptopról, talán mobilról, talán papíron, nem tudom – lehet, hogy valami olyasmiről, amit még fel se találtak. Amit Shakespeare ír, és én olvasom digitálisan, az jelen? Vagy a jelen az, amikor én írom? Hol van a most? Kapaszkodhatok a most-ba, ha elvesztettem az itt-et?

„Emberi kapcsolatok csak a valóságban képződnek, a valóság nem az interneten van” – korhol egy lány este, kérdem: „Mikor láttál utoljára?” „Fél éve” – jön a válasz. „És mondd csak, nem vagyok mindezek ellenére mindennapjaid része? Nem jelentik-e veszekedéseink vagy épp közös kincskereséseink néha napod meghatározó elemeit? Akkor mégis mi a valóság?” Nincs válasza. Nekem sincs.

Virtuális szerelem, virtuális Dekameron. Egymás fejében létezünk. Te az enyémben, én a tiedben... amíg a demencia el nem választ, vagy tudomiséen. De legalábbis a netkapcsolat szó kétértelmű...

A vírus elvette nem csak a helyet, az időt is: milyen nap van ma? Az online értekezletek naptárából tudom meg, nincs, ami tagolja a napokat... régen szombatonként kimentem enni a... mindegy is. Ők sincsenek a Wolton, se a NetPincén,

nem tudok tőlük rendelni, kívárnak. Remélem, meglesznek, mire vége...

Szóval itt vagyok Újbudán. Vagy sem. Nem tudom, nem tudom mi az, hogy Újbuda – onnantól kezdve nem tudom, ha a Spar egy webshop, nem az Allee alagsora. Ha a Kelet nem a kissé zajos könyvtár, hanem egy gomb a Wolton. Kellenek a helyek.

Kellenek a helyek – magyarázom, ahogy barátokkal körbeüljük a virtuális asztalt másnap, elvégre szombat van. Mind-egyikünk kezében a kedvenc itala, kinek metszett pohárból, kinek bögréből. Ha vége a vírusnak, folytathatnánk személyesen, veti fel valaki, mire mások halkán megjegyzik, az ötlet jó, csak ő épp Dél-Londonból köszönt be, egy másik pedig Svájcban van. Jó ez így, így a jó. Így látjuk egymást.

Utána bemegyek egy teaházba Barcelonában, mert megígértem, ha arra járok, benézek ismét, de a tulajjal most csak így tudok, hogy mindkét város lezárva, zoomon elmélkedni teákról és évjáratokról. Ugyanaznap voltam keleten, voltam nyugaton, csak én nem tudom, hol lakom...

Kellenek a helyek. Zavarban vagyok.

Szeretem Újbudát.

P. Buzogány Árpád
Nyomok egy papír zsebkendőn

Későn tavaszodott, április elején még annyira hidegek voltak az esték, hogy a nyitott konyhaablak mellett állva Imre vastag pulóverben is fázott. Elnyomta a cigarettát. Bement a kisebbik szobába, becsukta maga mögött az ajtót. Vastagabb zoknit húzott, a papucsot az ágy mellett hagyva felhúzta a vékonyabb bakancsát, felvette régi, sok zsebes kabátját, a cipzárt is felhúzta. Leült az asztalhoz, hogy számítógépén megnézzze, jött-e új levél. Délután, amíg a feleségét várta haza, Ibolyával levelezett. Az új levélben arról írt, hogy mosni fog. Elképzelte, amint rövid otthonkában, kiengedett hajjal tesz-vesz. Puha vállai, gömbölyű csípője ismerős látvány volt számára ruha nélkül is. Jobb melle alatt apró anyajegy van, egy másik, amit simogatni szokott, bal füle mögött. „Szinte látlak, ahogyan átöltözöl.” – írta és két mosoly jelet tett a sor végére.

Utoljára kedden látta, igaz, nem átöltözni, hanem más ruhába öltözni, amikor kibújt a takaró alól. A kis tömbházlakásban jó meleg volt, mégis csípője lúdbőrös lett, amikor a fürdőbe ment. A hosszú, zöld törülköző melleit és ágyékát is eltakarta, amikor visszajött. Vállai vizesek voltak.

Két napja nem látta, pedig az áruházban szinte naponta találkoztak. Kedden délben munka után a városka egyetlen áruházában találkoztak ismét, mint szoktak, a kávézóban. Szótlanul ültek egymással szemben. Aztán Imre fizetett, és intett neki. Az Ibolya autójával mentek hozzá, Imre kissé zavartan ült be az anyósülésre, mert a keresztfia integetett neki a parkolóban, ahogy meglátta.

Este későn érkezik a felesége, tíz után jóval. Még órák vannak addig. Nyolc körül sötétedik, addig még elmosogat. Aztán feltörölte a fürdőt, majd az előszobát is. Feleségének írt üzenetet: Rakott krumplit készítek, mert tudom, jobban szereted, mint engem.

Diákkori szerelemből lett ez a házasság. Kis kitérőkkel. Klárinak komoly udvarlója is volt. Az érettségi után, ahogy egyetemre került, elvette volna. Másfél év után döntött mellette Klári. Addig ritkán találkoztak, de mindig izzott valami körülöttük, pedig még a kezét se fogta meg... Megírta Klári, hogy megkérték a kezét. Élete legmerészebb döntése volt talán. Felhívta telefonon, és minden bevezető nélkül azt mondta neki: „Döntsd el, hogy kihez kötöd az életedet.” A hosszú hallgatás után még annyit mondott: „Ha engem választanál, hívj vissza.” És letette a telefont. Éjfél után jött az üzenet: „Szombat este otthon leszek, gyere utánam.” És azon a szombaton eldöntötték, hogy összeházasodnak, mihelyt Klári végez az egyetemmel.

Új cigarettát gyújtott a konyhaablaknál. Vastag füstöt fújt maga elé. Négy év után derült ki, hogy Klári első éves egyetemistaként beleszeretett egy Misibe, akit később a városba helyeztek ki, és hónapokig együtt flörtöltek, ezt Klári egy születésnapján mondta el, sírva. Imre aznap éjjel a városka egyetlen szállodájában aludt, miután Klári már elaludt. Akkor úgy tervezte, örökre otthagyni. Haza is ment délelőtt a munkából, hogy összecsomagoljon, ám Klári aznap nem ment munkába, otthon várta. Azt mondta, Misi hozzá sem ért, azt sem engedte, hogy megsimogassa. Két üveg bort ittak meg estig, akkor megfogadták, hogy soha nem hagyják el egymást.

Ibolya későbbi szerzemény. Vidám, szőke nő, akit nem lehetett visszautasítani. Néha tízórait csomagol neki, és az asztalára csempészi, kis cetlikén üzeneteket hagy hátra, ha beosonhat az irodájába. Felforrósodik a levegő, ha ő valahol megjelenik. Harsány nevetését sokszor álmodja, ujjhegyeivel az Imre arcát simogatja, máskor nyakát csókolja. Ibolya nem köti magához, de ott van mégis minden napjában, és a leveleiből az derül ki, hogy minden percben várja őt. Rendezvényeken mellé ül, esti sörözésekről, munkatársak

születésnapj ünnepségéről hazaviszi autóján, és homlokon csókolja. És vigyáz, senki ne lássa őket csak kettesben.

A cigaretta kialudt Imre ujjai között, amíg Ibolyára gondolt. Ha most elindulna itthonról, egy telefonhívására is Ibolya a következő saroknál már várná. Ma mégis nem erre gondolt, hanem Klárit látta maga előtt, ahogy fáradtan hazaérkezik. Terített asztallal szokta várni, amikor estig dolgozik, és úgy szorítják meg egymás kezét, mint kamasz szerelmesek. Újból beleszeretett a feleségébe, csak másként, mint tizenévesen?

Új cigarettát gyújtott meg, a hamutartóban felejtve felvette főni a krumplit és a négy tojást. Egy kopott terítőt tett az asztalra és leült, ábrándozva nézett ki a szürkületbe. Már a krumplit hámozta, amikor üzenet érkezett a telefonjára: „Később jövök, túlóra.” Sokszor van ilyen, ez mindig lelassítja a napokat. A terített asztal mellett ült sokáig. Ibolya ilyen késői órában már nem ír, tudja, ez már nem az ő ideje. Pedig jó lenne tovább levelezni vele most.

Kikapcsolta mégis a számítógépet, és megvetette az ágyat, kabátostól hanyatt dőlt rajta. Tíz elmúlt, máskor ilyenkor Klári üzenetet küld, hogy nemsokára indul haza. Most semmi. A telefon hangjára ébredt, aztán új üzenet érkezett: „Ne várj, majd melléd bújok.” Nem válaszolt, hanem a konyhaablak mellé állva rágyújtott. Ha így tudja, átléphetett volna Ibolyához, három sarokkal tovább bérel lakást, a sötétben ugyan ki látta volna? Beszélgettek volna, cigaretta mellett...

Aztán kiürösítette, és elmosta a hamutartót. A nagy csendben valószerűtlenül hangosnak tűnt az autók behallatszó zúgása. Tölteni tette a zsebtelefont és lefeküdt.

Nem aludt, amikor Klári megérkezett. Beköszönt és a fürdőbe ment, Imre álmosan hallgatta a zuhanyzóból szűrődő dübörgést. Már elszenderedett, amikor Klári melléje feküdt. Egy másik takaróval takarózott, és úgy helyezkedett, hogy ne érjen hozzá. Imre átfordult a másik oldalára, és kinyújtotta a kezét, de Klári az ágy szélére húzódott.

– Nem eszel? Nem vagy éhes? – kérdezte.

– Ettem bent – válaszolt Klári.

Imre szétterpeszkedve feküdt. A zsebitelefonja jelzett, hogy feltelt az akkumulátor. Fölkelt, hogy kihúzza a csatlakozóból. Felgyújtotta az éjjeli lámpát. Klári zavartan pislogott a fényben. Nyakán és szája szélén sötét foltot látott Imre. Magához húzta Klári fejét a párnán, aztán felült.

– Látszanak rajtad a ma esti nyomok – mondta fakó hangon.

– Miről beszélsz? – fordult Klári háttal neki.

– Látszik, hogy megharapott valaki – mondta Imre.

Klári jó darabig hallgatott. Imre felkelt az ágyból, és öltözni kezdett.

– Jó, hogy téged nem harapdál össze senki – ült fel Klári az ágyban.

Imre ekkor látta, hogy hálóing van rajta, pedig nem volt szokása felvenni. Hátat fordítva öltözött.

– Azt hiszed, nem hallom, mit beszélnek a városban? – emelte fel a hangját Klári. – Ha fele igaz, az is sok, hogy egy ágyba feküdjünk le – mondta, és a hangja furcsán remegett.

Imre feléje fordult.

– Tudod, mennyire vártalak? Tudod, milyen őszintén és furcsán várlak minden este?

Felvette a pulóvert, és kezébe vette a kabátot is a szék karjáról.

– Mint egy kölyök – folytatta. – Akinek minden nap egy új csoda.

– Miért nem vagyunk őszinték egymáshoz? – kérdezte Klári. – Miért nem mondtad el, hogy van valakid? – emelte fel a hangját.

– Azt hittem, jobban szeretlek, mint tíz évvel ezelőtt. Az ilyen átverés mindent lenulláz.

Imre halkan beszélt, és nadrágja zsebébe tette a telefonját.

– Te beszélsz? Jóska, a mérnök elköltözött a városból, pedig Ibolya miatt jött ide. Ezt meg tudod magyarázni? – térdelt föl az ágyban.

– Kellett neked egy szőke tündér? Miben különb, mint én? Vagy más?

Klári hangja elcsuklott, megfordult és ráborult a párnára.

– Miről beszélsz? – kérdezte Imre.

– Hogy miről? Hónapok óta hallok vissza, hogy hol itt, hol ott láttak titeket. Úgy élek itt, mint egy rossz börtönben. És van képed hozzám bújni...

Ezt már zokogva mondta. Telt vállai rázkódtak a sírástól.

– És még legyen jó feleség... Kedves, gondos... Soha nem tudom, kit csókoltál még aznap... És honnan tudjam, kit képzelsz el, amikor megölelsz...

Felugrott, megkerülte az ágyat, és Imre elé állt.

– Mi vagyok én neked, szeretőpótló? Pótjátékos, amikor nem férsz hozzá másához?!

Arca kivörösödött, hálóingét igazgatta zavartan combjain.

Imre nyersen felnevetett.

– Bolond vagy, te Klári. Inkább az a kérdés, miért kell neked más szerető, ha én szeretlek.

Kezébe fogta a nő kezét. Klári ekkor melle elé kapta a két kezét, aztán hirtelen mozdulattal elkezdte püfölni Imre mellét és vállát, ahol érte.

– Ne érh hozzá! Amíg más kell neked, ne is nézz rám!

Imre lefogta Klári két kezét, csípője mellé lenyomva, és arcát Klári nyakához szorította.

– Jobban szeretlek, mint rég – súgta. Furcsa szorítást érzett a torakában. Annyi mindent el kellene most mondani! De már semmi nem lesz abból. Igaza van Klárinak, gyenge színészkedés az életük, jobb lenne ebből kilépni, és valami új, tiszta életbe lépni át.

– Fáj – mondta Klári.

És neki nem fájt? Hogy talán utoljára bújik hozzá úgy, mint szokott?

Aztán rájött, Klári csuklóit szorítja már jó ideje, pedig két karja ernyedten lóg, nem akarja kiszabadítani, nem akarja ütni már tehetetlen dühében. Elengedte Klári kezeit, és átölelte a derekát, magához húzta egészen. Klári nem ellenkezett, lehajtott fejjel állt. Vajon sír? Nyakához bújva nem láthatta az arcát.

– Elküldhetsz... vagy inkább elmegyek magamtól. Gyenge voltam... pedig... Én életemben rajtad kívül senkit sem szerettem. Azóta létezik Ibolya, amióta úgy érzem, hogy nem kellek már neked.

– Tiszta bolondság – mondta Klári. Mindkét kezével Imre nyakát ölelte. – Tényleg csak engem szeretted... mindig?

Imre nem válaszolt, csak bólogatott. Ettől a perctől úgy kelene élni, hogy ne kételkedjenek soha egyetlen szóban sem. Nagy szavak... és olyan ez most, mint a filmekben.

Hirtelen felkapta Klárit, közben rálépett a földre dobott kabátjára, kissé megtántorodott, a szoba közepén elkezdett forogni az ölébe vett nővel.

– Tegyél le! Tegyél le! – kiabált Klári.

Amikor leengedte, kipirulva álltak egymással szemben. Imre egészen közel lépett hozzá.

– Ibolya nem akart elvenni tőled. Csak... megérezte, hogy valami hiányzik az életemből.

Zsebéből elővette a telefont, és Klári felé nyújtotta.

– Írd meg neki, hogy... soha nem szerettem, csak téged. Írd meg! – biztatta komolyan. – És írd alá a neved.

Klári döbbenten nézte a férfit.

– Azt hittem... el akarsz hagyni. Minden nap úgy jöttem haza, hogy azt néztem, ott van-e a kabátod még a fogason.

– Ibolyának ott van Zoli. Én csak pótjátékos voltam, ezt ő mondta – bökte ki Imre. Hangja egészen elhalkult.

Klári felgyújtotta a villanyt. Papír zsebkendőt keresett a táskájában, de nem a szemeit törülgette, hanem arcát és nyakát kezdte súrolni.

– Ha ilyen játékba mentél bele, akkor még van egy – kacagott diadalmasan Klári. – Ezt Éva festette ma este, most már tudnod kell mindent.

A lesúrolt festéket mutatta Imrének a papír zsebkendőn.

Imre harsányan felkacagott. Ismét az ölébe kapta Klárit.

– Hajoljunk meg, mert vége a színjátéknak – mondta, és forogni kezdett a szoba közepén az ölébe vett nővel.

Pécsek Imre

Második hullám

Augusztus vége van, 37 fokos hőséggel búcsúzik a nyár, meleg szelekkel, hogy a nyomába hűvösebb idő lépjen. Ahogy múlik a nyár, kezdődik az iskola, véget érnek a szabadságolások, úgy zárulnak ismét az országhatárok. Jön a koronavírus második hulláma, és szeptember elsejével a határzár.

Sok rossz dolgot hozott az elmúlt fél esztendő, ami egyébként inkább évtizednek tűnt. Világszerte halálesetek tömkelege, megbetegedések, fertőzések, elmaradt focimeccsek és nézők, home office, fizetéscsökkentések, gyárak leállása, a vendéglátás, turizmus padlóra kerülése, munkahelyek elvesztése, családtagok elszakadása, bezárkózás. De talán legrosszabb a hosszú távú bizonytalanság, a félelem és mindennek a médiából, az utcán, mindenhol folyamatos visszatükröződése.

Nem, nem úsztam meg én sem. Olyan alattomosan jött az egész, lassan, de befolyásolhatatlanul, biztosan épült be a tudatalattimba. És már az elején zártam volna, mert éreztem, hogy felesleges ennyire magamra engedjem, de a munkám nem hagyta. Folyamatosan bújnom kellett a vírusos híreket, irányokat, elemeznem, értelmeznem, ötletelnem, szövegeket összeállítanom, egyeztetnem, javítanom. Képben lennem órára, percre pontosan a történésekkel, sokszor napi 14 órában. Mindezt úgy, hogy tudat alatt éreztem: nem szabad. Jött mindez egy tíz éves kapcsolatból kilépés, egy lassan felnőtté cseperedő nevelt gyerek elhagyása után kicsit több mint fél évvel. Önmagában ez megviselő volt, de van annyi önismeretem és hitem, hogy ezt folyamatosan feldolgoztam, s átfordítottam volna – amennyire lehet – pozitívba. De a járványt, a vele járó parát már nem bírtam el. Pedig olyan jól indult az év.

Egy futó kaland után rám talált az őszinte, tiszta szerelem. A nő – nem, nem lány –, az igazi, érett, mégis játékos,

nyitott nő, akinek a szívét már megviselte az élet, de mégis bízott: kinyílt. Csodálatos volt. Ahogy elképze-
li titkon az ember a nagy szerelmet: jött, működött, mint akiket egy-
másnak teremtetek. Február elején találkoztunk először, már
az filmbe illő volt, ahogy megláttuk egymást a tömegben.
Borzongatóan hideg hetek voltak, de az egymásba karolások,
összebújások a Bartók Béla úti nagy séták alatt is segítették
elviselni a mínuszokat. A két lakás – az Alíz utcai és a Ham-
zsabégi-Karolina sarki – oly közel volt egymáshoz, s jó volt
sokszor találkozni, ott aludni a harminckét négyzetméteres,
de nagyon barátságosan, „kingásan” berendezett kis otthon-
ban. Reggel kávéval ébreszteni, együtt reggelizni, s nekiin-
dulni a napnak.

Aztán jött a vírus. Talán Kingát is megviselte, főleg, hogy
elvágtá a barátaitól, a Partiumban élő szüleitől, testvéré-
től, családjától. Meg éppen hónapok óta sok stresszel járó
lakásvásárlásban volt álmai Gellért-hegyi otthonának meg-
szerzésében, lecserélve a – bár idilli ékszerdoboz, de tény-
leg – doboznyi kicsit. Meg közben „államilag” eltávolodtak
egymástól az emberek. Senki nem találkozott, csak egy-két
baráttal, ismerőssel, a fitnessztermek is bezártak, az uszo-
dák is, az otthonaink pedig munkahellyé is váltak. És ebben
a nagy össznépi traumában, bezártságban mi ketten, a sze-
relmesek, akik csak másfél hónapja ismertük egymást, egy-
másra maradtunk. A következő hetekben gyakorlatilag
csak ketten maradtunk. Egymással, egymásnak. Csodálatos
napok jöttek, ahogy a megelőző másfél hónap is az volt,
de a kényszerű közelség, egymásra utaltság – utólag látva
– determinálta azt, hogy nem fogunk sokáig együtt lenni.
Kinga egyszer csak szólt, hogy beszéljünk, mert pár hete
nem érzi azt, amit az elején. Ezt követően gyorsan történtek
a dolgok. Én sem – mondtam; nem egészen így volt, de nem
tudtam mást mondani. Gyors szétválás, cuccok visszaadása
– és vége, ennyi volt.

Sírtam az egymásnál lévő tárgyak visszaadásakor, mert
tudtam, hogy tudat alatt annyira megnyomott a járványosdi,
hogy éreztem, nincs erőm bármit is tenni, bármin is változ-
tatni, vagy akár csak hátralépni kicsit, s újult erővel köze-
ledni. Spleen – mennyiszer hallottam, olvastam ezt a szót
irodalmi tanulmányaim során. Akkor már hetek óta rajtam
is úrrá lett. A kedvetlenség, a dolgok értelmetlennek látása
– és még mélyebben a bizonytalanság, a félelem, a pusztá
létbe vetett hit elvesztése. Mindez alattomosan, a lelkem leg-
mélyén. És igen, nem tudtam figyelni arra, aki fontos volt
nekem, aki ma is az.

Azóta is minden nap sokat gondolok Kingára, mert ő egy
csodás jelenség, olyan, aki mellett öröm lenni, akivel lehet
együtt haladni, fejlődni, érdemben létezni, értékesen élni.
De elsodort minket egymástól ez a megfoghatatlan valami.
Augusztus vége van. Lassan újraindul az élet, felfrissül
a levegő. Az utcák újra megtelnek iskolába és munkába
menőkkel, a világ a vírusról polemizáló politikusokkal, szak-
értőkkel, hírekkel. Holnap már szeptember, elsejével újra
zárnak a határok, és ki tudja, mit hoz még a közeljövő. Hogy
második hullám? Igen. Félelem, minden felfordulása – de
talán már egy kicsit felkészültebben éri az embert.

A járvány miatt nagyon nem volt szép az elmúlt fél év,
és lélekben sokunkat megérintett. Legtöbbünk életében szá-
mos biztos pontból számtalan bizonytalan lett. De az enyém-
ben egy biztossá vált: a vírus elvitte Öt.

Pruzsinszky Sándor

Kék szerető

Alkonyodott. A festő szobájában iszonyú rendetlenség honolt. A lemenő téli Nap árnyakat vetett, emberfelettivé növesztette a tárgyak zűrzavarát.

Ábris – görnyedt, borzas öregember – a vászna előtt állt, gémberedett ujjaival tartva a palettát és ecsetet. Egy asztalkán a modellek: kristályváza, szőlőfürtök, almák.

Órák óta egyetlen ecsetvonást se húzott, de türelmesen várt. Arra a bizonyos pillanatra, mely száműzi majd a józan megfontolást. Nem volt tudatos festő, aki megtervezi a képet, majd szívós aprómunkával kidolgozza. Nála mindig a hangulat döntött. A munkája nagy részét a várakozás töltötte ki. Még most is, hogy nem festett többé aktot. Görcsösen figyelte a csendet, hogyan araszol benne az idő, hogy megérlelje a gondolatot. S aztán egyszer csak lángra gyűjtsa. Ilyenkor szokta érezni azt a különös izgalmat, amivel kikeveri a színt, és felrakja a festéket oda, ahová kell.

De nem mozdult a lelkében semmi. Oly kihalt volt, akár a téli mező.

Haragra gerjedt. Földhöz csapta a palettát, az ecsetet. Szédelgett a gyengeségtől, de éhséget, szomjúságot nem érzett. Vette a kabátját, kifordult az utcára. Odakint, az éles levegőn kissé visszatért az ereje.

Két utcával odébb – ahogy esti sétáin mindig – betért az antikváriumba. A nagy, koszlott helységben élvezettel szívta be a könyvek porszagát.

Aztán hátul, egy eldugott tárlóban szakadt festmények között váratlanul egy régi vásznára bukkant. A kép címét nem pingálta rá, de rögtön emlékezett: a *Kék szerető* volt. Vagy harminc éve készült, az adriai tengerpart homokján lágy, késő délutáni fényben. A homok sárga háttere előtt – legfölül az ég vagy a tenger sötétkék csíkja – mintha

napozna, halványkéken feküdt az akt. Annak idején ez a test boldoggá tette: ezért is festette kéknek. Volt valami édesen múlandó abban az egy hétig tartó viszonyban. Boldoggá tette őt: mintha érezte volna, hogy később mennyire kinzó lesz a hiánya. Most is, ahogy elnézte a kezével kifeszített vásznat, szívébe hirtelen fájdalom nyilallt: a test tónusából, ebből az éteri levegő-kékből ma is az örök múlandóság áradt. Emlékezett rá, ahogy éjjel a szél zúgását hallgatták egy tengerparti viskóban, miközben ő vörös szívekkel festette tele a lány – Anettnek hívták – barna testét. Arra is emlékezett, hogy ez volt az utolsó éjszakájuk. Anett másnap eltűnt, és ő soha többé nem talált rá. Soha többé nem bírt aktot festeni, bárhogy is erőlködött: folyton ez a kép kínoztta, miközben az új modell ott ült vele szemben.

Most, az egérszagú könyvesboltban is arra gondolt, mi lehetett azóta a lányból? A kissé vastag lábú, de lapos mellű Anettnek telt, szívalakú fenéke és örökké durcás arca volt. Mélyen ülő, álmos szemei, de könnyed, ringó járása. Nehezen lehetett betelni ezzel a sok ellentmondással, s őrá később is az ilyen testek voltak hatással. De soha többé nem volt az ecset s a festék oly engedelmes, mint a *Kék szeretőn*él. Árnyékot ölelünk, álmot szeretünk: mintha az anyag, melyből a szellem kisugárzott, maga is ezt sugallta volna.

– Ezt mennyiért adja? – kérdezte mohón a sápadt, kövér boltost.

– Azt? Azt ingyen is elviheti! – legyintett a kövér, folyton izzadó nyakát törölgetve.

A festő megdöbbsent.

– Hogyhogy ingyen? Ennyire értéktelennek tartja?

– Nézze, művész úr – mondta amaz, mert majd' mindennap találkoztak –, ha annyit kérnék, amennyit szeretnék, maga kinevetne. Ezért odaadom ingyen is.

– Kinevetném? – hördült fel Ábris. – Tudja talán, ki festette? – rivallt rá a boltosra durván, mert vérig volt sértve.

– Fogalmam sincs. A bizományiból kaptuk, ott raktáron maradt. Szóval, becsomagolhatom?

– Csomagolja – legyintett Ábris –, csomagolja csak.

– Örülök, hogy örömet okozhattam! – lelkenedett a kövér, s a festő hóna alatt az újságpapírba tekert képpel, szótlanul caplatott ki a havas éjszakába.

A lelke sajgott, akár egy fölkapart seb. Nem, mintha meglepte volna a dolog. Ellenkezőleg. Régóta érezte, hogy aligha fogja már szárnyára venni a hírnév. Sejtette azt is, hogy az Alap már csak humánumból rendeli tőle a dekoratív csendéleteket. De mégis fájt. – Talán majd a halálom után – vigasztalta magát keserűn és kajánul –, a legnagyobbakkal is ez szokott történni.

Megszomjazott, mint mindig, amikor kudarc érte. Betért a kis alagsori kocsmába. Már hozta is a csapos a féldeci törkölyt. Ábris bevágta villámgyorsan, de most nem érezte azt a könnyű lebegést, amit máskor már az első korty után.

„A bizományinak se kellett” – olyan volt ez a mondat, mintha kést forgatnának a szívében!

– Még egyet? – és a lószagú italos a hatalmas szőrös kezével már hozta is a másodikat. És rögtön a harmadikat is, magától. Ábris meghatódott ennyi bölcsesség láttán, és agyában végre felszállt a meleg, nyugtató köd. Barátkozni támadt kedve, hát kicsomagolta a festményt.

– Mit szól hozzá? – fordult a kopaszodó szeszgazdához. Amaz egy percig meglepetten bámulta.

– Kék nő? – s vizeskék szemében huncutság bujkált. – Csak nem maga festette?

– Dehogysis, dehogyis! – hazudta gyorsan Ábris. – Valakitől kaptam. Tetszik?

– Hiányzott egy kereke annak, uram, aki ezt elkövette – biggyesztette el vastag, örökké nedves ajkát a csapos.

– Mi nem tetszik rajta? – komorodott el Ábris.

– Ne vicceljen! Látott már maga kék nőt? Halszemekkel?

Látszik, te bunkó, hogy nem ismered a nagy Picassót – gondolta a festő. De csak az ujját mutatta fel, mint a gladiátorok. Ami ma kocsmanyelven azt jelenti: „még egyet”. Agyon volt sújtva. Hirtelen reménytelennek látszott minden. Értelmetlennek az élet. Nem tudta magát vigasztalni azzal, hogy ez csak egy csapos véleménye. Csordultig volt kudarccal. Oly üres volt a lelke, hogy már elmondani se tudta volna, mi bántja. Az újabb féldecis pohárra meredt, hirtelen elment a kedve az italtól is.

– Baj van, művéstem? – kérdezte együttérzőn a csapos, vigasztaló fokhagymaszagot lehelve a szomorú festőre.

Ábris csak a fejét ingatta, de akkor a kricsmiben valami mozgolódás támadt. Egy kövér, csuklyás alak jött be, s fölborítva egy széket, a festő asztalához telepedett.

– Megengeded, szívi? – mondta inkább, mint kérdezte a gyakorlott ivó mozdulatával magába öntve az árválgató féldecit. – A Jóisten tartson meg soká, hogy engem vártál! – Dohányfüsttől rágott hangjából irónia érződött. A csuklyát nem hajtotta fel, csak kövér kezével simított egyet Ábris ruháján, mintha gyermeket vigasztalna.

Ketten is rávetették volna magukat szitkozódva: hogy mer ez idejönni?

– Hagyják csak, hagyják! – legyintett ernyedten a festő, és felállt. – Nem olyan nagy dolog. Fizetek inkább.

A zsebébe nyúlt, hogy elővegye kopott kígyóbőr pénztárcáját. De nem találta.

– Ejnye! – mondta, de mire visszafordult, a csuklyás kövérségnek hűlt helye volt.

– Ellopta a pénztárcáját, mi? – nevetett fel csikorogva egy vendég. – Az enyémet is, a múlt héten!

Ábrinak visszarémllett a tolvaj furcsa, simogató mozdulata, amitől most hirtelen melegség támadt a szívében.

– Ki ez a nő? – kérdezte, mert a csuklya mögül mintha egy veres hajtincs rebbent volna elő.

– A Vörös Anett – mondta a csapos. – Közismert zsebtolvaj, már följelentettük. Biztosan elfogják. Nagyon sajnálom, művéstem. Majd legközelebb kifizeti...

Odahaza Ábris nyugtalan álomba zuhant. Azt álmodta, hogy az Adrián jár, s a homokos tengerparton egy fiatal festővel találkozik: saját magával. Anettet festette. Pont úgy, ahogy akkor! A kontúrokat a gyerekes halszemekkel már kirajzolta, s épp a kéket – az utolérhetetlent – keverte ki. Késő délután volt, Anett barna bőrén, fekete haján a víz visszfénye játszott. Ahogy mosolygott, a fogai, akár a tenger fehér kavicsai. A lágy hullámverésben egy sirály távoli vijjogása hallatszott. Épp úgy, mint akkor!

Egy sziréna szólt az éles reggelen: erre ébredt fel Ábris. A feje sajgott, mintha falba verte volna. – Ilyen az, amikor minden elmúlik – gondolta keserűen. – Ez lenne minden?

A festmény ott hevert az asztalon. Nézte, és elviselhetlenné nőtt benne a keserűség. Fogta és bevágta az ágy alá, rátaposva a földre dobott palettára. Nincs megváltás. Kiment a konyhába hideg víz alá dugni lüktető fejét. Akkor csengettek. Ajtaja előtt, közrefogva a tolvajnt, két rendőr állt.

– Hatósági tanút keresünk – mondta az egyik.

– Felismeri ezt a nőt? – kérdezte a másik, és lerántotta róla a csuklyát.

Anett volt az, a Kék szerető. Ovális arcát az idő széles parasztarccá torzította, melyet most vörösre festett, őszülő haj keretezett. Voltaképp csak a mélyen ülő, álmos szeméről ismerte meg. S a saját szívveréséről.

– Sose láttam!

– Magától is lopott, uram. Ezt a címet adták meg.

– Sajnálom. Tévedés – felelte ő hidegen, és becsapta az ajtót.

Fel-alá sétált a szobában gondolkodásra képtelenül. De a szívverésében, akár a születés fájdalma, agresszív remény tombolt. Feltépte az ajtót: már csak Anett állt odakint, vastag

lábain. Cigarettazott, és őrá mosolygott: a fogai feketék voltak, mint a föld.

– Köszönöm! – mondta nikotinos hangján. – Itt a pénztárca – és a festő felé nyújtotta –, nem hiányzik belőle semmi.

– Ugyan, hagyjad – legyintett Ábris. Közönyös arcot vágott, csak hogy lelkének szárnyalását leplezze.

– Ül le – mutatott befelé az öblös fotelre –, lefestelek. Ahogy akkor.

– Meztelenül, engem? – a kövér Anett rikácsolva felnevetett. – Nem látsz a szemedtől, vén bolondom? – De már ott ült, a nyikorgó bútoron. – Van valami italod?

A kék ég a légypiszkos ablakon át ránevetett, ahogy Ábris a förtelmes szagú pálinkát kitöltötte. Amaz rögtön belekortyolt.

– De ugye nem tart soká? – kérdezte, miközben vörös haját szétterítette meztelen vállán.

– Estig befejezem – mondta szerelmesen a festő, és ifjú, vad vággyal emelte fel a megtaposott palettát.

Az az arc nézett vissza rá, amelyet egész életében magában hordott.

Sári Edina Bepasizás 2.0

Két szőke nő ül egymás mellett a 28-as villamos Népszínház utcai végállomásán, és indulásra várva beszélgetnek. Egy jól karbantartott, rövid hajú, ezüstszőke ötvenes és egy hosszú hajú, aranyszőke, alig huszonéves. A fiatalabbik egy fiúval való megismerkedéséről mesél.

– Ahogy megláttam az edzőteremben, teljesen rákattantam.

– Az mit jelent?

– Hogy nem bírtam nem nézni.

– Szóval, szemeztél vele. Erre ő?

– Észrevette, ami gáz volt, de csak néztem tovább.

– És odament hozzád?

– Dehogy! Amikor gépet cseréltünk, én otthagytam a vizes palackomat, ő meg utánam hozta.

– Ez olyan, mint nagymamánk zsebkendőleejtése – mormogja az idősebb, és beleegyezően bólogat.

– Milyen zsebkendő? – zökken ki a fiatalabb a történetből.

– Semmi, mondd tovább!

– Aztán rebegtettem, ahogy kell, meg domborítottam, tudod.

– Na, de erre már csak lépett!

– Persze, odaadta a telóját, hogy írjam be a számomat – csacsogja büszkén, és bizonyítékul mutatja a fiú számát az ájfőnján.

– Te? Az övébe?

– Igen, ez így szokás.

– Aha. És utána?

– Két nap múlva bejelölt a fészen. Nézd csak, milyen cuki pasi! – ragyog fel a szeme, és mutatja a srác profilképét.

– Tényleg helyes. De csak két nap múlva? – húzza fel a szemöldökét az idősebb.

– Ja. Tök gyorsan. De aztán rögtön a Twitteren is követni kezdett.

– Követni? – kapja fel a fejét az idősebbik kissé rémulten.
– Tudod, amikor szimpik vagytok, követitek egymást.
– Ja, értem! Bár én azt hittem, találkozunk, beszélgetünk.
– Á, dehogy! De utána már szinte egy-két nap múlva a Tinderen is megjelölt.

– Megjelölt?
– Aha, tudod, ez hogy van! Így elhúzza jobbra ezt – tesz a mutatóujjával jobbra egy mozdulatot a képernyőn – és ez azt jelenti, hogy tetszem neki.

– Elhúzza jobbra. És ha balra húzza?
– Akkor te húzhatsz el, kisanyám, ezt jelenti! – vihog a lány a befogadottak önérzetével.

– Elhúzni... Hát, ezt én már nem annyira ismerem – vallja be az idősebb cseppet sem búsan.

– Miért? Ti hogy csináltátok régen? – ébred kíváncsiság a fiatalban, és még a mobilja nyomorgatásáról is megfeledkezve néz az idősebbre.

– Hát azért nem volt az oly rég... – néz huncutul a fiatalabbra a rövid hajú nő, mintha latolgatna valamit. Pár másodperc múlva látszik a szemén, hogy döntésre jutott. – Megismerkedtem valakivel – hajol közelebb a lánynak.

– Juj, nem mondd! – lesz csupa izgalom a lány szeme, és a mobilt az ölébe ejti.

– De mondom. A múltkor, amikor mentem hazafelé.

– Juj, nem mondd! – ismétli hitetlenkedve a lány. – És hogy volt?

– Korábban végeztem az irodában, szép langyos este volt, a madarak még csiripeltek, épp ment le a nap. Jókedvű voltam, és aznap szépnek éreztem magamat.

– Na de a pasival mi volt, azt mondd! – türelmetlenkedik a lány, és bedobja a hátizsákjába a mobilt.

– Most mondom. Szóval, ahogy kiléptem a közérthől, és mentem a kis utcán a tojásaimat lóbálva, kivágódott előttem egy kocsiajtó, épp csak el tudtam ugrani...

– És megbotlottál, és a csávó elkapott...

– ... és egy vigyorgó, jóképű harmincas karjaiba pottyantam – folytatja a nő tudomást sem véve a lány közbeszólásáról.

– Juj, nem mondd! – kiáltja olyan hangosan a lány, hogy az utastársak odakapják a fejüket. – Olyan fiatal?!

– Igen. Elnézést kért és udvariasan megkérdezte, eltörték-e a tojásaim, mert ha igen, ő vesz nekem másikat. Mondtam, hogy az én tojásaim rendben vannak, és mélyen a szemébe néztem.

– Juj, nem mondd! – mantrázza a lány elképedve. – Ez olyan izés!

– Milyen? Múlt századi? Valódi? Na szóval, erre még jobban vigyorogva megkérdezte, hogy mi a szándékom velük, tán vacsorára vettem?

– És erre te elmesélted neki, hogy a tyúkanyó omlettje a kedvenced? – kacag fel a lány csúfolódva, de a nő fel sem veszi a gúnyolódást.

– Mondtam, hogy alapvetően igen, de szívesen megosztanám vele akár reggelire is.

– Juj, nem mondd!

– De mondom.

– ...

– És megosztottuk.

– Na de hogy?

– Hát hogyhogy hogy?

– Gondolom, beírtad a telójába a számodat, és reggel felhívtad?

– Dehogy írtam! – kacag a nő.

– Akkor még aznap este bejelölt a fészen, és cseteltél vele? Vagy fotót küldtél neki a rántottáról reggel a Twitteren? – értetlenkedik a lány.

– Dehogy küldtem fotót, kisszívem, minek küldtem volna? Mással voltam én elfoglalva este is és reggel – mulat a nő a lánynon. – És persze egész éjszaka – motyogja pironkodva a feltoluló emlékektől, de azt már csak maga elé.

– Akkor hogyan? – kérdi a lány és látszik, tényleg nem érti, hogyan máshogy történhetett. – Aha! – kiált fel diadalmasan. – Rögtön a Tinderre ment rá, és megjelölt!

– Hát mondhatom azt, ha így akarod, hogy megjelölt, bár nem úgy, ahogy gondolod, és többször is, és nem a Tinderen.

– Hát hol? Szabad a gazda! – adja fel a lány a találgatást.

– Hát például itt – húzza picit lejjebb szemérmesen a garbója nyakát a nő, egy elmaszatolódott lilás foltocskára mutatva. – Vagy például itt – lebbenti fel a térdig érő szoknyája szélét kissé elpirulva, de roppant büszkén.

– Juj, nem mondd! – csap a térdére a lány, amikor leesik neki a tantusz.

– De mondom és mutattam is.

– De nagy! Csak úgy fogtad magadat, és ismerkedés meg csetelés nélkül felmentél hozzá és... izé? – háborog álmélkodva a lány.

– Igen. Csak úgy – veti fel a fejét a nő dacos öntudatosan. – Nekem, kisszívem, már a bé oldal forog, nem érek rá mindenféle kütyükkel bajlódni, meg virtuálisan bepaszizni, én már csak a tutira megyek. Ja, és én most jobbra elhú-zok az ajtó felé, ha tetszik, ha nem, mert leszállok a Teleki téri piacnál, na puszi-lak, kisszívem! Majd telefonálj, rendben hazaértél-e! – int mosolyogva búcsút a nő a tátott szájú lánynak, akinek már hosszú másodpercek óta kitartóan csörög a hátizsákjában a mobilja. Látszik rajta, hogy észre sem veszi, mert magában kicsit irigykedve a nagyira gondol, és a számára furcsa, életszagú jelenet játszódik le újra és újra a lelki szemei előtt.

Szabó Veronika Három kopogás

Abban a bizonyos évben kettesben indultak nyaralni a szülők, hogy az addigra összetorlódott fáradalmaikat a legnyugodtabb körülmények között, csak egymásnak élve pihenhessék ki. Békés lélekkel hagyták otthon mindkét fiúgyermeküket. Egyikük éppen a kamaszkor kellős közepét járta, másikuk még kisfiúnak számított.

– Ildikém! Jánossal szerdán elutazunk. Megkérlek arra, hogy figyelj oda kicsit a gyerekeimre, és mivel úgyis főzöl, vigyél már nekik át egy-egy tányér ételt! Hagyok itt rá pénzt neked! – bízta szomszédasszonyára csemetéit Vilma.

– Rendben van Vilma néni, jól tartom majd a srácokat! – felelte Ildi.

A házaspár az első- és másodszülöttjét jó kezekben tudva élvezte az üdülés minden pillanatát, miközben a fiatal szépség kellő lelkesedéssel készítette a jóízű, laktató táplálékot.

Legalább tíz ágra süttött az izzadságfolyamot produkáló Nap, amikor a menyecske a két éhes gyomrúnak első ízben átvitte a friss tálalnivalót. Néhány közömbös mondat váltását követően a nagyobbik legényhez fordult:

– Gyere át hozzám este! Nem lesz otthon a férjem, beszélgetünk kicsit!

– Jó, átmegyek! – válaszolta mit sem sejtve Palika, aki az alkonyat beálltakor szavahihetőségét bizonyítva teljesítette ígéretét.

Belépett a nyitott bejárati ajtón, majd a nagyszobába, ahol a csinos, kíváncsú, ízig-vérig belevaló asszony melltartóban és bugyiban fogadta. Megfogta, s két mellére helyezte a meglepett tekintetű, száját nyitva felejtő fiú kezét. Arcát, nyakát forró csókokkal ellátva arra az ágyra vezette őt, amelyen elképzelte az édes együttlét feledhetetlen örömét.

A nő gyengéden levetkőztette a kicsit sem ellenkező Palit, majd levetette magáról is a felesleges ruhadarabokat. Teljes tenyerével nyúlt az egyre izgatottabbá váló fiú nemi szerve felé, s a heves csókolózás közben megpróbálta bevezetni alkalmi párját a szeretkezés titkainak finom kibontakoztatásába.

– Voltál már nővel? – tette fel kérdését, ám a fiú tapasztalatlannak látszó viselkedéséből bizonyára maga is tudta a választ.

– Igen, voltam! – hazudta szemlesütve a srác.

Arcán nemcsak az izgatottság, hanem a szégyenlősség, a zavarban lét is erősen látszott.

A fiú az asszony biztató szavainak hatására megpróbált behatolni a gyönyör kapujába, amit eleinte – bár nagyon kereste – sehogy sem talált. Hol feljebb, hol lejjebb keresgélt, amikor Ildi a türelmes várakozás végén jobb kezének mutatóját felemelve megszólalt:

– Ejnye, ejnye Palika! Nem mondtál nekem igazat! Te nem voltál még nővel! Na, majd én megtanítalak téged!

Addig-addig simogatta, tanítgatta a megszeppent, de a mesés szép nőt rettenetesen kívánó ifjút, hogy végre sikerült, beteljesült, amire olyannyira vágytak. Megelégedéssel telve pihentek egymás mellett, amikor meghallották Ildi hites urának, Pistának és az ő barátjának, Bélának az előszobából érkező hangját. Megijedtek. Palika úgy, ahogy volt, egy szál semmiben ugrott ki a sarkig nyitott ablakon, s gyors futásnak eredt. Riadalomtól kapáló szívvel zárkózott be a testvérel közös szobájukba. Magára kapta az elsőként keze ügyébe került ruhát, és félve várakozott. Az ablakból dühös kopogtatást hallott.

– Pali! Gyere ki, te szemét! – ordította Pista.

A fickó lapítva settenkedett ki az udvarra.

– Szia! Mi baj van? – kérdezte úgy, mintha nem is tudta volna, mi járatban van ott a bösz haraggal érkezett szomszéd.

– Mi baj van??? Még kérdezed? Megpocsékolta a feleséget! – rikoltotta nagy hanggal.

– Én? Dehogy! Honnan veszed ezt?

– Láttalak elszaladni, te kis mocskok! – hangzott el a további kiabálás az ember torkából.

Mit volt mit tenni, Palikának be kellett látnia, hogy valóban járt a mellettük lakók háza táján.

Pista háta mögül, mint egy fedezékből hajlott ki oldalra Béla, a részeges barát.

– Vigyázzá’! – kiáltott fel. – Vigyázzá’! – mondta újra, ökölbe szorítva bunyózással fenyegető két kezét.

A balt kissé előre tolt, a jobbat pedig hátrébb hagyta, igazi ökölvívónak képzelve magát.

– Na ide figyelj! Ha fizetsz nekem minden nap két sört meg egy felest, akkor mehetsz az asszonyhoz, amikor csak akarsz! – árulta nejét napi betevő italáért a derék férj.

– Rendben! – felelte Palika, s már hozta is bentről az első adagra járó pénzt.

– Nekem is! – harsogta Béla.

– Neked dehogy fizetek! Nem a te feleségeddel voltam!

Attól kezdve az ifjoncnak szabad útja volt a szépasszony testéhez. Mikor az esetet követően először ment át hozzá, szörnyülködve látta meg az Ildi szeme alatt sötétedő monoklit.

– Hát megvert? – kérdezte Pali.

– Meg – válaszolta a büntudattal gyötrődő, porig alázott Ildi.

A fiú ideges lett. Pista után indult a kocsmába, akitől számonkérte tettét.

– Megvertem, mert megérdemelte, de többet nem bántom, mehetsz hozzá! – szólt, majd nyugodtan szürcsölte tovább a félbehagyott sört.

Palika élt a szokatlan lehetőséggel. Alig várta, hogy esténként vágytól felfokozott állapotában visszarepülhessen puha szerelmi fészkébe, ahol élete első nőjének karjaiban

boldognak érezte magát. A kedvessel megbeszéltek szerint három kopogással jelezte, hogy ott van, s már meg is nyílt előtte a mennyország kapuja.

Együttlétük mások előtt titokban maradt, csak a megállapodásban szereplő férfiak tudtak még róla.

Az idő múlásával Ildi valamiért más városba költözött a családjával, Palika pedig igazi felnőtt férfivá cseperedve talála meg a lelket öltött tiszta szerelmet.

Évtizedek teltek el azóta. Első szexuális élménye és azt követő szokványosnak semmiképp sem mondható kapcsolata soha el nem múló emléket vésett immáron révedezve visszatekintő, megőszült fejébe.

Szilasi Katalin Gondolatban

Bonifác, a hentes, mint istenfélő ember, gyakran járt templomba. Nem mulasztott volna el egyetlen vasárnapi misét sem. Sokszor egyedül volt férfiember az egész szertartáson a sok feketeruhás, fonnyadt öregasszony között. No meg persze ott volt a pap is, de az nem számított igazi férfinak. A hentes szinte mindenkit ismert már látásból, jobbra-balra köszönetett a sok ráncos arcnak, míg a megszokott padsorához ért.

Ám ott most hirtelen megtorpant, mert valaki már ült a helyén. Sőt, az illető az ő imádságos könyvét lapozgatta, amit mise után mindig a padban szokott hagyni.

– Hölgyem, ha meg nem sértem – szólította meg a betolakodót.

– Ó, csak nem az ön helyére ültem, uram? Ha arrébb húzódok, elférünk egymás mellett – mosolygott rá kerek holdvilág-képével az asszony.

Bonifác kicsit körülményeskedve foglalt helyet az ülőkén. Megzavarta a női testtől még meleg pad, nyugtalanul izgett-mozgott még jó ideig. Ahogy oldalra nézett, meglepte az asszony kissé kihívó pillantása, de leginkább a hozzá-hozzádörzsölődő, hatalmas, hurkás combok zavarták meg lelki békéjét.

A hentes szokva volt a nagydarab, hájas húsokhoz, a tányéron is a kövéret szerette, aminek a zsírja elomlott a szájában, rágni sem kellett.

– A sovány, inas falatok még a kutyának sem valók – mondogatta a feleségének. A sovány, sápkóros asszony elérte a célzást, megsértődve elvonult a hálósobájába. Már évek óta külön aludtak.

Bonifác nehezen viselte az így kialakult helyzetet. Vérbő, életerős férfi lévén többször megfordult a fejében, hogy

elme egy „olyan” házba könnyíteni magán. Vallásos érzülete azonban mindig visszatartotta ettől a lépéstől. A sors kegyetlen fintora volt, hogy épp a templomban érte a kísértés, itt jött rá igen erősen a női test utáni vágy. Igyekezett visszafogni magát, nem nézett többé az asszony felé, de ott érezte maga mellett a hatalmasan domborodó tomport. A nőnek ráadásul valami izgatón, nyershús szaga volt, mint az üzletében felaggatott, hasított félsertéseké.

– Micsoda cégére lehetne ez az asszony a boltnak – morfondírozott magában. A sovány, zörgő csontú feleségét sosem engedte a pult mögé, nehogy elriadjanak a vevők.

Ilyen gondolatok jártak a fejében miközben a pap beszélt. A nadrágja is egyre jobban feszülni kezdett, nem csoda, hogy nem tudott a prédikációra figyelni. A zsoltár szövegét is eltévesztette, mikor énekelni kezdtek. A nő kövér könyökével oldalba bökte, mire Bonifác elhallgatott, és csöndben várta a szertartás végét.

– Atyám! – ment oda a mise után a paphoz. – Gyónni szeretnék!

– Most, fiam? – csodálkozott az öregecske plébános. – Mi lehet az a nagy bűnöd, hogy ilyen sürgős?

– Paráználkodtam.

– Előfordult az már mással is – mondta megbocsátóan a pap.

– De itt a templomban!

– Előfordult az már mással is – sóhajtott a pap, és felnézett a mennyezeti festményen röpködő, félpucér angyalákra.

– Egy ismeretlen asszonnyal szeretkeztem gondolatban.

A pap megütközve nézett Bonifácra.

– Csak gondolatban?

– Igen, atyám – hajtotta le büntudatosan a hentes a fejét.

– Nahát, fiam! Azzal a másvalakivel ilyen sohasem fordulhatott volna elő – csóválta a fejét a pap, és reverendájába dugott kézzel elindult a sekrestye felé.

Tábori László

Beszélgetések a COVID-19 vírussal

(Az egyik 19, a másik egy híján 20)

Találkozás a COVID-19-es vírussal

Egy belvárosi presszóban találkozunk. Én érek oda előbb, leülök a törzsasztalomhoz, az ablak mellé. Szemben a város egyik legjobb könyvtára, jelenleg zárva. Nem messze van innen a Centrál Kávéház, a valamikori Eötvös Egyetemi Klub. Először telefonon akartam vele tárgyalni, de az áramban ott van Ahrimán, azaz Ármány! Ez a két alak egyszerre kicsit sok lenne.

Középmagas, jó kötésű vírus érkezik. Vasalatlan, harmonikás nadrágot, bőrcipőt visel zokni nélkül, ingének kezelője nem látszik ki a zakó ujjából. Előre megkötött, gumis csokornyakkendője van, borostás arca, tehát éppen úgy néz ki, mint egy bugris magyar úrgazdag, ezért nem kelt feltűnést. Energiatalt rendel.

– Nem fél tőlem? – kérdezi magyarul. Idegenes akcentusa van, szókincse csekély, amit mond, az nyelvtanilag úgyahogy elfogadható. Tehát úgy beszél, mint egy átlagos közszereplő a médiában.

– Nem félek – mondom –, mert jó az ellenálló képességem, vitaminokat szedek, kezemet gyakran megmosom.

– Én viszont félek maguktól, emberektől! – válaszolja egész testében borzongva. – Még kapok maguktól valami nyavalyát.

– Mondja, magát nem Kövid Inkának hívták eredetileg? Vagy a neve azt jelenti, hogy Covid inka? Talán dél-amerikai? – kérdezem.

– Ez magánügy! – válaszolja. – Tehát nem fél, hogy fertőzést kap?

– Herakleitosz szerint – mondom – az ember jelleme a sorsa.

– Ethosz antropon daimon – fordítja ő vissza görögre.

Ez tud görögül! Rafinált fickó! – gondolom. – Hogy jutott át a határon? Hiszen mind le van zárva!

– Én minden határon átlutok – feleli. – Nem vagyok menekült vagy bevándorló, az útlevelem mindenhol érvényes. De úgy néz ki, hogy a Nyugat most már észre tért. Most úgy viselkednek, mint a normális államok: van határ, vámos, az integráció is folyik. De nem úgy, ahogy a nyugati sajtó gondolja, hanem úgy, hogy az újonnan érkezettek integrálják az őslakókat. Van, ahol már egész előrehaladott a folyamat. A régi templomokba új vallások költöznek, új szokások, új vírusok honosodnak meg. Azok az elbizakodott, öntudatos európai nők most majd megtanulnak kesztyűbe dudálni. Akár gumikesztyűbe! A múltkor voltam egy uszodában a maguktól számított második országban. Ott már nem riszálnak úgy a nők, mint régebben. Nyaranta már nem napoznak meztele nélkül a parkokban. Majd én mindre rászállok.

– Milyen benyomásokot szerzett még a földrészünkön?

– Nem látok szolidaritást az önök népei között. Szegény taljánokon csak olyan keleti államok segítettek, mint Kína, Oroszország, Kuba. Ezeket viszont állandóan kritizálják és lenézik. A legérdekesebbnek viszont azt találom, hogy tanulmányozva a huszadik század gyászos történelmét, a „szabadnak” nevezett nyugati sajtó és filmművészet majd nem mindig csak a náciizmus bűneiről papol. A bolsevista rémtettekről csak igen ritkán esik szó.

– Hogy van az, hogy ön ilyen jól értesült?

– Van egy távoli rokonom: a számítógépes vírus. Meg akad egy másik rokonom is: az a rafinált alak meg az áramban lakik. Úgy hívják, hogy Ármány vagy Ahrimán. Főleg ők ketten látnak el hírekkel, hogy tudjuk magunkat mihez tartani.

– De miért ül olyan messze tőlem? Alig hallom a hangját!

– Nem akarok elkapni valamilyen rusnya bacilust maguktól, az előbb is köhögött, krákolott, és rossz színben van.

Lehet, hogy már nem húzza sokáig! De visszatérve a kérdésre, konstataáltam, bejárva a földrészt, hogy nyájas lakói félig már elhülyültek, köszönhetően az én nagyra becsült rokonoknak, a számítógépekben és telefonokban tanyázó Ahrimánnak. Nemsokára már a kölyköket is gépek fogják tanítani, a pedagógusok teljes kiiktatásával. Valamikor a világ proletárjai egyesültek, most a világháló tömegemberei teszik ugyanezt. Tempora mutantur! Régente a kommunizmus kísértete járta be Európát, most pedig a hasznos idiotizmus kísértete teszi ugyanezt.

– Ön arról is tud, hogy Lenin elvtárs a bolsevizmussal rokonszenvező nyugati értelmiségieket hasznos idiótáknak nevezte?

– Hülyének néz? Én nem a szocializmus idején jártam iskolába, és nem Nyugaton nevelkedtem. Már rég kipusztultam volna, ha nem alkalmazkodnék az új időkhöz.

– Ön egész nap fertőz, vagy tart közben egy kis pihenőt is?

– Szigorúan napi nyolc órában fertőzők. Van aztán heti két pihenőnapom, és még csúsztatni is szoktam. Például akkor, hogyha nincs elég páciensem. Nálunk is van ám érdekvédelem, jóember!

– Én nem jósolok önnek itt nagy jövőt. Magyarországon nem sikerült annyi embert megfertőznie, mint másutt. Erről mi a véleménye?

– Csak nem a Szentkorona fékezi a koronavírust? Vagy a Boldogasszony a hét lányával? Vagy a Magyarok Istene? Egyébként is indulnom kell: ma még alig fertőztem itt Budapesten.

– Mely kerületeket részesíti előnyben?

– A balliberálisok közül sokan nekem drukkolnak.

– Mielőtt elmenne, nyögje már ki, hogy honnan származik?

– Én ősidők óta létezem, maga számár! Jelen voltam a Szentföldön is, az egyik nagy vallásalapító idejében, de akkor nehezebbek voltak a körülmények. Egy Poncius Pilátus nevű

pasas az idegeimre ment, mert folyton a kezét mosta. De mielőtt odébb állok, elárulom, hogy ellenem nem reménykedhetnek külföldi segítségben! Annyi segítséget sem fognak kapni a Nyugattól, mint az a bizonyos Béla a mongolok ellen, vagy Szigetvár, Drégely, Eger védői a törökök ellen. Vagy Rákóczi az osztrákok ellen. Csak magukra számíthatnak! Mert ha valahol feltalálnak egy szert ellenem, az csak itt lehet maguknál.

– A Parlamentbe nem megy? Ott ilyenkor sokan szoktak lenni!

– Szívesen ellátogatnék oda, de taszít a koronájuk kisugárzása. És ne felejtsek el áldani is az átkok mellett, mert sokat köszönhetnek is nekem: a tiszta levegőt, tiszta vizet, fölélegzett Földet. És megtanulják, hogy nem kell annyit nyüzsögni: lehet odahaza is kulturáltan szórakozni, és a saját országuk szépségében is gyönyörködni! Na megyek, az egyik metró megállóban lesz jelenésem.

– Minek ránt ehhez arcmaszkot és gumikesztyűt?

– Valahogyan az utasok bizalmába kell férköznöm.

Fizetés nélkül távozik, mert a pincér nem meri tőle elvenni a markában tartott fém kétszáz forintosokat.

Búcsú a COVID-19-es vírustól

*„Van a Bajza utca sarkán egy kis palota.
Kisasszony, ha boldogtalan, jöjjön el oda!”*
(Zerkovitz Béla-Szilágyi László: Csókos Asszony)

Napos májusi délelőtt a Bajza utcában sétálgatok. Még tart a járvány, az utca néptelen. A 18-as számú ház előtt (amelyen legalább tíz éve nincsen számtábla) furcsa alakra leszek figyelmes. Valahonnan ismerős, hiszen egyszer már találkoztam vele egy belvárosi presszóban, amely akkor még nyitva

volt. Tömzsi, rosszarcú fickó, aki a nemzetközi proletariátus egyenruháját hordja (tornacipő, munkásnadrág, elnyűtt zakó, kívül hordott ing). Kezében okostelefon. Ő a COVID-19-es vírus, akit Kövid Inkának neveztem el!

– Hát maga mit akar ebben az épületben, ahol a madár se jár? – kérdezem.

– Meglátogatom az írókat és a költőket, de nehéz volt ide találni. Úgy látszik, a művész urak rejtve akarnak maradni.

– De hát mit keres ebben a székházban? Egy fél éve nincs itt egy lélek se, a vendéglő évek óta zárva! Ígérték presszót is, az se nyílt meg soha! Állítólag a házat tatarozni fogják, de már hét hónapja hozzá se nyúlt senki. Úgy emlegetik, hogy „a holtak háza”.

– A mindenit! Rossz infót kaptam a számítógépes vírusoktól! Egész nap fertőzni akartam! – Káromkodni kezd: olyan, mintha a televízió valamelyik politikai műsorában beszélne.

– Én ide be se engedném magát! Itt akar fertőzni? Hiszen a tagok között sok a tehetséges és tisztességes ember, akik szerény körülmények között élnek. Egész nap dolgoznak évtizedek óta, de még a nevüket sem ismeri senki. A közgyűlések alatt pedig lapulnak, mint dinnye a fűben. Nehogy a vezetők azt higgyék, hogy ugrálnának.

– De hát nem az lett volna a feladata ennek az írószervezetnek, hogy megismertesse műveiket a közönséggel? Pedig én szeretem a vidéki írókat, főleg az idősebbeket. Úgy hallottam, hogy ők el-eljárogattak ide a rendezvényekre. Csöndben ültek a rossz levegőben, minden rossz verset és prózát megtapsoltak, és az elnökválasztásokon is részt vettek.

– Hát, ez is igaz! Mindig megtöltötték egy közeli gimnázium dísztermét, és megválasztották azt, akit magasnak vélt helyről ajánlottak nekik. Általában a műsor végén lett volna idő arra, hogy elmondják a bajaikat, de addigra már elfásultak és hazamentek. És ez így ment a végtelenségig!

– Ezt én mind tudom, mert van egy öreg rokonom, az influenza vírus. Az ide jár már nagyon régóta. Ő sokat mesélt arról, hogy mi folyik a helyi irodalmi életben. Őszerinte mindig van néhány fürge huncut, aki a többiek hátán karriert csinál, és díjakat kap. De nem a legbátrabbak!

– Mondja, miért nem jön közelebb? Alig hallok a hangját.

– Mert betartom az Önök szabályait. Másfél méterre kell állni egymástól. Mert nem akarok magától semmit sem elkapni. Az előbb is köhintett! Nekem még dolgom van. Fertőzés közben úgyis közel kell mennem az utálatos emberekhez. Még az írókhoz is, mert már előttem sincs semmi tekintélyük. Szóval hol lappanganak ezek a fránya irodalmárok?

– Nehéz megmondani, mert most az irodalmi életben téli szünet van.

– De hiszen most május van, maga szerencsétlen!

– Bocsánat: akkor most tavaszi szünet van. Aztán jön a nyári szünet. De ezt már egy nagyobb és szebb palotában bekkelik ki! Van, aki szünetel, van, aki szünetel.

– Mégis, hová szorultak ki az írók?

– Először kiszorultak a klubteremből, aztán a könyvtárból, aztán az épületből, és ha ez így megy tovább, a köztudatból is ki fognak szorulni.

– Hát akkor?

– Keresse őket a digitális térben! Most ez van divatban! De úgy hírlik, alakult egy újabb írószövetség: talán ők majd máskepp csinálják. Ők ugyanis még reménykednek. Úgyhogy maga oda ne menjen!

– Pedig több kötet is van rólam, úgyhogy tagnak jelentkezhetnék. Ajánlóim: az influenza vírus és a számítógépes vírus.

Tátrai S. Miklós Horgászkaland

A távoli toronyóra öt órát jelzett. A szél felkapta hangját, és szétterítette a vízparton. Tamás ebből semmit sem érzékelt, gondolataiba merülve ült kisszékén a horgászbótok mellett. Órák óta várakoztak a tóparti stégen Imrével. Úgy tűnt, aznap délután nem lesz szerencsájuk. Bármilyen horgásztrükkal próbálkoztak, az úszók, a kapásjelzők mozdulatlanok maradtak. Eleinte még beszélgettek, nevetgéltek, söröztek, azonban később minden unalmassá, vontatottá vált. Örültek, hogy a stég kis tetőt kapott, amely védte őket az erős napsugártól. Négy nappal korábban érkeztek a kényelmes kis faházakba. Egyiket Tamás és Irén, a másikat Imre és Hilda foglalta el. Évek óta jártak a Fenyővölgyi tóhoz. A férfiak horgásztak, a feleségek pihentek, fürödtek, nyaraltak, időnként szurkoltak a férjeknek, segítettek a zsákmány megtisztításában, elkészítésében, már ha volt ilyen. Ha nem, vagy unták a halat, akkor a közeli csárdában étkeztek. Az asszonyok elfogadták, hogy évente öt-hat napot itt töltenek, de elvárták, hogy a nyár további napjaiban az ő kívánságaik teljesüljenek. Imréék tizenöt, Tamásék tizenegy éve kötöttek házasságot. Ha voltak is kisebb-nagyobb problémák, békésen éltek. Házaseletük, szeretkezéseik lendülete az évek alatt megtört, olykor hullámvölgybe került, a csúcsoakat már ritkán ostromolták, akkor is váltakozó sikerrel.

– Mi van veled öregem? Hol jár az eszed? Kapásod van!

– bosszankodott Imre, és meglepődve látta, hogy barátja, a kezdő horgászokhoz is méltatlan módon elkapkodta, elsza-lasztotta a nap egyetlen halát.

– Basszus! Ez elment! – összegezte Tamás három szóval a helyzetet.

– Láttam rajtad, hogy nem vagy itt! Min gondolkodtál ennyire?

– Valójában rajtad, pontosabban azon, ami tegnap délután történt. Bográcsolás közben olyan vágyakozva nézted Irént, hogy majdnem felfaltad a szemeddel. Persze nem csodálom, abban a falatnyi fürdőruhában tényleg jól nézett ki.

– Ne hülyéskedj! – zavarodott meg Imre, még bele is pirult.
– Csak nem gondolod, hogy...

– Miért ne? – vágott a szavába Tamás, de egyáltalán nem tűnt bosszúsnak. – Hallottam már ilyesmiről. Persze nem gondolom, hogy lenne köztetek valami, de azért ne tagadd: egyszer-kétszer bizonyára fantáziáltál róla! Csak őszintén, nem fogok haragudni!

– Őszintén? Rendben! Rosszul gondolod! Nem egyszer-kétszer, hanem többször is előfordult, de biztosíthatlak, hogy semmi egyéb nem történt.

– Elhiszem! Úgy gondolom, Irén még nem csalt meg engem, sem veled, sem mással, vagy ha mégis, akkor nagyon ügyesen tette. Remélem, nem olyannal, aki aztán jót nevetett rajtam, vagy sajnálkozott a hátam mögött, mert azért az durva lenne. Te Imre, mondd meg nekem, de ezt is őszintén, milyenek vagytok ti ketten az ágyban? Nálunk azért vannak gondok.

– Hát, hogyan is mondjam? Néha jó, néha kötelességszerűen unalmas, néha egyáltalán semmi. Szóval nem az igazi. Olykor nem is tudom, mire lennék még voltaképpen képes Hildával, ha úgy igazán akarná.

– Csak nem kételkedsz férfiúi képességedben?

– Szerencsére nincs ilyen gondom. Talán egy hónapja megdöntöttem Tildát, aki a pénzügyi osztályon dolgozik, vagy ő engem, már nem is tudom. Te, az a lány sok mindent kihozott belőlem. Olyan hegyes kis mellei vannak, és olyan virgonc, hogy az fantasztikus.

– Ne részletezd, tudom, miről beszélsz!

– Hogyan? Te is?

– Hagyjuk már azt a kis kurvát, többen megtámogatták már a gyárban. Ettől sokkal fontosabb dologról akarok veled

beszélni. Nézd, én is álmodoztam már Hildáról! Mi lenne, ha feleséget cserélnénk? Egyelőre csak egy alkalomra, aztán meglátnánk, mit hoznak ki belőlünk, vagy mi belőlük.

– Ez most váratlanul ért! Persze, ha jobban belegondolok, én benne lennék, de attól tartok, a lányok tiltakoznának, már csak illendőségből is.

– Nem kellene tudniuk róla, van egy jó tervem! Ma este bepezsgőztetjük őket, persze nem részegre, csak olyan kellems bódultságig. Mesélnénk néhány pikáns történetet, hogy megmozgassuk az ő fantáziájukat is. Azt mondjuk, hogy sötétedés után még kicsit horgászunk, mert akkor jobban harapnak a halak, csak azután megyünk vissza a házba, de még világosodás előtt újra kijövünk, mert a hajnal is jó lehet.

– Kezdem érteni! Befelé menet pedig „véletlenül” eltévesztjük a házikókat, hiszen olyan egyformák. Te bemész hozzánk, és bebújsz Hilda mellé, én pedig nálatok Irén mellé, aztán jöjjön, aminek jönnie kell.

– Zseni vagy, öregem! Bent azután csak halk sóhajok és sugdolózás, és nagyon fontos: még sötétben ki kell jönni. Itt a parton találkozunk, és beszámolunk az eseményekről, mert ugye azt tudni kell, hogy másnap legyen miről beszélgetni az asszonnyal.

– Izgalmas. Van benne kockázat, de érdemes kipróbálni. Tiéd az ötlet, az én feladatom a pezsgő beszerzése – vidámkodott Imre, és ahogy a közeledő nevetgélő asszonyok felé nézett, máris érezte, dudorodni kezd a fürdőnadrágja.

Hilda a szalonnasütő mellett az asztalt törölgette, szokásos közös reggelijüket készítette elő. A napsütésben gyorsan melegedett a levegő, az egyrészes fürdőruha elegendő volt. Lassan kinyílt Tamásék kisházának ajtaja, és Irén dugta ki a fejét, kíváncsian körbenézett. Meglátta a serénykedő Hildát, odasétált az asztalhoz, és leült a padra. Elégedetten mosolygott a világra.

– Örülök, hogy jó kedved van. Ezek szerint jól telt az éjszaka? – kíváncsiskodott huncutul Hilda.

– Nem panaszkodom! Úgy látszik, az a sok pezsgő jót tett, szinte fiatal házasnak éreztem magam!

– No, no! Csak nem?

– De igen! Nem akarok szerénykedni, de fantasztikus voltam! Na jó, ő is! Háromszor voltunk a csúcson, és olyan kemény volt, amelyet már régen éreztem. Először gyengéd, szinte félnék, azután egyre szenvedélyesebb. Végigjárta a testemet, és amikor kinyitottam a combjaimat, egészen megvadult. Nem csodálom, hogy még alszik, jól lefárasztottam. Ahogy elnézem, még várni kell a fiúkra. Nálatok is dolgozott a pezsgő?

– Hajaj! Nem tudom a pezsgő, vagy a levegő tette, vagy mi a csoda, de nekem is emlékezetesen telt az a néhány óra. Szinte megfiatalodtam. Örültem, hogy csak suttogott, én is így tettem. Olyan bókokat kaptam, amilyeneket régen, vagy talán sosem. Simogatott, kedveskedett, mindenütt összecsókolt. Már az első pillanatban éreztem ágaskodó tehetségét, amiben nem csalódtam. Élvezettel fogadtam be itt is, ott is. Nem is értem miért kellett ilyen messzire jönni, és ennyit várni erre a gyönyörre.

– Igazad van! Szerintem vagyunk olyan ügyesek, hogy ezt máskor is kihozzuk belőlük, nem kell azért Fenyővölgybe jönni. A pezsgővel pedig ne spóroljunk!

A két asszony összevetett, megölelték egymást, és nagy egyetértésben készítették a reggelit.

Tamás és Imre kipakolták a stégre horgászfelszereléseiket. Imre vidáman fütyörészett, a határtalan jókedv lerítt arcáról. Tamás megint elgondolkodónak, gondterheltnak tűnt, amit barátja sehogy sem értett. Ő is, a két asszony is vidám volt, minden bizonnyal a másik házban is jól telt az éjszaka, hiszen a hajnali találkozáskor Tamás is nagyon elégedetten mesélt, de akkor mi lehet a probléma? Előbb-utóbb kiderül, gondolta, és erre nem kellett sokat várnia.

– Te Imre, tudod mi ez? – hangzott a rejtelmes kérdés, és Tamás nyitott tenyerét, amelyben csillogott valami, barátja felé nyújtotta.

– Persze, hogy tudom. Hilda egyik fülbevalója. Hol találtad?

– Na most kapaszkodj meg! A mi ágyunkban volt. Arra ébredtem most reggel, hogy valami szúrja a fenekemet. Hát, ez volt!

– Azta! Ezt nem értem!

– Nem érted? Tényleg ennyire hülye vagy? Az esti pezsgőzés után az asszonyok is kitalálták azt, amit mi: a csereberét! Amíg mi mit sem sejtve ültünk a stégen a sötétben, Hilda átjött a mi ágyunkba, Irén pedig átment a tiétekbe! Egész éjjel saját feleségeinkkel szeretkeztünk, ráadásul még élveztük is! Jól átverték bennünket, és persze magukat is!

Trenka Sziszi Osztálytalálkozó 2020

Amikor ezeket a sorokat írom, épp túl vagyok egy osztálytalálkozón. Egybe volt kötve azzal, hogy a volt általános iskolám – ami most a Grosics Gyula nevet viseli – ötvenéves lett. Lassan én is annyi vagyok, de szerintem az iskolát lelkileg ez nem viseli meg annyira, mint engem, és nem is látszódik rajta. A találkozóra kiöltöztem, mint általában mindenhol: szoknya, blúz és egy ocelot mintás bunda. A saját bundámtól is igyekeztem megszabadulni, vágtam is bele, ha nem is egy párdücmintát, de egy nemkívánatosat mindenképp. Egy áttetsző, divatos Furla napszemüveget is feltettem a sebtapasz után, bár borult idő volt. De így a karikák és a mély árkok nem látszódtak, a logó annál inkább.

Amikor a suliba beléptem az ajtón, a volt fizika tanár jött velem szembe. Rögtön a súrlódásra gondoltam, mert akkoriban nagyon utált, most pedig nem köszönt vissza. Körbejárattam a tekintetemet, és nézegettem, főleg a férfiakat. Megláttam például egy nagyfejűt is, akinek anno tetszettem. Megállapítottam, hogy a fejmérete nem nőtt tovább, a hasa viszont igen.

Megtaláltam a volt osztálytársaimat, és pár ismert embert is beazonosítottam, akiket én igen, ők viszont engem nem ismertek fel. Pedig volt ott politikus, sportoló és börtönviselt budai élharcos fiú is, akivel egy házban laktam, és akit sokan felismertek, és nem a Kékfény című műsorban. A volt osztálytermünkbe menet még beugrottunk a párhuzamos évfolyamhoz is, ahol jó néhány fiú egykor megdobogtatta a szívemet. Akkor azért, mert jól néztek ki, most meg azért, mert sok pénzük lett. Szóba jöttek régi sztorik, és persze nevettünk is sokat, de mindig az én kontómra.

Visszatérve szépen mindenki leült egy székre, én meg stílusosan az asztal tetejére, hátha onnan ügyetlenségemből

fakadóan lecsúszok, csakúgy, mint a diplomámról. Megkérdezték, hogy miért van eltörve a karom, persze a korcsolyázást nem vették be, csak a nyugtatójukat fél óra múlva, mert szokás szerint az idegrendszerüket kissé megterhelve adtam elő a mondandómat.

Én nem tudtam felmutatni, csak egy hangzatos állami munkahelyet, ők meg egy BMW slusszkulcsát. Vállalkozók voltak többségében, de minimum cégvezetők okos, jól tanuló csemetékkel. Én a magam részéről még egy kiskutyát sem tudok vezetni, nemhogy a fiamat rávezetni a tanulás előnyeire. Fotót is csak olyat tudtam mutatni róla, amin az én bundámban van szivarral a szájában. Zavaromban mondtam, hogy Dolce & Gabbana modellnek szánom, és nem himringyónak!

Sajnos volt olyan osztálytárs, aki nem jött el, mert nem érdekelte őt az emlékezés, illetve mi megemlékeztünk arról, aki már nem lehetett itt velünk.

Társalgásunkat megszakította egy fotós, aki kérte, hogy gyűljünk egy kupacba, mert kattintgatni akar, bár szerintem egy osztálytársnőmet kettyintgetni is, mert alaposan fixírozta.

Kicsit később a volt matek tanárom is bejött nyakában egy fényképezőgéppel, korábbi harcsabajusza nélkül. Gyakran nevettünk rajta, mert hol ételmaradék lógott rajta, hol meg fika, ő meg amit adott nekem, az legtöbbször a ceka. Mindenki boldogan üdvözölte, kivéve én. Ugyanis csak arra tudtam gondolni, hogy engem és egy másik osztálytársnőmet hogyan szabadított meg a hosszú körmeinktől a bicskájával, illetve a nyári szünettől évvégén a matek elégtelen miatt. Ezt meg is mondtam neki szemrehányóan, de nem emlékezett rá. Viszont innentől fogva énrám tutira fog! A többiek nehezményezték, hogy ezzel jöttem, de a jó jegyeimmel nem tudtam.

Azután tovább ment a dumcsizás. Néha kimentem telefonnal a kezemben, higgyék azt, hogy fontos ember vagyok. De csak anyámat hívtam, hogy nem fogok inni, és egy barátomat,

hogy mit is fogunk, mert buliba készültünk. A kis családom addig Semmeringen szánkózott és buk fencezett le a domboldalról. Ebből én se akartam kimaradni, de itthon Budapesten. Ugyanis gondoltam: a parti után én is fogok, ha nem is buk fencezni, de kapatosan pofára esni mindenképp!

Egy óra múlva, amikor már úgy éreztem, hogy a társalgáshoz nem tudok hozzátenni semmit, de elvenni annál többet, illedelmesen elköszöntem, és szépen kisétáltam – valószínűleg örökre – volt iskolám falai közül!

Vörös Pál Barter

Az ingatlanügynök minden lépését előre megtervezve haladt célja felé, biztos volt benne, hogy behúzza az üzletet, és ezúttal elnyomja ezt a puccos palotát. Most mosolyogva néz a nőre, aki láthatóan bekapta a horgot, azt hiszi, nagy spíler, divatos, mély dekoltázsa alig rejti pompás kebleit. Mercivel jött Újszedre házat nézni, és most valódi értékek közt találta magát, de nem akarja, hogy bárki lássa rajta a megilletődést. Az ügynök zsigereiben érzi a siker bizsergését, elgondolja, hogy lép majd főnöke szobájába. Ilyesmire csak nagy ritkán került sor, ha egyáltalán. De most úgy érzi, bízhat emberismeretében, amely igazán érzékenyen valóban csak egyszer hagyta cserben, akkor amikor megnősült. Azonban a házasságkötés szorosán véve nem tekinthető kereskedelmi aktusnak.

Az ügynöknél jobban senki sem vetette meg az ügynököket. Az ügynökök általában megcsalják a feleségüket, mellette gyakran isznak, és néha verik az asszonyt. A leggyakoribb eljárási szokás szerint előbb elmennek a barátnőjükhöz, utána isznak. Ő, nem mindig a lelkipurdalás miatt: van, hogy csak a párás meleg miatt isznak egy-két sört valakivel, megbeszélük, hogy a szerelem egy sunyi, kis rohadék állat, ezer tűfoggal marja a szívet meg a májat, leszögezik, hogy nem ismer kegyelmet, és a sör mellé kikérnek még két pálinkát. Ha féltek eddig, félni már nem fognak otthon kiosztani néhány pofont. Néha ez, néha a megbocsátás az egyetlen kiút. Hékás, ne verd át magadat a palánkon, mert ez már kettő!

Az ügynök elismerte, hogy a felesége rossz vétel volt, garancia nélküli, rejtett hibás áru. Pedig volt, aki mögé lépett, és a fülébe súgott. Nem kellett arra reagálni, csak összehúzott szemekkel hallgatni a jobbnál jobb, filozofikus mondatokat: „Barátom, használt sezlont nem vásárol az ember! Beleheveredni mások kifeküdt gödrébe méltatlan dolog!” De nem volt

túlérzékeny. A bolhapiacon nem a kínálat, hanem a kínálók sokszínűek, és a megoldások legtöbbször nem véglegesek. Fura ez, egy-egy vásár után azt őrzi meg az ember emlékezetében legtovább, amit venni vélt, de valójában otthagyt.

Nem bántódott meg nagyon, túlzottan nem szomorkodott, lefedve, elfullasztva vette tudomásul, hogy megcsalják egy mosóporügynökkel. A mosópor miatt inkább, amely salakként rakódott neje kedvesére, minthogy egy alkalommal, miközben ők félmeztelenül dohányoztak az erkélyen, kimosta pólóját vele, és nem ájult el a fehérségtől. Inkább olyan foltok jöttek elő a pólón, amelyeknek mosás előtt nyomuk se volt, viszont utána dögszagot árasztott, sőt később a szekrény is, miután szárazon összehajtogatva elpakolta a többi közé. Az ára is zseniális átverés, jól meghozza a hasznát, háromkilós zacskóba rakják az egy kiló hatvanat, a többi pufók levegő.

Az ügynök jól tudja, hogy valamiből élni kell, talán túlon túl megértő, de ilyesmivel nem akarna üzletelni. Főleg, hogy hallotta, a kimosott ágynemű bőrrákot okoz és vakságot. Ő igyekszik mindvégig korrekt maradni, mint az aktuális ház-ügyletben, amely majd megalapozza hírnevét a szakmában, és ezzel a pazar villával lefekteti hogyan, és miért lett belőle ingatlanügynök. Válaszul feleségének, a Savanyú Mancinak, aki rámerre, hogy „nemcsak tornából, de az összes tárgyból kérhettél volna felmentést, te mihaszna!”

De az ő sorsát az eseményfűzés kérlelhetetlen, igazságosztó napszámosa, maga az élet írja. Ez a luxusvilla nem bolhapiaci kategória! Már is jól benne járnak az alku dzsungelében, amely képes majmot csinálni a tisztességes emberekből is, de ő rákészült erre a felelősségteljes pályára, és átláthatatlanná tette önmagát mások számára, csak mindazt tette jól láthatóvá, ami szerinte lényeges, és senkit sem kényszerít felesleges sárdagasztásba.

A nő nézegeti az ügynököt, ebben a helyzetben nagyon is érdekli, érdeklődését erősen befolyásolja a vásárláshoz fűződő

érdek. Mellnagyobbítása óta már ki sem tud esni szerepéből, sőt már szerepelnie sem kell, csupán jelen lenni. Ha fizikailag mozdul a térben, idomait minden oldalról vizsgálják, és neki már csak annyi marad, hogy konstatálja, és aszerint hozza meg döntését a ruhakivágás mélységéről. Megkönnyebbülve tapasztalja a visszataszító férfi mohóságát, ahogy tekintetével végigpásztázza, néhány pillanatig imponálónak találja, kicsit vihog magában, nyerve látja az üzletet. Nem kell ide diploma, elég meglazítani ruhája vállpántját.

De nyerve látja az üzletet az ügynök is. Óvatosan enged az árból, tisztában van vele, hogy nem adhatja fel a látszatot, leleplezni az erőt visszavonhatatlan baklövés lenne. Ez a buján bájos asszony hisz neki, apellálhat bizalmára, és ő bátor tippet adni. Ez a ház valóban luxust képvisel, mint mondjuk a nő, vagyis ezt inkább ne mondjuk. A tudatában e pillanatban zajló ötletszületek racionálisak, fejlett lényeglátás jellemzi őket, amiket pillanatok alatt képes a megvalósítás szintjére emelni. Céljai és következő lépései már ezekből adódnak. Az asszony bezsongott, mind ilyenek, semmihez sem ragaszkodnak annyira, mint amiről azt hiszik, olcsón jutnak hozzá. Közben tutira élvezik a helyzetet, elhiszik, hogy a csóró ügynök elvesztette a józan esztét, feldicséri portékáját, könnyen cáfolható túlzásokba esik, például sorban állnak a vevők, közben por lepi be a kilincset. Az ügynök azt is tudja a vevőkről, mennyire szeretik keresni az apró, lényegtelen hibákat, kapcsolgatni a villanyt egy kiégett körtéért, lehúzni a vécét, megereszteni a mosogató meleg vízcsapját. Hagyni kell, magyarázza el az átalakításokat, mert a mostani állás teljesen el van baltázva.

Ekkor kell kijátszani a panorámát, mert a terasról vitathatatlanul első osztályú, lábuk előtt a Holtmaros. Az ügynök elkezd nyugodtan lélegezni, még akkor is, ha a felesége jár az eszébe, aki valószínűleg egy pasival hempereg. Émelyítő mosóporszag ragadja torkon, de mégis, éppen ezért a pénzre

gondol, ami által különb lehet a használt vécépapírnál, mert a pénz beszél, a kutyaütő ügynök meg csak ugat. A kereset nem magánügy. Ha két ember összejön, az első kérdés: hogy vagy, a második: mennyi a lóvé? És mi lenne mámorítóbb, mint ha beindul kaszablanka, és dőlni kezd a lé!? Az ügynök ilyesmit remél a villaügylettől.

A nő most csapdát gyanít. Hirtelen feleslegesnek érzi kapcsolatát az ingatlanügynökkel, szeretné, ha a lakás őszintén megszólalna, nem ezt az izzadt, kopaszodó, derékban hájasodó férfit kellene hallgatnia, akinek tekintete tárgyalás közben ruhakivágásába gyömöszölt mellei árkában szőrfőzget, olyan arckifejezéssel, mintha a világ legunalmasabb időtöltése lenne, és valószínűleg rajta akar meggazdagodni. Rajta nem fog. Úgy érte, őrajta. Igyekszik szexuális bujaságot és élvetedséget kisugározni magából, valahogy úgy, mint egy talajvesztett úrinő, ugyanakkor most még nem tudja pontosan megmondani, mi ez az egész homályba vont játék, és miért.

A kopaszodó férfi az előszoba tükörben megpillant egy ötvenéves, kopaszodó férfit. Ha összeszedi magát, a buszon még nem adják át az ülőhelyet, de nemrég azon röhögtek, hogy „ötven fölött nemcsak öregnek érzed magad, hanem öregnek is látszol, főleg másnaposan, ha nem vakarod ki magad”. De ki tehet arról, ahogy kinéz, mégis ez határoz meg sok mindent, és majdnem mindig. Szem előtt tartotta, minél idősebb valaki, annál fontosabb, hogy jó modora legyen, mert ami otrombaság fiatalon még megjárja valahogy, később egyre feltűnőbb, sőt undorítóbb. A Savanyú Manci ítélete, „ugyan Béla, a hülye vak is látja, hogy pénzes kun-csafta vadászol”. Ettől most rövid időre kínosnak érzi viszonyát ezzel a nővel, akitől azt reméli, hogy belesétál a kelepcebe, amelyben nem fog rosszul járni. Ez egy korrekt kelepce kérem, nem a nő megejtő bájai miatt, ámbár az ügynök most tárgyilagos becsüs, palástolatlan, éhes tekintettel méricskéli

az asszonyt alku tárgyaként, másodpercekig. Ohó, micsoda mellek! A terasz felől beköszönő panorámával vetekedők, pedig az is észbontó látvány a városban a mocsári teknőcökkel és a fejük felett húzó vadkacsákkal. Az értékesítés folyamatának ebben a pillanatában a felesége felől érkező negatív hullámok arra inspirálják, hogy gyorsítsa a végki-fejletet, hasonlatosan ahhoz, mint mikor ösztönös taktikával az ajtóresbe teszi a lábát, nagyon köszöni, hogy beengedték, jó tett helyébe jót várjanak, mint a három kismalac és a farkas meséjében.

A nő alig tudja elfojtani diadalittas mosolyát, látja, a férfi rámozdult húsára, és bár nem könnyű ez, tisztességtelen talán és mocskos, mert mégiscsak egy munkáját igyekvőn végző embert tesz végül nevetségessé, de visszaigazolás is, egyben megnyilvánulása az ősi női, nemi varázserőnek. Feltesz mindent egy lapra, ruhája vállpántjához nyúl, és lassan, mint ahogy álommal küszködő szempilla süllyed, áthúzza vállán. Mentsége van, nem tudnak szót érteni, vagyis nem tárgyilagosan, és ez azzal a veszteséggel jár, hogy a helyzet a tisztességtelenség felé csúszik. De jobb, ha bizonyos dolgokról nem veszünk tudomást, vagy tudálékosan kifejtjük, hogy csak a végeredmény számít. Nem muszáj az sem, hogy szállóigék lerántsanak a poénkodás sarába csak azért, hogy meghatódjon a közönség.

Az ügynök kedvet érez szeretkezni, nyertesként, éppen azon a kanapén az erkélyajtó mellett. Ezt Savanyú Manci fürkái nem hányhatják szemére, és a többi néha-néha aktust sem, mert sosem voltak szerelemből, érdek nélküliek, mint most sem, csak úgy galád módra, mint ő a mosóporügynökkel. Nekidurálja magát, emlékezetből hozza Angelina Jolie és Brad Pitt hevesességét abból a filmből, amelyben bérgyilkosok voltak, miként hámozták le egymásról a ruhát. Brad Pitté változik, kölcsön libidóval lefeszíti a nőt a kanapéra, mutatja, hogy szomjazza, mint sivatagi vándor a vizet, ezalatt a világ

egyres dolgaira gondol elfúlva, arra, hogy nem számít honnan van a pénz, csak legyen, és más hasonló, mélyenszántó felvesésekre. Közben kihívóan liheg és pimaszul hórög, mágneő végső sóhajával kiköpi – mintha ejakulálna – az összeget, a ház árát, sokkal kevesebbet, mint amennyit valaha is szándékozott. Hirtelen elfárad és kihűl, mint a lekapcsolt villanykörte. Alig tudja nyitva tartani a szemét, bágyadtan, homályosan látja a diadalmas, meztelen új villatulajdonost, mint a hűlő vérében dermedő gladiátor, és csak annyit ért a helyzetéből, hogy újra csak megsemmisült. A felesége gyalázni fogja megint mindenért, mint máskor, ha szerette, ha nem szerette eléggé, ha mással boldogult, vagy senkivel se, vagy mert kedd volt, neki pedig nem lesz sansza védekezni, csak megint ütni, dacolni, mint az ugarba törött ekevas.

Az asszony fölényes mosolya odafagy. Megegyeztek, egymásra talált a kínálati szándék és a vételi akarat elszántsága, mértéke. Az út, amely idejuttatta, majd hazavezeti, ujján pörög a kulcskarika az új ház kulcsaival, jó feleségnek, mint eddig mindannyiszor. Nincs szüksége sem dicséretre, sem kritikára, sem senkire, nem kívánja tudni azt sem, hogy miért és kire. Vannak emberi tettek és állapotok, amelyekhez minden magyarázat hamis. Önfeláldozó testében kótorásztak, na és? Van amikor az ilyesmit üzletnek nevezik. Barternek. Vagy nevezzék fordított árukapcsolásnak: felet fizet, egyet kap! Az értés és a megértés sikamlós kategóriáit ne fordítsuk feltétlenül szembe! Ezen a szófordulaton megenyhül, bár nem érti teljesen. Sok egyebet nem jelenthet, mint feloldozást. Mégis, valami előretolakodó felelősségérzettel verve úgy érzi, egyedül van, mint az ujjá.

Tartalomjegyzék

Előszó (Farkas Zsolt).....	5
András K. Zoltán: Monogámiában poligámia	9
Baumann Csilla:	
Kalandozásaim a sürgősségi osztályon.....	19
Bogdán Noémi: Száz éves fa.....	25
Bojár Cassino: Pajzán próbálkozás	31
Bozóky Balázs: A halott néni nem fűt.....	35
Bóhm Júlia: Mit mesél a szél.....	37
Csukárdi Sándor: Holtodiglan.....	39
D. Nagy Ágnes: Tán így volt.....	43
Faludi Zsolt: Az ön cégének a neve	53
Fazekas Tamás:	
A Seprűszárny Kávéházban történetekről.....	61
Fedina Lídia: A lázadó	67
G. H. Sára: Olcsó kamillás sampon.....	77
Gellért Andor Tamás: A gyönyörűséges Harka esete a megtestesült Ördöggel.....	87
Horváth Adrienne: Titkok és tangák	89
Józsa Ferencné: Trófeák.....	97
Kartali Zsuzsanna: Hal, ló.....	105
Kasza Kriszta: Pinti és a Lórúgás	115
Kiss Ferenc: Roboccaccio.....	119
Konstanza I.: Archiválunk, archiválunk.....	123
Kovács Barna Bálint: Önmegvalósulás	125
Kovács Józsefné: A tiltott szerelem	133

König Éva: Szerelem a Korona idején.....	141
Köves Péter: Egy ifjú orvos pajzán feljegyzései	145
Kulcsár Péter: Lejtmenet.....	153
Kuller Kitti: Csönd	159
L.e E.l: A császárnak mindig igaza van	163
Lovag Anatole Hongrois: A tévedés?.....	169
Lovass Adél: Fikakirály.....	173
Radmila Markovity: A sürgősségi osztályon.....	179
Marton Máté: Az Almásy-villa ismert titka	183
Mátyás Imre László: A Purdey puska.....	187
Mezei Attila: Gudrun.....	191
Muk Péterné: A rózsás asztal	197
Németh Ádám: Digitális Dekameron.....	203
P. Buzogány Árpád:	
Nyomok egy papír zsebkendőn	207
Pécsek Imre: Második hullám.....	215
Pruzsinszky Sándor: Kék szerető.....	219
Sári Edina: Bepaszázás 2.0.....	225
Szabó Veronika: Három kopogás	229
Szilasi Katalin: Gondolatban.....	233
Tábori László:	
Beszélgetések a COVID-19 vírussal	235
Tátrai S. Miklós: Horgászkaland.....	241
Trenka Sziszi:	
Osztálytalálkozó 2020.....	247
Vörös Pál: Barter	251

Giovanni Boccaccio Dekameronjának főhősei az 1348-as firenzei pestisjárvány elől vonultak el egy vidéki villába, ahol furfangos, vidám, pajzán és tanulságos történetekkel múltatták az időt.

A 2020-as koronavírus-járvány elől tavasszal szinte az egész világ visszavonult az otthonokba, ahol többnyire az online térben kerestünk magunknak unaloműzöt.

Önmagunk és mások szórakoztatására az Albertfalvi Községi Ház irodalmi pályázatot írt ki, amelyre Boccaccio remekművének szellemében vártunk tanulságos, elgondolkodtatóan humoros, szatirikus, pajzán és szerelmes novellákat, történeteket.

Ebben a kötetben a beérkezett pályaművekből válogatva nyújtunk át egy csokorra valót az olvasóknak.

Az összes pályamunka az ujbudaidekameron.blog.hu oldalon olvasható.